

เอกสารนี้เป็นการยกกว้างครั้งที่ ๑ เรื่อง

อริยสัจ ๔ บริสุทธิ

ตอน

ความหลงเชื่อและมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่เจอปนเข้าในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา

โดย นายแพทย์เอกชัย จุละจาริตต์

เอกสารเรื่องนี้สำหรับชาวพุทธเท่านั้น เพราะส่วนใหญ่เป็น
ปัญหาที่ชาวพุทธก่อขึ้นเอง และไม่ต้องการให้กระทบกระเทือน
ความรู้สึกของศาสนิกชนในศาสนาและนิกายต่าง ๆ แต่ประการใด.
ส่วนมากของเนื้อหาในเอกสารนี้เป็นเพียงความคิดเห็นส่วนตัวของ
ผู้เขียนที่มีสติปัญญาธรรมน้อย จึงขอให้ท่านผู้อ่านโปรดพิจารณา
ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองโดยไม่หลงเชื่อผู้เขียน.

วัตถุประสงค์

เรื่องที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ เป็นบทที่ ๑ ในหนังสือเรื่องอริยสัจ
๔ บริสุทธิซึ่งกำลังเขียนอยู่ เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้
หลักธรรมในอริยสัจ ๔ ไม่บริสุทธิเพราะถูกเจอปนด้วยความหลงเชื่อ
และมงายในเรื่องต่าง ๆ อย่างมากมายจนทำให้ชาวพุทธในยุคปัจจุบัน
เข้าถึงอริยสัจ ๔ บริสุทธิได้ยากมาก ขณะเดียวกัน ชาดิบ้านเมืองก็ตก
อยู่ในภาวะวิกฤติทางคุณธรรม รวมทั้งมีการบ่อนทำลาย
พระพุทธศาสนาอย่างรุนแรงและต่อเนื่อง.

ปัญหาสำคัญที่สุดของพระพุทธศาสนาในยุคปัจจุบันซึ่ง
ห่างไกลจากสมัยพุทธกาลมานานกว่า ๒,๕๐๐ ปีมาแล้วคือ การที่มีคำ

สอนของศาสนาอื่น ของนิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและ
งมงายในเรื่องต่าง ๆ เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา
อย่างมากมาย จนทำให้เกิดความเสียหายแก่ชาวพุทธ ชาวโลก
(มนุษยชาติ) และบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาโดยตรง ซึ่งส่วนใหญ่
เกิดขึ้นจากการกระทำของชาวพุทธที่มีความหลง(อวิชชา)ครอบงำ
ความคิดนี้เอง.

เอกสารเรื่องนี้ได้ถูกจัดทำขึ้นเพื่อเป็นบทที่ ๑ ของหนังสือเรื่อง
อริยสัจ ๔ บริสุทธิหรือพุทธศาสตร์บริสุทธิเพื่อเป็นแนวทางเบื้องต้น
สำหรับชาวพุทธในการคัดกรองเอาแต่หลักธรรมของพระพุทธศาสนาที่
บริสุทธิ(อริยสัจ ๔ บริสุทธิ)ออกมาจากเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาใน
หลักธรรมของพระพุทธศาสนาในยุคนี้.

ในยุคปัจจุบันมีเนื้อหาที่ไม่บริสุทธิเป็นจำนวนมากมายเจือปน
เข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา ผู้เขียนคาดว่า ชาวพุทธ
มากกว่าร้อยละ ๙๐ มีความหลงเชื่อและงมงายไปตามเนื้อหาต่าง ๆ ที่
เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาด้วยความศรัทธา จึง
อาจทำให้ชาวพุทธส่วนมากเสียโอกาสที่จะเข้าถึงความจริงที่ประเสริฐ
(อริยสัจ ๔ บริสุทธิ) เป็นผลให้ไม่สามารถป้องกันและดับทุกข์ตาม
หลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ รวมทั้งยังเป็นการบ่อนทำลายความ
มั่นคงของพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่องอีกด้วย.

ผู้เขียนไม่มีความประสงค์ที่จะโจมตี ว่าร้าย ตำหนิศาสนา
วงการ องค์กร หรือบุคคลใดเลย แต่เป็นเพียงการนำเสนอบางส่วนขอ
ปัญหาต่าง ๆ ที่ได้รับรู้และรวบรวมมาจากการนำเสนอของบุคคลต่าง

ๆ ที่มีความรู้ในเรื่องพระพุทธศาสนานิกายเถรวาท มหายาน ศาสนา พราหมณ์-ฮินดู พิธีกรรม และปัญหาต่าง ๆ ที่ผู้เขียนได้เคยพบเห็นมา ด้วยตนเอง เพื่อนำมาวิเคราะห์ วิจารณ์ และเสนอวิธีแก้ไขตาม กำลังสติปัญญาของผู้เขียน รวมทั้งขอเชิญชวนให้ท่านผู้อ่านมาช่วยกัน คัดกรองเอาอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกมาจากคำสอนของศาสนาอื่น นิกาย อื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ เพื่อให้ เหลือแต่อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เช่นเดียวกับอริยสัจ ๔ ในสมัยพุทธกาล.

เนื้อหาต่าง ๆ ที่นำเสนอในที่นี้เป็นข้อมูลที่ทำให้ผู้เขียนได้รู้เห็น บางส่วนของปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับพระพุทธศาสนาทั้งในอดีตและ ปัจจุบัน จนทำให้ผู้เขียนสามารถถกเถียงอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ ออกมาจากความหลงเชื่อต่าง ๆ ได้ตามสมควร. ข้อมูลที่นำเสนอนี้จึง น่าจะช่วยให้ท่านผู้อ่านสามารถถกเถียงอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกมา ได้อย่างรวดเร็ว และเป็นประโยชน์ต่อตนเอง พระพุทธศาสนา ชาวพุทธ และชาวโลก.

หากท่านต้องการข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ที่ผู้เขียนได้รวบรวม จัดพิมพ์และเผยแพร่ออกไปแล้วในรูปแบบ ต่าง ๆ ก็สามารถศึกษาได้ในเว็บไซต์ของผู้เขียน คือ ที่ www.thai60.com

การนำเสนอของผู้เขียนอาจผิดพลาดไปก็ได้ ดังนั้น ท่านผู้อ่าน กรุณาตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในทุกขั้นตอนด้วยตนเองโดยไม่ มีข้อยกเว้นใด ๆ เพื่อให้เกิดสติปัญญาทางธรรมรู้เห็นอย่างแจ่มชัดตาม ความเป็นจริง. ทั้งนี้ ก็เพื่อให้ท่านผู้อ่านจะได้ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานใน

การคัดกรองเอาแต่อริยสัจ ๔ บริสุทธิออกมาเป็นประโยชน์ต่อตนเอง
ชาวพุทธและชาวโลกสืบต่อไป.

**การจะป้องกันและกำจัดความหลงเชื่อและงมงายใน
เรื่องต่างๆ ที่เจือปนเข้าในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาได้นั้น
ต้องเริ่มด้วยการมีข้อมูลพื้นฐานเสียก่อน.**

บทที่ ๑

ข้อมูลพื้นฐานก่อนการศึกษา เรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ (พุทธศาสตร์บริสุทธิ)

หลังการตรัสรู้เรื่องอริยสัจ ๔ ของท่านสมณโคดมแล้ว
พระองค์ถูกขนานพระนามและถูกเรียกโดยชาวอินเดียวว่า “พุทฺธะหรือ
พุทฺธ” ซึ่งมักจะแปลว่า “ผู้ตรัสรู้, ผู้ตื่นแล้ว, ผู้เบิกบานแล้ว”. คนไทย
นิยมเรียกพระองค์ท่านว่า “พระพุทธเจ้า”. คำว่า “พระพุทธเจ้า”
แปลว่า (พระ*)ผู้ตรัสรู้(อริยสัจ ๔*)แล้ว. ส่วนคำว่า “ผู้ตื่น” ผู้เขียนคิด
ว่า น่าจะเป็นคำที่ขยายความคำว่า “พุทฺธะ” กล่าวคือ หลังการตรัสรู้
แล้ว พระองค์ท่านมีพระสติปัญญาในการป้องกันและกำจัดรากเหง้า
ของกิเลสหรืออกุศลอย่างต่อเนื่องอยู่แล้ว ส่วนคำว่า “เบิกบาน” น่า
เป็นคำที่ขยายความต่อไปว่า ทรงมีพระทัยเบิกบานทางธรรม คือ ทรง
ไม่ทุกข์จากรากเหง้าของกิเลสหรืออกุศลทั้งปวงนั่นเอง. คำว่า “ผู้ตื่น,
ผู้เบิกบาน” จึงเป็นคุณสมบัติของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย

ซึ่งเป็นภาวะของจิตใจที่เกิดขึ้นจากการที่ทรงมีพระทัยหรือมีจิตใจที่
บริสุทธิ์*.

หมายเหตุ : ทำย่อความที่มีดอกจัน* คือ ข้อความที่ผู้เขียนเพิ่มเติมขึ้นมาเพื่อช่วยให้เข้าใจ
เนื้อหาได้ง่ายขึ้น.

ในสมัยพุทธกาลพระพุทธเจ้าตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายว่า ภิกษุ
ในธรรมวินัย และยังไม่มีคำว่า “พระพุทธศาสนา”. ภายหลังพุทธกาล
มีคำว่า “พระพุทธศาสนา” เกิดขึ้น ซึ่งแปลว่า ศาสนาของพระผู้ตรัสรู้
เรื่องอริยสัจ ๔* หรือศาสนาของพระพุทธเจ้า*. **หลังการตรัสรู้เป็น
พระพุทธเจ้าแล้ว ทรงตรัสสอนเรื่องที่พระองค์ท่านตรัสรู้คือเรื่อง
อริยสัจ ๔ เป็นหลักเพื่อจะได้ไม่ทรงเสียเวลา.**

การศึกษาเรื่องอื่น ๆ ที่ไม่ใช่อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ จึงเป็นสาเหตุ
ให้เสียเวลาและอาจหลงทางได้โดยง่าย. ในทางตรงกันข้ามการศึกษา
อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์และปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ อย่างถูกต้อง
ครบถ้วน และต่อเนื่องย่อมสามารถเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔
ได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และตรงประเด็นเช่นเดียวกันกับอริยสาวกใน
สมัยพุทธกาล ซึ่งเป็นเรื่องของสติปัญญาทางธรรมในเรื่องอริยสัจ ๔
ล้วน ๆ ไม่เกี่ยวกับพิธีกรรมและการหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ แต่ประการ
ใด.

**การจะเป็นชาวพุทธในสมัยพุทธกาลได้นั้น ต้องได้ฟัง
ธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ จนมีพื้นฐานความรู้เรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์
และรู้วิธีฝึกปฏิบัติธรรมตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ ได้ตาม
สมควรเสียก่อน. ครั้นมีศรัทธาที่จะศึกษาอริยสัจ ๔ และปฏิบัติ**

ธรรมต่อไปเพื่อเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้ต่อเนื่องมากยิ่งขึ้น จึงประกาศตนว่า เป็นชาวพุทธ.

ชาวพุทธแท้ คือ ผู้ที่มีความรู้ในเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์อย่างเพียงพอที่จะปฏิบัติธรรมและประเมิณผลของการปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันได้ด้วยตนเอง. ในชีวิตประจำวัน ชาวพุทธแท้ต้องศึกษาอริยสัจ ๔ และปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ เป็นประจำ ครั้นหยุดเมื่อใดก็ขาดจากความเป็นชาวพุทธแท้เมื่อนั้น และถ้าหยุดนานเท่าใดก็จะขาดจากความเป็นพุทธแท้นานเท่านั้น.

อริยสัจ ๔ ที่พระอรหันต์ท่านสอนนั้นเป็นอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เพราะไม่เจือปนด้วยคำสอนของศาสนาอื่น นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ แต่ประการใด จึงทำให้ชาวพุทธในสมัยพุทธกาลที่ได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายแล้วได้พัฒนาจิตใจของตนเองมาเป็นชาวพุทธแท้ที่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ได้ทันที ในขณะที่ปฏิบัติธรรมได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน.

ขอให้กำลังใจว่า ชาวพุทธในยุคปัจจุบันที่เป็นชาวพุทธแท้ทุกคน ย่อมสามารถเข้าถึงความดับทุกข์ได้เช่นเดียวกันกับชาวพุทธแท้ในสมัยพุทธกาล. หนังสือทุกเล่มของผู้เขียนได้มุ่งตรงไปในเรื่องของอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ ก็เพื่อให้ผู้อ่านได้แนวทางในการเป็นชาวพุทธแท้นั่นเอง.

อริยสัจ ประกอบด้วย อริย+สัจ. อริย-, อริยะ แปลว่า ประเสริฐ. สัจ แปลว่า ความจริง. อริยสัจ แปลว่า ความจริงอย่าง(ที่*) ประเสริฐ.

อริยสัจ ๔ หรือความจริงที่ประเสริฐ ๔ ที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้และตรัสสอนนั้น มี ๔ อย่าง(องค์ธรรมหรือองค์ประกอบหลัก) คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เท่านั้นเอง.

อริยสัจ ๔ ที่กำลังนำเสนออยู่นี้เป็นความจริงที่คนทั่วไป (คนปรกติ)สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องหลงเชื่อผู้อื่น และผู้เขียนพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ให้หลักธรรมของพระพุทธศาสนาเจือปนด้วยเนื้อหาของศาสนาอื่น นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ แม้แต่นิดเดียว จึงน่าจะเป็นความจริงที่บริสุทธิ์ และประเสริฐตามกำลังสติปัญญาของผู้เขียนที่ไม่ได้เป็นพระอรหันต์.

ผู้เขียนจึงตั้งชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า “อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์*” ก็เพื่อให้เป็นจุดเด่น มีความต่างที่ง่ายต่อการจดจำ ค้นหาทางอินเทอร์เน็ตได้โดยง่าย และมีชื่ออยู่ในวงเล็บว่า (พุทธศาสตร์บริสุทธิ์*) เพราะเป็นศาสตร์หรือวิชาการเรื่องอริยสัจ ๔ ไม่ใช่เรื่องของความหลงเชื่อและงมงายแต่ประการใด รวมทั้งเพื่อให้ท่านผู้อ่านรู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในอริยสัจ ๔ ได้ด้วยตนเองว่า เป็นวิชาการที่บริสุทธิ์จริง ๆ อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการศึกษาและปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันอย่างง่าย สั้น ถูกต้อง ครบถ้วน ตรงประเด็น และเข้าถึงความดับทุกข์ได้ในทันทีที่ลงมือปฏิบัติอย่างถูกต้อง.

เนื้อหาในบทนี้มี ๓ ตอน คือ ตอนที่ ๑ หลักการในการศึกษาธรรมและหลักธรรมขั้นพื้นฐานของอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์. ตอนที่ ๒ คติของศาสนาอื่น นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายใน

เรื่องต่างๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา. ตอนที่ ๓ ปัญหาในเรื่องต่าง ๆ ในวงการพระพุทธศาสนาที่ต้องการแก้ไขอย่างจริงจังและต่อเนื่อง. ตอนที่ ๑ และ ๒ เป็นเรื่องที่สำคัญมาก ทุกท่านควรอ่านให้เข้าใจและค้นคว้าเพิ่มเติม.

ตอนที่ ๑

หลักการในการศึกษาธรรมและหลักธรรมขั้นพื้นฐานของอริยสัจ ๔ บริสุทธิ

ก่อนที่จะศึกษาเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิที่ผู้เขียนรวบรวมมา นำเสนอนั้น ท่านผู้อ่านควรทราบหลักการในการศึกษาธรรมในพระพุทธศาสนาเสียก่อน เพราะถ้าศึกษาธรรมแบบเชื่อโดยไม่ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะเสียก่อน ก็ย่อมจะมีโอกาสมากที่จะหลงเชื่อและงมงายในคำสอนของศาสนาอื่น นิิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นเหตุให้ไม่สามารถทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์และเข้าถึงความดับทุกข์ (นิโรธหรือนิพพาน)ตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนหรือตามแบบฉบับของอริยสัจ ๔ บริสุทธิ ณ ปัจจุบันขณะในชาตินี้ได้.

ในยุคปัจจุบันการจะศึกษาหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิได้อย่างตรงประเด็นนั้น ควรที่จะมีความรู้ในเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิในขั้นพื้นฐานเสียก่อน เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ วิจัย ตรวจสอบ และพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองด้วยความมั่นใจ.

ครั้งนี้มีความรู้ในหลักธรรมในอริยสัจ ๔ ขั้นพื้นฐานอย่าง
ถูกต้องและครบถ้วนได้ตามสมควรแล้ว ก็ควรศึกษาคติของศาสนาอื่น
นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายในเรื่อง
ต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา เพื่อใช้เป็น
ข้อมูลในการคัดกรองอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกจากคติของศาสนาอื่น
นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายในเรื่อง
ต่าง ๆ แล้วนำข้อมูลในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ที่ได้คัดกรองออกมาแล้วไป
ปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน เพื่อทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์หรือเข้าถึง
ความดับทุกข์ที่เกิดจากรากเหง้าของกิเลส ณ ปัจจุบันขณะได้โดยง่าย
และตรงประเด็น. ชาวพุทธทุกคนควรที่จะพึงพาสติปัญญาทางธรรม
ของตนเองเพื่อเข้าถึงความดับทุกข์เช่นเดียวกับพระอรหันต์ทั้งหลาย.

เพื่อให้ข้อความสั้นลงจึงขอย่อข้อความที่ว่า “คติของศาสนา
อื่น นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายใน
เรื่องต่าง ๆ” เป็น “ความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ”.

เกสปุตติสูตร(กาลามสูตร)ว่าด้วยข้อห้ามมิให้เชื่อโดยอาการ ๑๐ อย่าง

เพื่อให้ท่านผู้อ่านเห็นความสำคัญของการไม่หลงเชื่อและงม
งาย จึงขอยกเอาหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้มาให้พิจารณา
โดยการทำความเข้าใจในเนื้อหา พร้อมทั้งฝึกตรวจสอบและพิสูจน์
ข้อเท็จจริงของหลักธรรมทั้งหมดในพระสูตรนี้ด้วยตนเอง.

เกสปุตติสูตรเป็นชื่อพระสูตรอย่างเป็นทางการ(ใน
พระไตรปิฎก) ซึ่งคนทั่วไปมักนิยมเรียกว่า กาลามสูตร เพราะจำได้ง่าย
และคล่องปาก.

“เกสปุตติสูตรเป็นพระสูตรที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงแก่
ชาวกาลามะ ที่หมู่บ้านเกสปุตตินิคม แคว้นโกศล. กาลามสูตร
เป็นหลักแห่งความเชื่อที่พระพุทธองค์ทรงวางไว้ให้แก่
พุทธศาสนิกชน ไม่ให้เชื่อสิ่งใดๆ อย่างมงายโดยไม่ใช้ปัญญา
พิจารณาให้เห็นจริงถึงคุณโทษหรือดีไม่ดีก่อนเชื่อ ซึ่งมีความ
เป็นมาและมีเนื้อหาอยู่ ๑๐ ประการกล่าวคือ.

ลำดับนั้น พวกกาลามะชาวเกสปุตตินิคมเข้าไปเฝ้าพระผู้
มีพระภาคถึงที่ประทับ.....(แล้วทูลถามข้อสงสัยว่า)* ข้าพระองค์
ทั้งหลายมีความสงสัยลังเลใจในสมณพราหมณ์เหล่านั้นว่า
“บรรดาท่านสมณพราหมณ์เหล่านี้ ใครพูดจริง ใครพูดเท็จ”

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า กาลามชนทั้งหลาย ก็สมควรที่
ท่านทั้งหลายจะสงสัย
สมควรที่จะลังเลใจ ท่านทั้งหลายเกิดความสงสัยลังเลใจใน
ฐานะที่ควรสงสัยอย่างแท้จริง มาเถิด กาลามะทั้งหลาย ท่าน
ทั้งหลาย

อย่าปลงใจเชื่อด้วยการฟังตามกันมา

อย่าปลงใจเชื่อด้วยการถือสืบ ๆ กันมา

อย่าปลงใจเชื่อด้วยการเล่าลือ

อย่าปลงใจเชื่อด้วยการอ้างตำราหรือคัมภีร์

อย่าปลงใจเชื่อเพราะตรรกะ(การคิดเอาเอง)

อย่าปลงใจเชื่อเพราะการอนุমান

อย่าปลงใจเชื่อด้วยการคิดตรองตามแนวเหตุผล
 อย่าปลงใจเชื่อเพราะเข้าได้กับทฤษฎีที่พินิจไว้แล้ว
 อย่าปลงใจเชื่อเพราะมองเห็นรูปลักษณะน่าจะเป็นไปได้
 อย่าปลงใจเชื่อเพราะนับถือว่า ท่านสมณะนี้เป็นครูของ
 เรา

กาลามะทั้งหลาย เมื่อใดท่านทั้งหลายพึงรู้ด้วยตนเอง
 เท่านั้นว่า “ธรรมเหล่านี้เป็นอกุศล ธรรมเหล่านี้มีโทษ ธรรม
 เหล่านี้ผู้รู้ติเตียน ธรรมเหล่านี้ที่บุคคลถือปฏิบัติบริบูรณ์แล้ว
 ย่อมเป็นไปเพื่อไม่เกื้อกูล เพื่อทุกข์ เมื่อนั้น ท่านทั้งหลายควรละ
 (ธรรมเหล่านั้น)เสีย” (จากโปรแกรมพระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณ
 ราชวิทยาลัย Version 1.0 เล่ม 20 / ข้อ 66 / หน้า 255 หรือค้นคำว่า เกสปุตติสูตร.)

ในย่อหน้าแรกมีข้อความที่เกริ่นนำว่า “ไม่ให้เชื่อสิ่งใด ๆ
 อย่างมงายโดยไม่ใช้ปัญญาพิจารณา” ซึ่งเป็นหลักการสำคัญในกา
 ลามสูตรที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนชาวพุทธ และผู้เขียนเองก็มักจะใช้
 ข้อความว่า อย่างหลงเชื่อและมงาย....ให้ใช้สติปัญญาตรวจสอบ
 และพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ. ความ
 จริงที่ประเสริฐหรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เป็นประโยชน์ เช่น ทำให้
 ละความชั่ว มุ่งทำแต่ความดี ทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์ และ
 เป็นไปเพื่อความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะ เป็นต้น.
 ในทางตรงข้าม ถ้าไม่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้หรือ
 เป็นเท็จและเป็นโทษ เช่น ก่อให้เกิดการเบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น
 (ทำชั่ว) ด้วยกาย วาจา ใจ มีจิตใจที่สกปรก และเป็นทุกข์ตาม
 หลักธรรมในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะก็อย่าหลงเชื่อ ซึ่งเป็นหลักการ
 สำคัญในการคัดกรองเอาแต่อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกมาจากความ

หลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของ
พระพุทธศาสนา.

ในย่อหน้าที่ ๒ มีข้อความว่า พวกกาลามะได้ทูลถาม
พระพุทธเจ้าว่า เขาทั้งหลายมีข้อสงสัยและลังเลใจในสมณพราหมณ์
(อาจหมายถึงสมณะและพราหมณ์, สมณะอาจหมายถึงนักบวชหรือ
ภิกษุก็ได้) เหล่านั้นว่า ใครพูดจริงหรือใครพูดเท็จ ซึ่งเป็นการทูลถามที่ดี
มาก ๆ เพราะถ้าขึ้นเชื่อไปหมด ก็อาจเกิดความเสียหายได้ ต่างจาก
ชาวพุทธในยุคปัจจุบันที่ผู้เขียนคาดว่า มากกว่าร้อยละ ๙๐ หลงเชื่อ
สมณะ(ภิกษุ)และหลงเชื่อเรื่องต่าง ๆ โดยไม่ตรวจสอบและพิสูจน์
ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ. ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า
ขาดการศึกษาและฝึกอบรมในด้านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริง
ด้วยตนเองจากสถานศึกษา และขาดการสั่งสอนของผู้ปกครอง หรือ
อาจถูกสั่งสอนให้หลงเชื่อสถานเดียวก็ได้.

คนไทยเป็นจำนวนไม่น้อยเลยหลงเชื่อผู้ที่ปลุกกระดมให้คิดชั่ว
พูดชั่ว และทำชั่วได้โดยง่าย จึงทำให้เกิดวิกฤตทางคุณธรรม และสร้าง
ปัญหาต่าง ๆ ให้แก่ตนเอง ผู้อื่น สังคม ศาสนา และประเทศชาติเป็น
อย่างมาก.

เกสปุตติสูตร คือ หลักธรรมว่าด้วยข้อห้ามมิให้เชื่อ ๑๐
ประการ เมื่อสรุปแล้วก็คือ ทรงไม่ให้เชื่อในทุกรูปแบบโดยทรง
ยกตัวอย่าง ๑๐ ประการ.

จากข้อความในย่อหน้าที่ ๓ ทรงตรัสสอนเพื่อให้กำลังใจแก่
ชาวกาลามะที่ทูลถามว่า เรื่องที่ทูลถามพระองค์ท่านก็เป็นเรื่องที่ท่าน

ทั้งหลายที่พึงธรรมอยู่ ณ ขณะนั้นควรจะสงสัย ทรงขยายความต่อไปว่า สมควรที่จะลังเลใจและลังเลสงสัย เพราะเป็นเรื่องที่ควรสงสัยอย่างแท้จริง. การที่ทรงเน้นว่า “อย่างแท้จริง” จึงเป็นการเน้นที่เข้มข้นมาก และเป็นการเน้นให้เห็นความสำคัญว่า อย่างหลงเชื่อผู้อื่นใด แม้กระทั่งสมณะผู้ที่เป็นครูของเรา.

ทุกวันนี้ ศาสนิกชนในศาสนาต่าง ๆ มักจะถูกสั่งและสอนให้มีความศรัทธาและเชื่อในคำสอนของศาสนานั้น ๆ โดยไม่สอนให้ใช้สติปัญญาในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองว่าเป็นความจริงเสียก่อน แต่พระพุทธศาสนานั้น เน้นให้ใช้สติปัญญาในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองเสียก่อน ครั้นพบว่าเป็นความจริงที่เป็นประโยชน์และไม่เป็นโทษแล้ว จึงค่อยเชื่อและมีศรัทธาที่จะศึกษาและปฏิบัติธรรมต่อไป ซึ่งเป็นเรื่องที่มีคุณค่าและงดงามมาก.

ประการสุดท้ายในพระสูตรนี้(ข้อที่ ๑๐)ทรงย้ำว่า แม้แต่ครูอาจารย์หรือพระอาจารย์ก็ไม่ให้หลงเชื่อ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่สำคัญมากต่อชาวพุทธมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลแล้ว. ขอให้ท่านผู้อ่านได้พิจารณาว่า ปัญหาของการมีความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลจนถึงทุกวันนี้ มีสาเหตุส่วนใหญ่มาจากใคร ? ใครเล่าที่เสียโอกาส ? จะแก้ไขได้อย่างไร ?

จากข้อความในย่อหน้าสุดท้าย : “กาลามะทั้งหลาย เมื่อใดท่านทั้งหลายพึงรู้ด้วยตนเองเท่านั้นว่า” ข้อความดังกล่าวนี้เป็นเรื่องของการที่ทรงขยายความว่า ทรงให้รู้เห็นข้อเท็จจริงอย่างแจ้ง

ขัดตามความเป็นจริงด้วยตนเองเท่านั้น คนอื่นจะมารู้เห็นแทน
ไม่ได้ และ**ทรงไม่ให้เชื่อผู้อื่นใดแม้แต่ภิกษุผู้เป็นครูหรืออาจารย์**
ของตน.

ทุกวันนี้ความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่สร้างปัญหาต่อตนเอง
สังคมพระพุทธศาสนา และประเทศชาติล้วนมีสาเหตุมาจากนิสัยของการ
หลงเชื่อผู้อื่น รวมทั้งความบกพร่องในการสอนของครู อาจารย์
ผู้ปกครอง ผู้บริหาร ภิกษุ และจากการปลุกกระดมของคนที่ไม่ดี
นั่นเอง.

พระธรรมวินัยประกอบด้วยพระธรรม และพระวินัย. พระ
ธรรม คือ หลักธรรมของพระพุทธเจ้า. หลักธรรมที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้
และตรัสสอนเป็นหลักธรรมบริสุทธิ์หรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิ์. พระวินัย
คือ บทบัญญัติกำหนดระเบียบความประพฤติและกำกับความประพฤติ
ของภิกษุ. พระวินัยที่พระพุทธเจ้าได้บัญญัติและตรัสสอนไว้เป็นพระ
วินัยบริสุทธิ์. ในที่นี้คำว่า พระธรรมวินัยสำหรับฆราวาสหมายถึงพระ
ธรรมอย่างเดียว คือ อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ แต่สำหรับภิกษุหมายถึงพระ
ธรรมและพระวินัยบริสุทธิ์ของภิกษุด้วย.

ทรงขยายความต่อไปว่า ให้รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็น
จริงว่า “**ธรรมเหล่านี้เป็นอกุศล ธรรมเหล่านี้มีโทษ ธรรมเหล่านี้**
ผู้รู้ดีเตือน ธรรมเหล่านี้ที่บุคคลถือปฏิบัติบริบูรณ์แล้วย่อม
เป็นไปเพื่อไม่เกื้อกูล เพื่อทุกข์” เมื่อนั้น ท่านทั้งหลายควรละ
(ธรรมหรือคำสอนเหล่านั้น)**เสีย**” ซึ่งหมายความว่า ทรงตรัสสอน
วิธีคัดกรองเอาแต่หลักธรรมบริสุทธิ์ออกมาจากความหลงเชื่อในเรื่อง
ต่าง ๆ ที่เป็นอกุศล หรือเป็นโทษ หรือก่อให้เกิดการเบียดเบียนตนเอง

และหรือผู้อื่นที่พระอรหันต์ซึ่งเป็นผู้ที่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในอริยสัจ ๔ บริสุทธิดีเตียน หรือไม่เห็นด้วย หรือเมื่อนำไปปฏิบัติแล้วไม่เกิดกุศลให้พ้นทุกข์ หรือทำให้เป็นทุกข์ก็ให้ละเสียหรืออย่าหลงเชื่อนั่นเอง.

ทุกวันนี้ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่เจอปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาจนไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะ ทั้ง ๆ ที่เป็นชาวพุทธมาตั้งแต่เกิด จึงเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย.

การคัดกรองเอาหลักธรรม(อริยสัจ ๔)บริสุทธิออกจากความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่เจอปนเข้ามาในหลักธรรมจำเป็นต้องตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะว่าเป็นความจริงที่ประเสริฐเพื่อความพ้นทุกข์ในอริยสัจ ๔.

หนังสือเล่มนี้และการบรรยายธรรมของผู้เขียนทุกครั้งจะเต็มไปด้วยการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นไปตามหลักธรรมในเกสปุตติสูตรทุกประการเพื่อให้ได้มาซึ่งอริยสัจ ๔ บริสุทธินั่นเอง.

ในที่นี้คำว่า “**หลงเชื่อ**” คือ การเชื่อเรื่องที่ยังไม่ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริง หรือหลงเชื่อในเรื่องที่ไม่ใช่พระธรรม(อริยสัจ ๔)บริสุทธิในพระพุทธศาสนา คือ **มีความหลง(มีอวิชชา)** นั่นเอง สำหรับภิกษุให้หมายรวมถึงพระวินัยด้วย. คำว่า “**งมงาย**” คือ เมื่อหลงเชื่อแล้วนำไปปฏิบัติตามความหลงเชื่อจึงเป็นการกระทำที่ม่งายซึ่งเป็นความหมายเฉพาะกิจ และผู้เขียนไม่ได้มีเจตนาดูถูกผู้ใด

หรือศาสนาใดเลย เป็นเพียงการสื่อความหมายของคำทั้ง ๒ ที่ชาวพุทธคุ้นเคยให้ชัดเจนยิ่งขึ้นเท่านั้นเอง.

การตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในพระธรรมด้วยตนเอง ย่อมทำให้หมดความลังเลสงสัย

การเชื่อเรื่องต่าง ๆ โดยไม่ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ก็อาจเกิดการหลงเชื่อเรื่องที่เป็นเท็จก็ได้. คำสอนต่าง ๆ ที่ได้จากการหลงเชื่อเรื่องที่เป็นเท็จก็อาจเป็นคำสอนที่เป็นอกุศล เป็นโทษ และทำให้เป็นทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้อีกด้วย.

การศึกษาในเรื่องใดก็ตาม ครั้นตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองแล้ว **ความลังเลสงสัย** ในเรื่องนั้น ๆ ก็จะหมดไปเพราะได้**รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในเรื่องนั้น ๆ ด้วยตนเอง**. ยิ่งผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยคนหลายคนหรือโดยสาธารณะหรือประชาชนทั่วไปว่าเป็นความจริง ก็จะทำให้มีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น.

พระอรหันต์ คือ บุคคลที่**ไม่มีความลังเลสงสัย**ในพระธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติหรือได้ตรัสสอนไว้แล้ว เพราะเป็นบุคคลที่**รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในเรื่องอริยสัจ ๔ (พระธรรม) บริสุทธฺิและพระวินัยบริสุทธฺิ** พร้อมทั้งปฏิบัติธรรมตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธฺิและพระวินัยบริสุทธฺิอย่างถูกต้อง ครบถ้วน ต่อเนื่อง โดยไม่หลงเชื่อเรื่องที่ไม่ใช่**อริยสัจ ๔** และ**ไม่ใช่พระวินัยหรือศีล**ของพระที่ได้ทรงบัญญัติไว้ในสมัยพุทธกาล.

ในสมัยพุทธกาลยังไม่มีคำว่าพระพุทธศาสนา
ขณะเดียวกันก็มีคำว่า ภิกษุ(ผู้ขอหรือพระผู้ชาย) พระพุทธเจ้าตรัส
เรียกภิกษุ(พระ)ที่เป็นสาวกศิษย์ของพระองค์ท่านว่า **ภิกษุในธรรม
วินัยนี้.**

เพื่อให้ข้อความกระชับสั้นจึงใช้คำว่า **พระธรรมวินัย** เป็น
หลัก เพื่อให้ครอบคลุมชาวพุทธทั้งหมด ซึ่งประกอบด้วยคนทั่วไป
รวมทั้งภิกษุด้วย.

ผู้เขียนเน้นเรื่องของการไม่หลงเชื่อและงมงายเป็นประเด็น
สำคัญกล่าวคือ ทุกเรื่อง ทุกหลักธรรม ทุกคำสอน และเรื่องต่าง ๆ ที่ได้
รับทราบมาจากทางใดก็ตาม ต้องผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์
ข้อเท็จจริงด้วยตนเองจนเป็นนิสัย เพื่อป้องกันและกำจัดคำสอนและ
ความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์ให้หมดไป ซึ่ง
เป็นหลักการสำคัญมากในการศึกษาอริยสัจ ๔ ของคนทั่วไป และเป็น
หลักสำคัญมากในการศึกษาพระธรรมวินัยของภิกษุ.

**หลักธรรมของพระพุทธเจ้าถูกเจือปนด้วยคำสอนของศาสนาอื่น
นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง
ๆ มากมาย**

ยุคปัจจุบันห่างไกลจากพุทธกาลมากเพียงใด หลักธรรมของ
พระพุทธเจ้าย่อมมีโอกาสที่จะเจือปนด้วยคติหรือความเชื่อของศาสนา
อื่น นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ
ที่พระพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสสอนมากยิ่งขึ้น เช่น หลงเชื่อในคติของศาสนา
พราหมณ์-ฮินดูซึ่งชาวอินเดียนับถือ พุทธศาสนานิกาย

มหายานที่มีการปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยมาเรื่อย ๆ การทำพิธีกรรมต่าง ๆ มากมายที่ไม่ใช่ข้อปฏิบัติในมรรคมรรค ๘ รวมทั้งมีความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่ได้หลงเชื่อและงมงายสืบต่อกันมานานแล้วตั้งแต่ก่อนพุทธกาล ซึ่งคาดว่า มากกว่าร้อยละ ๙๐ ของชาวพุทธเข้าใจผิดคิดว่า เป็นหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน.

ถ้าเรายังขึ้นปล่อยให้เรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วที่ไม่ใช่อริยสัจ ๔ บริสุทธิเจือปนอยู่ในใน**พระธรรม** รวมทั้งมีการปล่อยปละละเลยให้ภิกษุทำผิดต่อ**พระวินัย**ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้เช่นทุกวันนี้ ความหลงเชื่อและงมงายของชาวพุทธย่อมเพิ่มมากขึ้น ความเสื่อมโทรมของพระพุทธศาสนาย่อมจะมากขึ้นตามสัดส่วนด้วย และความศรัทธาในพระพุทธศาสนากีย่อมจะลดลงตามลำดับ เป็นผลให้ชาวพุทธเป็นจำนวนมากคิดไม่ดี(ชั่ว) พูดไม่ดี(ชั่ว) ทำไม่ดี(ชั่ว) จึงเกิดการไม่ปรองดอง แยกความสามัคคี แยกเป็นหมู่คณะ โกหก หลอกลวง ต้มตุ๋น หาช่องทางในการกอบโกย โกงกิน ติดและค้าสารเสพติด จี้ปล้น ก้าวร้าว ทำร้ายกัน และฆ่ากันอย่างรุนแรงเช่นทุกวันนี้.

การที่ชาวพุทธและผู้บริหารในยุคนี้ไม่วิเคราะห์และวิจารณ์ปัญหาและสาเหตุของปัญหาว่า มีสาเหตุมาจากการขาดสติปัญญาทางธรรมคนในยุคนี้ จึงทำให้ไม่สามารถป้องกันและกำจัดสาเหตุของปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างตรงประเด็น ย่อมเป็นผลให้มีคนคิดชั่ว พูดชั่ว ทำชั่วมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งเป็นความล้มเหลวที่น่าจะเกิดขึ้นจากการขาดสติปัญญาทางธรรมหรือมีความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ครอบงำจิตใจของคณะผู้รับผิดชอบด้านคุณธรรมของคนในชาติ.

ถ้าชาวพุทธส่วนใหญ่ในยุคนี้และยุคต่อ ๆ ไปมีความสามารถในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองตามวิธีการที่ผู้เขียนนำเสนอเพื่อกรองเอาความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่มีอยู่ในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกไปอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ก็น่าจะทำให้พระธรรมวินัยมีความบริสุทธิ์และเป็นประโยชน์ต่อคนไทยและชาวโลกมากยิ่งขึ้น.

ความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาเ็น ย่อมเป็นอุปสรรคในการเข้าถึงสัจธรรมหรืออริยสัจ ๔ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้และตรัสสอน จึงเกิดการหลงผิดทั้งทางภาคทฤษฎี ปฏิบัติ และประเมิณผล ซึ่งเป็นสาเหตุให้ชาวพุทธไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน ณ ปัจจุบันขณะในชาติปัจจุบันเช่นพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย.

การบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาในยุคปัจจุบันนี้เกิดจากชาวพุทธนี้เอง

ปัญหาการบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาอย่างรุนแรงในยุคปัจจุบันนี้ น่าจะเกิดจากคนที่อ้างตนว่าเป็นชาวพุทธทั้ง ๆ ที่ตนยังหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่หลักธรรมบริสุทธิ์ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้และตรัสสอนไว้ในสมัยพุทธกาล.

ถ้าชาวพุทธเปลี่ยนพฤติกรรมจากการหลงเชื่อและงมงายมาปฏิบัติตนตามหลักธรรมในเกสปุตติสูตรได้มากเท่าใด การบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาย่อมจะลดลง การเข้าถึงประโยชน์สูงสุดของชาวพุทธก็ย่อมจะมากขึ้น ความมั่นคงและ

ความศรัทธาในพระพุทธศาสนาก็จะมากขึ้นตามสัดส่วนด้วย และการเผยแผ่หลักธรรมไปยังบุคคลที่ใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิตย่อมง่ายขึ้น.

ภิกษุเป็นที่พึ่งและที่ระลึกของชาวพุทธ(สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ) ภิกษุรวมทั้งคณะสงฆ์จึงต้องเป็นผู้นำในการแก้ปัญหา ความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ อย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพราะชาวพุทธมีความศรัทธา เคารพ เชื่อฟัง ระลึกถึง ภิกษุทุกครั้งที่มาพบพระรัตนตรัย และพร้อมที่จะปฏิบัติตามภิกษุได้โดยง่าย แต่ถ้าผู้นำของชาวพุทธรวมทั้งผู้สอนธรรมส่วนมาก ยังคงหลงเชื่อและงมงายอยู่เช่นทุกวันนี้ ก็จะเป็นเรื่องที่เสียหายมากที่สุดต่อชาวพุทธ พระพุทธศาสนา และต่อชาวโลก.

ชาวพุทธทุกคนต้องพยายามเต็มที่ในการเลิกความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ให้หมดไปอย่างเด็ดขาด โดยการตรวจสอบ และพิสูจน์ข้อเท็จจริงในทุกเรื่องจนเป็นนิสัย เพื่อเข้าถึงอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์และความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ อย่างถูกต้อง ตรงประเด็น รวมทั้งหยุดการบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาโดยชาวพุทธเอง เพื่อความมั่นคงของพระพุทธศาสนา และเพื่อประโยชน์ของชาวโลก.

วิธีตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง

ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคในอริยสัจ ๔ เป็นเรื่องของความจริงอย่าง(อัน, ที่*)ประเสริฐทางด้านจิตใจที่คนทั่วไปสามารถตรวจสอบ และพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องหลงเชื่อผู้อื่นเลย รวมทั้งไม่ต้องหลงเชื่อผู้สอนธรรมและสื่อทางธรรมต่าง ๆ อีกด้วย.

(“ที่*” เป็นคำที่เหมาะสมสำหรับการขยายความ เช่น ความจริงที่ประเสริฐ จิตใจที่ประเสริฐ บุคคลที่ประเสริฐ เป็นต้น.)

ขอความร่วมมือจากทุกท่าน คือ

๑. ขอความเป็นกันเองอย่างมาก ๆ
๒. ช่วยกันคิด / พิจารณาทุกคำถาม
เพื่อให้เกิดปัญญาด้วยตนเอง !!!
๓. กรุณาตอบดั่ง ๆ แทนวิทยากร
๔. สงสัยตรงไหนให้ถามทันที.

(ข้อความที่ทำเป็น powerpoint ประกอบการบรรยายของผู้เขียน)

เพื่อให้การอ่านหนังสือเล่มนี้ช่วยให้ท่านผู้อ่านได้เกิดการเรียนรู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงหรือมีดวงตาเห็นธรรมจนหมดความลังเลสงสัยหรือไม่สงสัยเลย จึงขอให้ท่านผู้อ่านพิจารณาทุกข้อความโดยไม่ต้องหลงเชื่อผู้เขียน เพื่อค้นหาข้อเท็จจริงที่ประเสริฐ(อริยสัจ)ในเนื้อหาที่น่าสนใจ โดยใช้สติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง.

การพิจารณาธรรม(วิปัสสนา) คือ การปฏิบัติธรรมโดยการใช้สติปัญญาในการค้นคว้า ศึกษา ปฏิบัติ ทบทวน ฝึกแก้ปัญหา ประเมินผลของการปฏิบัติธรรม โดยการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองอย่างละเอียด ไม่ยกเว้นแม้แต่คำเดียว เพื่อให้เกิดความรู้และความสามารถทางธรรมหรือสติปัญญาตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์อย่างถูกต้องและครบถ้วนตามความเป็นจริง.

การศึกษาธรรมภายหลังพุทธกาลมานานกว่า ๒,๕๐๐ ปีแล้วนั้น ย่อมมีความยุ่งยากมากเพราะมีเนื้อหามากมายที่ถูกปรับเปลี่ยน ตัดออก และต่อเติม จึงทำให้ไม่เข้าใจในเนื้อหา เป็นเรื่องยาก สับสน

เหลือเชื่อ อีกทั้งยังมีเนื้อหาที่เจือปนด้วยคำสอนในศาสนาอื่น นิกายอื่น รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ความจริงอันประเสริฐ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ชาวพุทธทุกท่าน(ใช้คำว่า ท่าน เพราะหมายรวมถึงภิกษุด้วย)จะต้องค้นคว้าและคัดกรองเอาแต่ หลักธรรมในอริยสัจ ๔ ที่บริสุทธิ์และครบถ้วนออกมา เพื่อนำมาเป็น ข้อมูลของการศึกษาและปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันอย่างถูกต้อง และครบถ้วน.

การศึกษาและค้นคว้าหลักธรรมจากแหล่งต่าง ๆ เป็นเรื่องที่ดี มากในการเปิดวิสัยทัศน์เพื่อทำให้เกิดสติปัญญาทางธรรม แต่ต้อง พยายามตั้งใจตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเนื้อหาต่าง ๆ ด้วย ตนเองโดยไม่มีข้อยกเว้นแม้แต่คำเดียว เพราะการหลงเชื่อเพียงคำ เดียวก็อาจเสียโอกาสของตนเองตลอดชีวิตและอาจนำพาผู้อื่นให้หลง ทางตลอดชีวิตได้อีกด้วย.

ในแหล่งธรรมต่าง ๆ นั้น มักจะมีเนื้อหามากมายที่ไม่ใช่ความ จริงที่ประเสริฐเจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา ขณะ เดียวก็มีหลักธรรมที่ขาดหายไป ถูกต่อเติมขึ้นมา หรือถูกขยายความ ออกไปมากมายโดยบุคคลที่ยังไม่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริง ในเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์และมีความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ อีกด้วย โดยที่ชาวพุทธและคณะสงฆ์ส่วนใหญ่มักจะไม่ได้ตรวจสอบและพิสูจน์ ข้อเท็จจริงเพื่อกรองเอาแต่พระธรรมวินัยที่บริสุทธิ์ออกมาจากเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมบริสุทธิ์ของพระพุทธศาสนา.

ถ้าชาวพุทธและผู้ที่ได้รับผิดชอบโดยตรงต่อพระธรรมวินัยใน
ยุคปัจจุบันยังไม่ตื่นตัวพอที่จะคัดกรองเอาแต่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์
ออกมา ความมั่นคงของพระพุทธศาสนาย่อมลดลงตามเหตุปัจจัย
ในขณะที่เดียวชาวพุทธก็อาจจะคิดชั่ว พุ่ชั่ว และทำชั่วมากขึ้น มีการ
ทำผิดกฎหมายมากขึ้น และจำนวนนักโทษในเรือนที่ล้นอยู่แล้วก็จะล้น
มากขึ้น ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ถึงความตกต่ำทางคุณธรรมของคนในชาติมาก
ขึ้น.

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้เป็นเพียงข้อมูลพื้นฐานที่มาจาก
ประสบการณ์ตรงของผู้เขียนสำหรับกระตุ้นเตือนให้ชาวพุทธทั้งหลาย
ตื่นตัวขึ้นมาฝึกตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยสติปัญญาทางโลก
และทางธรรมของตนเองในทุกเรื่องก่อนที่จะตัดสินใจเชื่อหรือศรัทธา
เพื่อป้องกันและหยุดยั้งการหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ทั้งทาง
โลกและทางธรรมเช่นทุกวันนี้.

ในการบรรยายธรรมของผู้เขียนทุกครั้ง จะขอให้ผู้ฟังการ
บรรยายทุกคนช่วยกันตอบคำถามของผู้เขียน. การตอบคำถามย่อม
ทำให้ผู้ฟังการบรรยายได้ฝึกคิดและพิจารณาค้นหาข้อมูลในความจำที่
ได้สะสมไว้(สัญญา)ตั้งแต่จำความได้มาใช้ประกอบการพิจารณาว่า
เป็นความจริงหรือไม่ เมื่อตรวจสอบและพิสูจน์ได้ว่าเป็นความจริง ก็
จดจำเอาไว้ใช้เป็นข้อมูลในการพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ต่อไป. การออก
เสียงตอบคำถามในห้องบรรยายพร้อม ๆ กัน จะช่วยให้เกิดความมั่นใจ
มากขึ้น และถ้าคำตอบเหมือนกันหมด ก็จะเป็นการพิสูจน์ข้อเท็จจริง

เบื้องต้นในสาธารณะ แต่ก็ยังเป็นเพียงแค่กลุ่มเล็ก ๆ เพื่อเป็นรูปแบบเท่านั้นเอง.

ในชีวิตประจำวันเมื่อมีเรื่องที่จะพิจารณาหรือต้องการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ก็จะสามารถนำเอาข้อมูลในความจำของสมองที่ได้ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงไว้แล้วมาใช้ประกอบการพิจารณาได้ ซึ่งจะเป็นผลให้สามารถถกเถียงออกมาได้ง่ายขึ้นด้วยสติปัญญาของตนเอง อีกทั้งยังจดจำได้เป็นอย่างดีด้วย ขณะเดียวกันก็จะเกิดความมั่นใจ และลดหรือหมดความลังเลสงสัย(วิจิกิจฉา)ในเรื่องนั้น ๆ โดยตรง.

**กรุณาตรวจสอบและพิสูจน์
เพื่อให้เกิดปัญญาทางธรรม**

๑. ตรวจสอบ กับเรื่องของตนเองในอดีต
๒. พิสูจน์ จากผลของการปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน

วิธีตรวจสอบข้อเท็จจริงทางธรรมทำได้ง่ายด้วยการเอาข้อมูลที่ได้รับรู้มาพิจารณาด้วยเหตุและผล โดยการตรวจสอบกับข้อมูลในความจำของตนเองที่ได้มาจากประสบการณ์ตรง และไม่หลงเชื่อผู้อื่นใดโดยเด็ดขาด ถ้าตรวจสอบแล้วไม่ขัดแย้งกับประสบการณ์ตรงของตนเอง ก็น่าจะเป็นข้อเท็จจริง แต่ต้องลงท้ายด้วยการพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองว่า เมื่อนำไปปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันแล้ว ต้องสามารถเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้อย่างตรงประเด็น.

วิธีพิสูจน์ข้อเท็จจริงทางธรรมทำได้ง่ายและเปิดเผยด้วยการนำเอาข้อมูลทางธรรมที่ผ่านการตรวจสอบขั้นต้นแล้วไปปฏิบัติ

ธรรมในชีวิตประจำวัน. ในห้องบรรยายธรรม ผู้เขียนมักจะให้ผู้ฟัง
การบรรยายฝึกปฏิบัติธรรมช่วงสั้น ๆ และต่อด้วยการประเมินผลของ
การปฏิบัติธรรมด้วยตนเองว่า ผลของการฝึกปฏิบัติธรรมช่วงสั้น ๆ
แล้วนั้น สามารถทำให้จิตใจของตนบริสุทธิ์ได้หรือไม่ ? เข้าถึงความ
ดับทุกข์ตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ ได้จริงหรือไม่ ? ถ้าสามารถเข้าถึง
ความดับทุกข์ได้จริง ก็น่าจะเป็นข้อเท็จจริง.

การประเมินผลทุกวันว่า ขณะที่ปฏิบัติธรรมตามหลักธรรมที่
ผู้เขียนได้นำเสนอไปแล้วนั้น สามารถทำให้ละชั่ว มุ่งทำแต่ความดี ทำ
จิตใจของตนให้บริสุทธิ์ตามโอวาทปาฏิโมกข์ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน
พระอรหันต์ทั้งหลายในวันมาฆบูชา และสามารถเข้าถึงความดับทุกข์
ในอริยสัจ ๔ ได้ ก็ย่อมเป็นการพิสูจน์ให้เห็นได้ด้วยตนเองว่า
หลักธรรมตามที่น่าเสนอ น่าจะถูกต้อง ใช่หรือไม่ ? หรือมีความทุกข์
จากอกุศลกรรมน้อยลง หรือเข้าถึงความดับทุกข์(ภาวะนิโรธหรือ
นิพพาน)ได้นานมากขึ้น ใช่หรือไม่ ? ถ้าสามารถเข้าถึงภาวะของจิตใจ
ที่บริสุทธิ์หรือเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ มากขึ้นก็จะเป็นการ
พิสูจน์ว่า น่าจะเป็นข้อเท็จจริง แต่อย่าเพิ่งดีใจว่าทำได้แล้ว เพราะการ
ตรวจสอบและพิสูจน์หลักธรรมต่าง ๆ นั้น ต้องทำกันชั่วชีวิต รวมทั้งยัง
ขึ้นอยู่กับสติปัญญาทางโลกและทางธรรมของแต่ละบุคคล และเหตุ
ปัจจัยต่าง ๆ ในขณะนั้นอีกด้วย.

ต่อจากนี้ไป ขอให้ท่านผู้อ่านได้โปรดฝึกพิจารณาเนื้อหา
ที่ผู้เขียนนำเสนอด้วยการวิเคราะห์ วิจาร์ณ ตรวจสอบและ
พิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ห้ามหลงเชื่อโดยเด็ดขาดแม้แต่คำ
เดียว เพื่อให้เกิดสติปัญญาทางธรรมด้วยตนเองจนเป็นนิสัย.

ความเชื่อมี ๒ แบบ

ความเชื่อ แปลว่า เห็นตามด้วย มั่นใจ ไว้ใจ. เรื่องของความเชื่อที่ผู้เขียนกำลังนำเสนออยู่นี้มุ่งประเด็นในเรื่องของพระพุทธศาสนา ในที่นี้ผู้เขียนขอแบ่งความเชื่อออกเป็น ๒ แบบ เพื่อให้ง่ายและกระชับ สั้น คือ ๑. ความหลงเชื่อ. ๒. ความเชื่อที่ถูกต้อง.

แบบที่ ๑. ความหลงเชื่อ ในที่นี้คำว่า ความหลงเชื่อ คือ ความเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องเท็จหรือเป็นเรื่องจริงก็ได้ โดยไม่ได้ผ่านการใช้สติปัญญาทางโลกและทางธรรมในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะเสียก่อน. **ซึ่งเป็นการเชื่อโดยไม่พิจารณากลั่นกรองตามหลักธรรมในเกสปุตติยสูตร(กาลามสูตร).**

การหลงเชื่อเรื่องต่าง ๆ ที่มีความเท็จย่อมเป็นผลเสียต่อการดำเนินชีวิตทั้งทางโลกและทางธรรม เช่น หลงเชื่อคนที่กล่าวความเท็จว่าเป็นความจริงจึงโดนต้มตุ๋น หลงเชื่อผู้ที่สอนเรื่องที่เป็นความเท็จว่าเป็นความจริงจึงเกิดข้อผิดพลาดต่อการดำเนินชีวิต เป็นต้น.

บางท่านแย้งว่า การหลงเชื่อเรื่องที่เป็นความจริงไม่เห็นจะเป็นไรเลย. คำตอบ คือ การหลงเชื่อเรื่องที่เป็นจริงดูเหมือนไม่เสียหายแต่อย่างใด แต่หลักการสำคัญเรื่องหนึ่งของพระพุทธศาสนาที่มีอยู่ในเกสปุตติยสูตร(กาลามสูตร) คือ พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้อย่างชัดเจนว่าไม่ให้หลงเชื่อผู้ใดเลย รวมทั้งยังทรงให้ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ ที่ได้รับรู้มาว่า เป็นประโยชน์และเป็นไปเพื่อความดับทุกข์จึงค่อยเชื่อ อีกทั้งพุทธศาสตร์เป็นวิชาการของการใช้สติปัญญา

ซึ่งตรงกันข้ามกับความหลงเชื่อโดยสิ้นเชิง. ดังนั้น ชาวพุทธจึงควร เลิกละการหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ โดยเด็ดขาด.

ปัญหาสำคัญและอาจเป็นภัยต่อคนที่ชอบหลงเชื่อ คือ มีความเสี่ยงมากที่จะหลงเชื่อเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นเท็จได้โดยง่าย. ครั้น หลงเชื่อผู้อื่นเป็นประจำ ไม่นานนักก็จะมีนิสัยที่ชอบหลงเชื่อและม งายก็ได้. เมื่อมีนิสัยที่ชอบหลงเชื่อ ก็มักจะไม่นึกที่จะคัดกรองเอา อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกจากเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ จึงทำให้ไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ได้อย่างถูกต้อง อาจ เสียโอกาสตลอดชีวิตก็ได้ และอาจเกิดการทำลายหลักธรรมของ พระพุทธศาสนามากขึ้นถ้ามีคนที่หลงเชื่อมากขึ้น.

ชาวพุทธทุกท่านต้องอย่าหลงเชื่อผู้อื่นแม้แต่เรื่องเดียวหรือครั้ง เดียวหรือนิดเดียวโดยเด็ดขาด เช่น หลงเชื่อและม งายในเรื่องนรกและ สวรรค์เพียงเรื่องเดียว ก็มุ่งทำบุญจนเป็นหนี้สิน สร้างความเดือดร้อน และความทุกข์ให้กับตนเองและครอบครัว รวมทั้งเสียโอกาสที่จะเข้าถึง ความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะเพราะมัวแต่รอชาติหน้า บางคนหลงเชื่อคนที่หลอกลวงเพียงครั้งเดียวแต่ก็ต้องเป็นหนี้สินกันทั้ง ชีวิต เป็นต้น.

ในที่นี้ คำว่า หลงเชื่อ เป็นคำที่เข้มข้นและจริงจังที่จะให้ชาว พุทธตื่นตัวในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ ที่ได้รับรู้ มา. เมื่อตรวจสอบว่า เป็นความจริง เป็นประโยชน์และเป็นไปเพื่อ ความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ จริงจึงค่อยเชื่อ. เมื่อฝึกตรวจสอบและ

พิสูจน์ข้อเท็จจริงเป็นประจำ ไม่นานนักก็จะสามารถป้องกันและ
กำจัดความหลงเชื่อได้มากขึ้น และจะเป็นนิสัยที่ดีสืบต่อไป.

เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจมาก ๆ ที่พบว่า คนส่วนมากในโลกนี้มี
ความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของศาสนา
พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่มักจะถูก
ครอบงำมาตั้งแต่เด็ก จนกลายเป็นข้อมูลของความหลงเชื่อที่มักจะฝัง
แน่น(ยึดมั่นถือมั่น)อยู่ในความจำของสมองชั่วชีวิต.

ศาสนาที่สอนเรื่องที่ไม่เป็นความจริงก็มักจะห้ามศาสนิก
ชนของตนไม่ให้ศึกษาศาสนาอื่นหรือเปลี่ยนศาสนาและมักจะขู่ว่า
ถ้าขัดขึ้นก็จะถูกลงโทษอย่างรุนแรงในชีวิตหน้า และอาจต้อง
ตกนรกชั่วนิรันดร์. แม้แต่ชาวพุทธเองก็มีจำนวนไม่น้อยเลยที่
ไม่กล้าวิเคราะห้ วิจารณ์ ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงใน
หลักธรรมของพระพุทธศาสนาเพราะเกรงกลัวว่าจะเป็นบาป
ต้องตกนรกในขุมที่ลึกเป็นเวลานานแสนนาน จึงทำให้ต้อง
หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรม
ของพระพุทธศาสนาอย่างมากมาย.

หลักธรรมในอริยสัจ ๔ เป็นเรื่องของความจริงที่
ประเสริฐซึ่งตรงกันข้ามกับความเท็จ และเป็นเรื่องที่เปิดเผยให้
คนทั่วไปสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเอง
โดยไม่จำกัดกาลเวลาและไม่เป็นบาป แต่กลับเป็นบุญกุศลมาก
เพราะทำให้เกิดสติปัญญาทางธรรมที่จะทำให้ตนสามารถเข้าถึง
ความดับทุกข์ในชาตินี้ รวมทั้งอาจมีส่วนในการทำให้
พระพุทธศาสนามีความเจริญและมั่นคง.

คนทั่วไปและชาวพุทธที่หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ มานานแล้วก็มักจะยึดมั่นถือมั่นในเรื่องที่ตนได้หลงเชื่อ และถ้าหลงเชื่ออย่างรุนแรงจนถึงขั้นยึดมั่นถือมั่นมานาน ก็มักจะไม่เปิดใจที่จะศึกษาเรื่องความจริงที่ประเสริฐ(อริยสัจ ๔).

ปัจจุบันชาวพุทธส่วนใหญ่มักจะไว้วางใจและหลงเชื่อผู้ที่สอนธรรมได้โดยง่าย จึงทำให้ไม่คิดที่จะใช้สติปัญญาของตนเองตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริง และบางคนก็ไม่กล้าแม้จะคิดสงสัยเพราะกลัวจะเป็นบาป ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องแก้ไขอย่างจริงจังและต่อเนื่อง.

การจะปลุกใจของมนุษย์ให้มีความเพียร มีสติปัญญาในการละชั่ว มุ่งทำแต่ความดี และทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องเป็นเรื่องยากสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ เพราะส่วนใหญ่มนุษย์มีความหลง(อวิชชา)ครอบงำจิตใจ และมีสัญชาตญาณของความโลภและโกรธมาตั้งแต่เกิด.

ในยุคปัจจุบันหลักธรรมของพระพุทธศาสนาถูกเจือปนด้วยคำสอนของศาสนาอื่นและความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ อย่างมากมาย จนเป็นเหตุให้ชาวพุทธส่วนใหญ่ขาดความรู้และความสามารถทางธรรมอย่างถูกต้องและครบถ้วน จึงทำให้ไม่สามารถเข้าถึงเป้าหมายสูงสุดของชาวพุทธ คือ ความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะ และยังถูกชี้นำด้วยชาวพุทธที่มีความหลงเชื่อว่าเป็นเรื่องยากมาก ๆ เพราะจะต้องสะสมบารมีในอดีตชาติจนเต็มเสียก่อน ซึ่งเป็นคติของศาสนาอื่น นิกายอื่น และนิกายชาดก. ดังนั้น ชาวพุทธส่วนใหญ่จึงสิ้นหวังที่จะเข้าถึงความดับทุกข์ในชาติปัจจุบัน ซึ่งต่างกับชาวพุทธในสมัยพุทธกาลเป็นอย่าง

มากที่มีความรู้และความสามารถทางธรรมอย่างถูกต้องและครบถ้วน จึงเป็นผลให้สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะได้อย่างตรงประเด็น รวดเร็ว และโดยง่ายอีกด้วย.

บางท่านอาจไม่ค่อยสบายใจกับคำว่า **หลงเชื่อ** ว่าเป็นคำที่รุนแรง แต่ที่จริงแล้วชาวพุทธคุ้นเคยมากกับคำว่า โลก โกรธ **หลง** ซึ่งเป็นรากเหง้าของกิเลสและเป็นสาเหตุของความทุกข์ในอริยสัจ ๔. ที่จริงแล้วคำว่า **หลง** ในอริยสัจ ๔ ก็คือ **อวิชชา** ซึ่งเป็นภาษาบาลีแปลว่า ความไม่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เท่านั้นเอง.

ดังนั้น คำว่า **หลงเชื่อ** จึงไม่ได้เป็นคำที่รุนแรงหรือว่าร้ายแต่ประการใด. ในที่นี้ ความหลงเชื่อ คือ ความเชื่อที่ไม่ได้ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะเสียก่อนว่า เป็นความจริงอันประเสริฐตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เท่านั้น.

ความมกมาย คือ การหลงเชื่อในเรื่องที่ไม่ใช่อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ หรือเรื่องที่ไม่เป็นความจริงจนถึงขั้นแสดงออกมาภายนอกโดยการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ตนหลงเชื่อ จึงเป็นการกระทำที่มกมาย ซึ่งพบมากในคนไทย เช่น เอาตุ๊กตานางกวักมาวางไว้ที่หน้าร้านเพื่อเรียกคนเข้าร้าน เอาปลัดขิกมาวางไว้ที่แผงขายของเพื่อให้ขายดี(ปลัดขิกมีรูปร่างคล้ายสัญลักษณ์ของเทพเจ้าในศาสนาฮินดู) เช่นไหว้เทพ หรือสิ่งที่ตนหลงเชื่อว่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้ช่วยเหลือตนตามที่ได้ตั้งความ

ปรารถนาเอาไว้ หลงเชื่อว่ามีสวรรค์จริง จึงทำบุญมากจนต้องผ่อนส่งด้วยความอยากไปเกิดในสวรรค์ชั้นสูง เป็นต้น.

คำว่า งมงาย เป็นคำที่สื่อความหมายอย่างตรงไปตรงมาและชัดเจน. เพื่อถนอมน้ำใจผู้ที่หลงเชื่อและงมงาย จึงใช้คำว่า หลงเชื่อ แต่บางประโยคอาจใช้ข้อความว่า หลงเชื่อและงมงาย เพื่อเน้นความสำคัญของเนื้อหาในช่วงนั้น ๆ เพื่อกระตุ้นเตือนให้เลิกละการหลงเชื่อและงมงาย โดยผู้เขียนมิได้ตั้งใจที่จะดูถูกหรือเหยียดหยามแต่ประการใดเลย เพราะผู้เขียนเองก็เคยหลงเชื่อและงมงายมาตั้งแต่เด็ก จนถึงอายุ ๕๘ ปีจึงได้ปรับเปลี่ยนมาเป็นคนที่ยายายจะไม่หลงเชื่อและไม่งมงายอีกต่อไป. ปัจจุบันผู้เขียนเองก็น่าจะมีความหลงเชื่อและงมงายเหลืออยู่พอสมควรทีเดียว ประเด็นสำคัญคือ ท่านที่ยายายเลิกละความหลงเชื่อและงมงายได้รวดเร็วและมากเท่าใด ก็ย่อมจะได้รับประโยชน์ทั้งทางโลกและทางธรรมได้รวดเร็วและมากขึ้นตามสัดส่วนด้วย.

เพื่อป้องกันการกระทบกระเทือนใจและให้เกียรติต่อศาสนิกชนในศาสนาอื่นและนิกายอื่น บางครั้งผู้เขียนจะใช้คำว่า ความเชื่อหรือคติแทนคำว่า หลงเชื่อ เช่น บางศาสนามีความเชื่อว่า.... ก็จะใช้ข้อความว่า บางศาสนามีความเชื่อหรือคติว่า.... เป็นต้น.

แบบที่ ๒. ความเชื่อที่ถูกต้อง คือ ความเชื่อที่ผ่านการใช้สติปัญญาทางโลกและทางธรรมในการวิเคราะห์ วิจาร์ณ ตรวจสอบ และพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะมาแล้วว่าเป็นความจริง.

เหตุที่ต้องระบุว่า ต้องผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์
ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะก็เพราะว่า บางคนยังมึ
ความรู้และความสามารถทั้งทางโลกและทางธรรมไม่เพียงพอที่จะ
ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง เพื่อป้องกันความผิดพลาด
และช่วยให้เกิดความมั่นใจ จึงควรให้คนเป็นจำนวนมากช่วยกัน
ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วย. ข้อควรระวัง คือ ถ้าให้บุคคลที่มี
นิสัยหลงเชื่อหรือไม่มีศรัทธาที่จะตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วย
ตนเองมาช่วยตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริง ก็อาจชักชวนให้หลงเชื่อ
มากยิ่งขึ้นก็ได้.

อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ คือ ความจริงที่ประเสริฐ ๔ อย่าง
(ประการ ข้อ องค์ธรรม)*ที่คนทั่วไปก็สามารถตรวจสอบและ
พิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ. ถ้า
อริยสัจ ๔ ไม่บริสุทธิ์ การตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วย
ตนเองและหรือโดยสาธารณะย่อมจะทำให้รู้เห็นได้ว่า เรื่องใด
หรือข้อความใดบ้างที่เป็นความเท็จหรือเป็นความจริง.

การตีความในหลักธรรมโดยการใช้ความเชื่อมักจะตีความไม่
เหมือนกัน เพราะไม่ได้อิงกับข้อเท็จจริง แต่การตีความตามข้อเท็จจริง
นั้น จะต้องเหมือนกันหมดซึ่งเหมือนกับหลักวิชาต่าง ๆ ทาง
วิทยาศาสตร์ทุกประการ เช่น เมื่อน้ำร้อนขึ้นถึง ๑๐๐ องศาเซลเซียสก็
จะกลายเป็นไอน้ำ เป็นต้น.

เมื่อวันเวลาผ่านไป ผู้เขียนเองก็ได้ปรับเปลี่ยนความเข้าใจใน
บางเรื่องที่เคยคิดว่า เป็นข้อเท็จจริง เช่น ผู้เขียนเคยตีความหมายของ
คำว่า “โลภะและโทสะ” แปลว่า “ความโลภและความโกรธ”* ครั้นได้ใช้

สติปัญญาของตนเองตรวจสอบและพิสูจน์หลักฐานมากขึ้นและ
นานวันเข้า จึงปรับเปลี่ยนมาเป็น “คิดโลกและคิดโกรธ”. ดังนั้น เราจึง
จำเป็นต้องศึกษาธรรม ปฏิบัติธรรม ตรวจสอบ และพิสูจน์ข้อเท็จจริง
ในทุกคำหรือองค์ธรรมตลอดชีวิต เพื่อเข้าถึงข้อเท็จจริงให้มากยิ่งขึ้น
จนกว่าสมองจะหมดประสิทธิภาพหรือหยุดทำงาน.

ขณะที่ผู้เขียนพูดคุยหรือบรรยายธรรมก็จะพยายามตั้งคำถาม
ให้ผู้ฟังคิด พิจารณาและตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองเสมอ เพื่อ
ไม่ให้เกิดการหลงเชื่อและเพื่อให้เกิดสติปัญญาทางธรรม แล้วให้
ช่วยกันตอบคำถามต่าง ๆ ว่า ใช่หรือไม่ใช่ ถ้าคำตอบเหมือนกันหมด ก็
น่าจะเป็นข้อเท็จจริง แต่บางครั้งตอบไม่เหมือนกันก็เพราะผู้เขียนอาจ
ถามไม่ชัดเจนหรือผู้ฟังเข้าใจคำถามผิดไป. ที่ทำเช่นนี้ก็เพื่อให้ผู้ฟังได้
ฝึกใช้สติปัญญาในการนำเอาความรู้และประสบการณ์ตรงของตนเอง
มาใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วย
ตนเองจนเป็นนิสัย.

เพื่อให้เป็นไปตามหลักธรรมในเกสปุตติสูตร ชาวพุทธ
ต้องไม่หลงเชื่อในทุกเรื่องโดยเด็ดขาด แต่ให้ใช้สติปัญญาใน
การตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดย
สาธารณะเช่นเดียวกับวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อเข้าถึงอริยสัจ ๔
บริสุทธิ์ที่เป็นศาสดาแทนพระพุทธเจ้า.

พระพุทธเจ้าตรัสสอนพระอานนทีก่อนการเสด็จดับ
ขันธปรินิพพานว่า “ดูก่อนอานนทฺ ธรรมก็ดี วินัยก็ดี ที่เราได้
แสดงไว้ และบัญญัติไว้ด้วยดีนั้นแหละ จักเป็นพระศาสดาของ

พวกท่านสืบแทนเราตถาคต เมื่อเราล่วงไปแล้ว”. (จากสมุดภาพพระพุทธประวัติ ฉบับ อนุรักษภาพจิตรกรฝีมือเอก (ครูเหม เวชกร)).

ความหลงเชื่อและงมงายเกิดจากหลงหรืออวิชชา

รากเหง้าของกิเลสในอริยสัจ ๔ เป็นสาเหตุของความทุกข์และความชั่วทั้งปวงซึ่งประกอบด้วย ๓ องค์ธรรมหลัก คือ โลก โกรธ หลง.

หลงในอริยสัจ ๔ คือ โมหะหรืออวิชชาในอริยสัจ ๔.

เนื่องจากภาษาบาลีเป็นภาษาโบราณมีจำนวนคำที่จำกัด ครั้นพระพุทธเจ้าตรัสสอนอริยสัจ ๔ ก็ทรงใช้คำที่มีอยู่แล้ว เช่น คำว่า หลง โมหะ และอวิชชาที่เป็นคำที่ใช้กันทั่วไป มาเป็นคำหรือองค์ธรรมในอริยสัจ ๔ ซึ่งมีความหมายที่แตกต่างไปจากเดิม. ดังนั้น เพื่อป้องกันการเข้าใจผิด จึงควรระบุให้ชัดเจนว่า **หลงในอริยสัจ ๔ โมหะในอริยสัจ ๔ หรืออวิชชาในอริยสัจ ๔***.

อวิชชาในอริยสัจ ๔ คือ การไม่มีความรู้เรื่องอริยสัจ ๔ และไม่สามารถในการปฏิบัติธรรมตามมรรคมรรค ๘ อย่างถูกต้องครบถ้วน และต่อเนื่อง*

วิชชาในอริยสัจ ๔ คือ การมีความรู้ในเรื่องอริยสัจ ๔ และมีความสามารถในการปฏิบัติธรรมตามมรรคมรรค ๘ อย่างถูกต้องครบถ้วน และต่อเนื่อง.

อวิชาเป็นเรื่องของ การไม่มีความรู้และไม่มีความสามารถทางธรรมตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ หรือไม่มีสติปัญญาทางธรรม*. วิชาเป็นเรื่องของ การมีความรู้และความสามารถทางธรรมตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ หรือมีสติปัญญาทางธรรม*.

คนที่ยังมีวิชามากย่อมมีวิชาน้อย และคนที่มีวิชาน้อยย่อมมีวิชามาก ซึ่งจะมีรายละเอียดอยู่ในเรื่องของสมุทัยและการบรรลุมรรค.

พระอรหันต์ในอริยสัจ ๔ คือ บุคคลที่มีวิชาหรือมีความรู้ในเรื่องอริยสัจ ๔ และมีความสามารถในการปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ ได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และต่อเนื่อง หรือไม่มี ความหลงหรืออวิชาครอบงำจิตใจเลย*.

ในสมัยพุทธกาลมีภิกษุบรรลุมรรคเป็นพระอรหันต์และเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ อย่างต่อเนื่องเป็นจำนวนมาก เพราะท่านเหล่านั้นมีวิชาหรือไม่มีวิชา. พระอรหันต์เป็นบุคคลที่รู้เห็นอย่างแจ้งชัดตามความเป็นจริงในพระธรรมหรืออริยสัจ ๔ และพระวินัยทั้งภาคทฤษฎี ปฏิบัติ และประเมิณผล และปฏิบัติตามพระธรรมวินัยหรือศีลของภิกษุอย่างถูกต้อง ครบถ้วน เคร่งครัด และต่อเนื่อง*.

ตราบใดที่ชาวพุทธยังศึกษาและปฏิบัติธรรมไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน และไม่ต่อเนื่องตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ ก็ย่อมหมดโอกาสที่จะเข้าถึงความดับทุกข์ได้อย่างต่อเนื่องหรือไม่สามารถเป็นพระอรหันต์ในพระพุทธศาสนาได้*.

ขอให้กำลังใจว่า ในทุกวินาทีที่ท่านไม่คิดอกุศล หรือไม่คิด เบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น ท่านก็จะมีจิตใจที่บริสุทธิ์ และสามารถ เข้าถึงความดับทุกข์ได้เช่นกัน ถ้าทำได้ทั้งวันก็จะเข้าถึงความดับทุกข์ ในอริยสัจ ๔ ได้ทั้งวัน ถ้าท่านทำได้ครึ่งวันก็จะเข้าถึงความดับทุกข์ได้ ครึ่งวัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ตรงไปตรงมา*.

หลักธรรมของทุกศาสนาควรเป็นความจริงที่ประเสริฐ

ในโลกนี้มีศาสนาต่าง ๆ มากมาย คนที่นับถือศาสนาใดก็ย่อม เชื่อในคติของศาสนานั้น ๆ บางคนก็นับถือหลายศาสนาไปพร้อม ๆ กัน และบางคนก็ไม่นับถือศาสนาใดเลย.

ผู้เขียนคาดคะเนว่า มีชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ นับถือ พระพุทธศาสนานิกายเถรวาท พระพุทธศาสนานิกายมหายาน ศาสนา พราหมณ์-ฮินดู พิธีกรรม รวมทั้งหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ไป พร้อม ๆ กันโดยไม่รู้ตัวว่า เป็นเรื่องของความหลงหรืออวิชชาที่เป็น หัวหน้าใหญ่ในรากเหง้าของกิเลส*. **การที่ชาวพุทธนับถือศาสนา อื่น นิกายอื่น และหรือมีความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งการทำพิธีกรรมต่าง ๆ ที่ไม่มีอยู่ในมรรคมืองค์ ๘ ย่อม ไม่ใช่ชาวพุทธแท้ และเป็นการกระทำที่เป็นศีลพพตปราคาส*.**

การนับถือศาสนาใดก็ตามโดยไม่ผ่านการตรวจสอบและ พิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะเสียก่อน ก็อาจ กลายเป็นความหลงเชื่อและงมงายไปตามคติที่ไม่เป็นความจริงของ ศาสนานั้น ๆ ได้โดยง่ายและไม่รู้ตัว ซึ่งคนส่วนใหญ่ในโลกนี้ก็มักเป็น เช่นนั้น*.

ไม่น่าเชื่อเลยว่า คนที่มีการศึกษาดี ผ่านการศึกษาในระดับสูง มีตำแหน่งหน้าที่สูง แต่กลับหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่เป็นความจริง เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นกับคนทั่วโลก.

ในที่นี้คำว่า **หลักธรรม** คือ คำสอนที่เป็นข้อเท็จจริงหรือถูกต้องตามความเป็นจริง ซึ่งเป็นคำสอนที่คนทั่วไปสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ*.

ในที่นี้คำว่า **คำสอน** คือ คำสอนที่ไม่ได้เป็นความจริงอันประเสริฐ(อริยสัจ ๔)หรือคำสอนที่เป็นเรื่องของความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ก็ได้*.

คติของศาสนาต่าง ๆ ที่ เป็นความจริงย่อมจะต้องมีเนื้อหาของหลักธรรมที่เหมือนกันหมด และคนทั่วไปสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ ณ ปัจจุบันขณะ เพราะเป็นหลักวิทยาศาสตร์ แต่ถ้าคำสอนไม่เหมือนกันก็น่าจะเป็นคำสอนที่ไม่จริงหรืออาจหลอกลวงให้หลงเชื่อก็ได้ ยิ่งคำสอนมีความแตกต่างกันมากเท่าใด คำสอนนั้นอาจไม่จริงมากขึ้นตามสัดส่วนด้วย.

ศาสนาที่มีหลายนิกายย่อมแสดงว่า ศาสนานั้นมีหลายคติ ยิ่งมีหลายนิกายมากขึ้นเท่าใด คำสอนที่ไม่เป็นความจริงก็ย่อมมากขึ้นตามสัดส่วนด้วย.*

ในพระพุทธศาสนานั้น เมื่อนำเอาหลักธรรมที่บริสุทธิ์ไปปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน จะพบกับข้อเท็จจริงด้วยตนเองว่า ในขณะที่ตนกำลังคิดดี พูดดี และทำดีหรือขณะที่กำลังละชั่วและมุ่งทำแต่ความดีตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ อยู่ นั่น จิตใจในขณะนั้นย่อมมีความ

บริสุทธิ์ พ้นทุกข์ที่เกิดจากการคิดชั่ว พุทธชั่ว ทำชั่ว และมีจิตใจที่
ประเสริฐหรือเป็นบุคคลที่ประเสริฐ ซึ่งเป็นความจริงที่คนทั่วไปสามารถ
ตรวจสอบและพิสูจน์ได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะตามหลัก
วิชาวิทยาศาสตร์ จึงจะเป็นหลักธรรมที่ประเสริฐสำหรับชาวโลก*.

หลักธรรมบริสุทธิ์หรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เป็นหลักธรรมที่
ทำให้คนทั่วไปรู้จักกับ**ความจริงในธรรมชาติของจิตใจ**ที่เกี่ยวข้อง
กับการทำจิตใจของตนเองให้บริสุทธิ์ พ้นจากความชั่วและทุกข์จาก
ความชั่วทั้งปวง ซึ่งทำให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ผู้อื่น สัตว์อื่น
สิ่งแวดล้อม และธรรมชาติ ณ ปัจจุบันขณะของปัจจุบันชาติ โดยไม่
ต้องรอชาติหน้า*.

การที่ผู้เขียนระบุไว้ว่า **เป็นเรื่องของปัจจุบันชาตินั้น** ก็
เพราะเป็นความจริงที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายในสมัย
พุทธกาลสามารถเข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธ)ในพระชาติปัจจุบันหรือ
ชาติปัจจุบันทั้งสิ้น ซึ่งคนทั่วไปสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ได้ด้วย
ตนเองและหรือโดยสาธารณะ.

ในสังคมของชาวพุทธ มีการกล่าวขานกันอยู่เสมอมาว่า ความ
ดับทุกข์นั้น ต้องรอชาติหน้า ต้องรออีกหลายภพและหลายชาติมาก ๆ
หรือต้องรออีกนานแสนนานจนประมาณมิได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่พิสูจน์ไม่ได้
เมื่อพิสูจน์ไม่ได้แล้วเชื่อก็กายเป็นความหลงเชื่อ และเมื่อหลงเชื่อ
อย่างรุนแรงจนคิด พุทธ และทำตามที่ตนเชื่ออย่างจริงจัง ก็กลายเป็น
คนที่หลงเชื่อและงมงาย จึงทำให้ไม่สนใจที่จะศึกษาความจริงอัน
ประเสริฐและไม่ปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ จึงเป็นสาเหตุให้ไม่

สามารถเข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธ) ณ ปัจจุบันขณะของชาติ
ปัจจุบันนี้ได้ คงได้แต่คาดหวังว่า ตนจะมีความสุขในสวรรค์และเข้าถึง
ความดับทุกข์ของชาติหน้าโน้น*.

ผู้ที่ยังไม่มีความมั่นใจว่าชาติหน้ามีจริงหรือไม่ ก็ควรพิจารณา
ว่า ถ้าเชื่อว่าชาตินี้สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ได้และชาติหน้ามีจริง ก็
ยอมได้ประโยชน์ทั้งชาตินี้และชาติหน้า และถ้าชาติหน้าไม่มีก็ไม่เป็นไร
เพราะได้รับประโยชน์ในชาติปัจจุบันนี้แล้ว ใช่หรือไม่ ?

ท่านผู้อ่านทุกคนจึงควรพยายามเข้าถึงเป้าหมายสูงสุดของ
พระพุทธศาสนา คือ เข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะของชาติ
ปัจจุบันนี้ โดยมีหลักธรรมง่าย ๆ คือ พึงตั้งใจ(มีสติ)ละชั่ว มุ่งทำแต่
ความดี และทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องตามโอวาทปาฏิ
โมกข์ รวมทั้งไม่ต้องหลงรอคอยที่ชาติหน้าอีกต่อไป จึงจะได้ชื่อว่าเป็น
บุคคลที่ไม่ประมาท.

**พระพุทธเจ้าตรัสสอนเป็นปัจฉิมโอวาทครั้งสุดท้ายก่อน
การเสด็จดับขันธปรินิพพานว่า “ภิกษุทั้งหลาย ! บัดนี้เราขอ
เตือนพวกท่านให้รู้ว่า สิ่งทั้งหลายที่เกิดมาในโลกมีความเสื่อม
สลายเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงทำหน้าที่อันเป็นประโยชน์
แก่ตนและคนอื่นให้สำเร็จบริบูรณ์ด้วยความไม่ประมาทเถิด”.**

(จากสมุดภาพพระพุทธประวัติ ฉบับ อนุรักษภาพจิตรกรฝีมือเอก (ครูเหม เวชกร)).

การตรัสสอนครั้งสุดท้ายก่อนการเสด็จดับขันธปรินิพพานย่อม
เป็นเรื่องที่สำคัญมาก. ผู้เขียนคิดว่า การตรัสสอนครั้งนี้ น่าจะแบ่ง
ออกเป็น ๒ ประเด็นหลัก.

ประเด็นแรก คือ ทรงแสดงข้อเท็จจริงหรือสัจธรรมที่ว่า สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นในโลกนี้(ไม่เกี่ยวกับโลกหน้า)ว่า มีความเสื่อมสลาย(ดับสลาย)ไปเป็นธรรมดา ซึ่งน่าจะหมายถึงพระองค์เองและทุกชีวิต ล้วนก็เป็นไปตามไตรลักษณ์ คือ ไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลง และดับสลายไปเป็นธรรมดา เพื่อให้เกิดสติดูแลความคิดของตนเองไม่ให้คิดยึดมั่นถือมั่นเมื่อมีการเสื่อมสลายของชีวิต และจะได้ไม่เป็นทุกข์.

ประการที่ ๒ คือ ตรัสสอนภิกษุทั้งหลายให้ตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาทเพราะชีวิตต้องเป็นไปตามไตรลักษณ์ และตรัสสอนให้ภิกษุทำหน้าที่ของภิกษุเพื่อประโยชน์ของตนเองและของผู้อื่นให้สำเร็จบริบูรณ์ คือ ให้รับศึกษาและปฏิบัติตามพระธรรมวินัย เพื่อทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์หรือเข้าถึงความดับทุกข์ในโลกนี้ และเผยแผ่พระธรรมวินัยให้ผู้อื่น เพื่อให้ผู้อื่นสามารถเข้าถึงความดับทุกข์ได้เช่นกัน.

เมื่อผู้เขียนอายุประมาณ ๗๐ ปีได้รู้เห็นไตรลักษณ์มากขึ้น จึงเริ่มตั้งใจตักเตือนตนเองอยู่เสมอว่า ให้รีบทำกิจต่าง ๆ ให้เสร็จ เพราะอาจเจ็บป่วย พิการ และตายได้ทุกเมื่อ จึงอยากให้ชาวพุทธทุกท่าน ตั้งใจทำหน้าที่ของชาวพุทธตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนอย่างจริงจัง และต่อเนื่องด้วยความไม่ประมาท.

การจะทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์และเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้นั้น มีหลักการที่ง่ายนิดเดียว คือ ให้มีสติคิดดีหรือคิดแต่กุศลเท่านั้นเอง.

การเชื่อบุคคลของศาสนาที่ไม่เป็นความจริงอาจเป็นสาเหตุให้เกิด
การคิดชั่วและทำชั่ว

คำสอนของบางศาสนาที่ใช้ความเชื่อเป็นหลักก็มักจะชักจูงให้ศาสนิกชนในศาสนานั้น ๆ ทำความดีให้กับศาสนาของตนและคนในศาสนาเดียวกัน รวมทั้งจะต้องมีความเชื่อ ซื่อสัตย์ และจงรักภักดีต่อศาสดาของตนเท่านั้น โดยไม่มีการสอนให้ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะแต่ประการใดเลย หรือมีแต่ให้เชื่อเท่านั้น.

โดยหลักการแล้ว เรื่องของศาสนาควรเป็นเรื่องของความดีงามทางความคิดและการกระทำความดีต่าง ๆ ทางกาย วาจา ใจ ให้กับตนเอง ผู้อื่น สัตว์ สิ่งแวดล้อม และธรรมชาติด้วย. ดังนั้น หลักธรรมและคำสอนในศาสนาต่าง ๆ จึงควรเป็นคำสอนที่ประเสริฐ คือ เป็นคำสอนที่เป็นความจริง หรือไม่ทำให้หลงเชื่อและงมงาย เพื่อช่วยให้มนุษย์ใช้สติปัญญาในการพัฒนาจิตใจของตนเองให้ประเสริฐหรือเป็นบุคคลที่ประเสริฐ ณ ปัจจุบันขณะโดยการไม่เบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น ซึ่งเป็นผลให้สามารถอยู่ร่วมกันอย่างสันติโดยไม่ต้องรอชาติหน้า.

ทุกวันนี้คติในศาสนาต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน และในแต่ละศาสนาก็มักจะแบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม สาย คณะ และนิกาย เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะมีการปรับเปลี่ยนคติดั้งเดิมเพื่อผลประโยชน์ที่ตนและหรือหมู่คณะต้องการ. ถ้าคำสอนถูกต้องตามความเป็นจริง คำสอนก็จะเป็นหลักธรรมที่เหมือนกันหมดหรือเป็นสัจธรรม.

ปัจจุบัน ศาสนิกชนในบางศาสนามุ่งทำลายล้างศาสนาอื่นในรูปแบบต่าง ๆ ตามความหลงเชื่อในคติของศาสนาที่ตนนับถือ แม้แต่กระทั่งคนในศาสนาเดียวกันแต่นิกายกันก็ยังทำลายกันและกัน เพราะมีคติที่แตกต่างกัน. ด้วยเหตุนี้เอง การ

ทำสงครามที่เกี่ยวข้องกันศาสนาจึงไม่รู้จักจบจักสิ้น เพราะความหลงเชื่อและงมงายตามคำสอนที่เป็นเท็จหรือไม่เป็นความจริงอันประเสริฐ.

ศาสนาที่ใช้ความหลงเชื่อและไม่ประเสริฐมักจะปลุกกระดมให้คนหลงเชื่อและงมงายยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน)ในคำสอนที่เป็นเท็จ รวมทั้งยังสอนให้คิดไม่ดี พูดไม่ดี และทำไม่ดี หรือให้เบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่นเพื่อให้ศาสนาของตนยิ่งใหญ่ มีอำนาจ รวมทั้งเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง คณะผู้ก่อตั้ง ผู้สืบทอดศาสนานั้นเอง และศาสนิกชน เช่น สอนให้ใช้ความรุนแรง ช่มชี้ผู้อื่น สอนให้สร้างและขยายอาณาจักรของศาสนาตนด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่เบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่นอย่างรุนแรง ซึ่งเป็นเรื่องการสอนให้คนคิดชั่ว คือ คิดโลภ คิดโกรธ คิดตัณหา คิดอุปาทาน และให้มีความหลงเชื่ออย่างรุนแรงจนถึงขั้นยึดมั่นถือมั่นตามคำสอน ซึ่งต่างกับหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิโดยสิ้นเชิง. เมื่อมีการคิดชั่วอย่างรุนแรงก็มักจะพูดชั่วและทำชั่วอย่างรุนแรงไปด้วย ซึ่งเกิดขึ้นจากการทำงานของสมองมนุษย์ในขณะที่คิดชื่อนั่นเอง.

หลักธรรมในอริยสัจ ๔ มุ่งให้คนทั่วไปมีความเมตตา กรุณา ต่อตนเองและหรือผู้อื่น รวมทั้งสามารถเข้าถึงความดับทุกข์หรือมีภาวะของจิตใจที่บริสุทธิ์ ณ ปัจจุบันขณะของชาตินี้ ซึ่งเป็นเรื่องที่คนทั่วไปสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเอง ส่วนศาสนาอื่นมักจะมุ่งไปเรื่องของอดีตชาติบ้าง ชาติหน้าหรือชีวิตหลังการตาย ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่ไม่จริงก็ได้ เพราะทุกวันนี้ยังไม่มีใครเลยที่สามารถ

ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้เลยว่า ชาติน้ำหรือชีวิต
หลังการตายมีจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ.

คำสอนที่มุ่งให้ผลประโยชน์อย่างมหาศาลหรือลงโทษอย่าง
หนักหนาสาหัสเป็นเวลานานมากจนเหลือเชื่อในชาติน้ำนั้น ก็เพื่อ
หวังจะโน้มน้าวให้คนที่หลงเชื่อและงมงายลงทุนอย่างมากมาในชาติ
ปัจจุบันด้วยความโลภเพื่อแรกหรือซื้อผลประโยชน์ในชาติน้ำ ซึ่ง
มักจะอ้างหรือหลอกลวงว่า**เป็นการสร้างและสะสมบารมีให้เต็ม.**
คำสอนที่เบียดเบียนคนที่หลงเชื่อเช่นนี้มักถูกตั้งขึ้นมาโดยคณะ
บุคคลที่ต้องการผลประโยชน์จากความหลงเชื่อของคนที่ไม่มีและไม่ใช้
สติปัญญาในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง.

คนจำนวนไม่น้อยเลยที่ถูกปลุกกระดมให้คิดชั่ว พุดชั่ว และทำ
ชั่ว จึงเกิดการหลงเชื่อและงมงายจนถึงขั้นตั้งใจคิดชั่ว พุดชั่ว และทำ
ชั่วอย่างรุนแรงจนถึงขั้นทำลายล้างผู้อื่น หรือฝ่ายอื่น หรือประเทศอื่น
ในวงกว้าง ดังที่ปรากฏเป็นข่าวมาโดยตลอด.

ชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลยที่หลงเชื่อและงมงายในคำสอน
ของผู้ที่อ้างว่าตนสอนธรรมของพระพุทธเจ้า จนถึงขั้นต้องทำบุญมาก
ๆ บางคนเงินหมดจึงต้องทำบุญแบบผ่อนส่ง ทั้งนี้ ก็เพราะทั้งคนสอน
และคนฟังต่างก็มีความหลง โลภ ตัณหา และอุปาทาน ที่จะได้รับ
ผลประโยชน์ในชาตินี้และชาติน้ำ จึงเป็นการเบียดเบียนตนเอง ผู้อื่น
และหรือครอบครัว ซึ่งไม่ใช่ทางสายกลาง. **ทางสายกลางเป็นหลัก
ปฏิบัติตนของชาวพุทธ คือ การไม่เบียดเบียนตนเองและหรือ
ผู้อื่นนั่นเอง และมุ่งทำแต่ความดีให้กับตนเองและหรือผู้อื่นด้วย
จิตใจที่บริสุทธิ์.**

ผู้เขียนคาดว่า ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ ไม่เคยถูก
 ปลุกฝังให้ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง
 แต่กลับปลุกฝังให้เป็นคนหลงเชื่อและงมงายมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก จึง
 เป็นผลให้เกิดปัญหารุนแรงในด้านต่าง ๆ ดังที่รู้เห็นกันอยู่ในทุกวันนี้.
 เรื่องเช่นนี้อาจเป็นเรื่องของความหลง ความผิดพลาด และความหย่อน
 ยานในองค์กรต่าง ๆ เช่น ผู้บริหารบ้านเมือง กระทรวง คณะสิทธิ
 มนุษยชน องค์กรต่าง ๆ รวมทั้งคณะสงฆ์ที่รับผิดชอบในด้านคุณธรรม
 คุณภาพชีวิต และการศึกษา ที่ไม่เริ่มต้นแก้ไขให้คนในชาติรู้จักการ
 ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเองอย่างเป็น
 รูปธรรมกันเลย ขณะเดียวกันยังมีการตั้งใจเอาคติของศาสนาอื่น
 พิธีกรรม ความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ อย่างมากมายเข้ามา
 แทรกไว้ในกิจกรรมและพิธีการต่าง ๆ ของชาวพุทธ. ปัจจุบันมีผู้บริหาร
 เจ้าหน้าที่ในวงการต่าง ๆ และผู้ที่อ้างตนว่าเป็นชาวพุทธเป็นจำนวน
 ไม่น้อยเลยที่สร้างปัญหาทางด้านคุณธรรมและยังทำตัวอย่างต่าง ๆ ที่
 ไม่ดีไว้อีกด้วย.

คนที่ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง
 จนเป็นนิสัยโดยไม่หลงเชื่อทั้งเรื่องต่าง ๆ ทั้งทางโลกและทางธรรม ก็
 ทำให้เกิดสติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมที่สามารถปฏิบัติงาน
 อย่างมีประสิทธิภาพ และดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องดีงาม เพื่อ
 ความสำเร็จทั้งทางด้านการงานและการดำเนินชีวิต.

ผู้ที่สอนธรรมในพระพุทธศาสนาบางท่านมักจะสอนธรรมแบบ
 ให้เชื่อแบบเดียว หรือไม่เคยสอนให้ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริง

ด้วยตนเองแต่ประการใด จึงพากันหลงทาง ซึ่งไม่ต่างอะไรกับการ
สั่งสอนให้คนหลงเชื่อ งามาย และไม่ใช้การสอนให้เกิดสติปัญญาทาง
ธรรมตามแนวพุทธศาสนาแต่ประการใด. ท่านผู้อ่านลองพิจารณาดูว่า
ตลอดชีวิตที่ผ่านมา มีท่านใดบ้างที่สอนธรรมให้ท่านโดยให้ฝึก
ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ
ก่อนที่จะเชื่อ ทั้ง ๆ ที่ผู้สอนธรรมส่วนมากก็รู้จักเกสปุติสูตรเป็นอย่างดี.

แค่มีสติคิดดีก็สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากความชั่วได้ แล้ว

ชาวพุทธทุกคนควรพยายามมีสติละชั่ว มุ่งทำแต่ความดี และ
ทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องจนเป็นนิสัย เพื่อให้สามารถ
ส่งเสริมสุขภาพจิต ป้องกันทุกข์ กำจัดความทุกข์และความชั่วต่าง ๆ
ให้หมดไป รวมทั้งฟื้นฟูจิตใจที่เป็นทุกข์ให้กลับมามีสุขภาพจิตที่ดีงาม
ช่วยลดปัญหาของการขาดคุณธรรม แก้ปัญหาการโกงกิน และการ
แตกความสามัคคีของคนในชาติ ช่วยให้คนในชาติอยู่รวมกันอย่าง
สันติสุข. คนที่คิดดีย่อมมีจิตใจบริสุทธิ์ จึงไม่เบียดเบียนตนเองและ
หรือผู้อื่น มุ่งที่จะทำความดีให้กับตนเองและหรือผู้อื่น และดำเนินชีวิต
อย่างสันติ. ถ้ามีชาวโลกคิดดีมากขึ้น โลกนี้ก็จะมีสันติสุขมากขึ้นตาม
สัดส่วนด้วย.

**ความสำเร็จของการแก้ปัญหาชาติบ้านเมืองนั้น ต้อง
นำหน้าด้วยการทำให้ผู้นำ ผู้บริหาร นักการเมือง และคนในชาติ
บ้านเมืองมีและใช้สติปัญญาทางธรรมคู่กับสติปัญญาทางโลก**

เพื่อให้สามารถมีสติคิดดี พุทฺดี ทำดี หรือคิดแต่กุศลอย่าง ต่อเนื่อง ซึ่งจะเป็นผลให้การคิดชั่ว พุทฺชั่ว ทำชั่ว ลดลงหรือหมด ไปได้อย่างตรงประเด็นที่สุด.

หลักการที่นำเสนอนี้สั้น ตรงไปตรงมา และง่ายมาก แต่ก็ทำให้สำเร็จได้ยากมาก ๆ เพราะผู้นำและผู้บริหารของชาติบ้านเมืองทั้ง ทางโลกและทางธรรมในยุคนี้ นั้น อาจมีความหลงหรืออวิชชาครอบงำ อย่างเหนียวแน่นและเป็นจำนวนมากจนไม่ยากคิดดี พุทฺดี ทำดี เพราะมันขัดกับโลก โภภะ หลงของตนเอง.

ชาวพุทธส่วนมากยังหลงเชื่อเรื่องต่าง ๆ มากมาย

ผู้ที่นับถือพระพุทธศาสนาโดยไม่มีความรู้อย่างแท้จริงตาม ความเป็นจริงในเรื่องอริยสัจ ๔ และไม่สามารถปฏิบัติธรรมตามมรรคมี องค์ ๘ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และต่อเนื่องได้ตามสมควร หรือนับถือ พระพุทธศาสนาด้วยความศรัทธาโดยไม่ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ ข้อเท็จจริงในหลักธรรมและคำสอนต่าง ๆ ด้วยตนเองเสียก่อน ย่อมมี โอกาสมากที่จะหลงเชื่อเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของ พระพุทธเจ้าได้โดยง่ายและไม่รู้ตัวอีกด้วย.

ปัจจุบันชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ ไม่ได้ปฏิบัติตามพระ ธรรมวินัย แล้วยังไปหลงเชื่อในเรื่องเทพ เทพเจ้า พระเป็นเจ้า สิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ ผี เทวดา พระอินทร์ ยมบาล พระพรหม พรหมลิขิต วิญญาณ กฎแห่งกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติ ชีวิตหลังการตาย นรก สวรรค์ การเวียนว่ายตายเกิด และผลที่ได้รับจากการหลงเชื่อ คือ ไม่ สามารถเข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธ)ในอริยสัจ ๔ ได้อย่างถูกต้องในชาติ

นี้ ซึ่งตรงกันข้ามกับพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายที่เข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะในชาติปัจจุบันของพระองค์ท่านและของแต่ละท่าน.

การจะแก้ปัญหาในเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ให้แก่ผู้อื่นได้นั้น ต้องแก้ที่ตนเองเสียก่อน โดยการไม่หลงเชื่อและงมงายในทุกเรื่องทั้งทางโลกและทางธรรม. วิธีการในการแก้ปัญหานี้้ง่ายมาก แต่เป็นเรื่องยากที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของชาวพุทธในยุคปัจจุบัน เพราะส่วนมากมีความหลงเชื่อและงมงายที่ได้ฝังลึกอยู่ในความจำจนเป็นนิสัย เนื่องจากถูกอบรมและสั่งสอนให้หลงเชื่อและงมงายอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก.

การหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่พระธรรมวินัย บริสุทธิ์จึงเกิดการแตกแยกของชาวพุทธ

การเข้าถึงพระธรรมวินัยบริสุทธิ์หรือการมีความรู้ในพระธรรมวินัยอย่างถูกต้อง ครบถ้วน ตามความเป็นจริงเหมือนในสมัยพุทธกาลย่อมทำให้เกิด**ความเห็นที่ถูกต้องตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔** ซึ่งเป็นผลให้เกิด**สัมมาทิฐิหรือความ(คิด*)เห็นชอบ(ความคิดเห็นที่ถูกต้องตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์*)**หรือตามมรรคข้อที่ ๑ ได้โดยง่าย. ผู้เขียนเติมคำว่า (คิด*) เข้าไปในข้อความว่า ความเห็นชอบ เป็นข้อความว่า **ความคิดเห็นชอบ** ก็เพื่อจะเน้นว่า ความเห็นชอบเป็นเรื่องของความคิด*.

เมื่อใดที่มีความคิดเห็นที่ชอบตามหลักธรรมบริสุทธิ์ เมื่อนั้นความเห็นย่อมเหมือนกันหมดเพราะเป็นความจริง หรือเป็นสัจธรรม

หรือเป็นความจริงในธรรมชาติของจิตใจมนุษย์ ซึ่งเหมือนกับหลัก
 วิชาวิทยาศาสตร์ที่เป็นเรื่องของความจริงในธรรมชาติของเรื่องต่าง ๆ
 เช่น ฝนตกมีเหตุปัจจัยมาจากเมฆ ความชื้น กระแสลม ความกดของ
 อากาศ อุณหภูมิ เป็นต้น. คนในสมัยโบราณบ้างก็หลงเชื่อและงมงายว่า ฝนตกและแดดออกเกิดขึ้นหรือมีเหตุปัจจัยมาจากอำนาจของ
 เทพหรือเทพเจ้า(ซึ่งเป็นความเชื่อของคนในยุคอารยันประมาณ
 ๑,๐๐๐ ปีก่อนพุทธกาล) สุขและทุกข์เกิดขึ้นจากอำนาจของพรหมลิขิต
 หรือพระพรหม(พระเป็นเจ้าในศาสนาพราหมณ์-ฮินดู)ที่ท่านบันดาลให้
 เป็นไป หรือมีเหตุปัจจัยมาจากกรรมในอดีตชาติตามความเชื่อใน
 ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันนี้คนไทยที่ใช้สติปัญญาย่อม
 ไม่เชื่อเรื่องฝนตกและแดดออกว่าเกิดขึ้นจากอำนาจของเทพเจ้า ก็
 เพราะมีกรรมอุตุนิยมวิทยาคอยชี้แจงให้ข้อเท็จจริงมาโดยตลอด แต่ก็ยังมี
 คนไทยและผู้บริหารบ้านเมืองเป็นจำนวนมากที่ยังหลงเชื่อในเรื่อง
 หมอดู พรหมลิขิตกัน และสิ่งที่ตนคิดว่าศักดิ์สิทธิ์ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้
 ที่รับผิดชอบทั้งหลายในกระทรวงศึกษาธิการ คณะสงฆ์ และองค์กร
 ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คนไทยมีสติปัญญาทั้งทางโลกและทาง
 ธรรมในการดำเนินชีวิตอาจหลงเชื่อเช่นเดียวกัน จึงยังไม่เคยชี้แจงหรือ
 ให้บทเรียนในเรื่องนี้แก่นักเรียน นักศึกษา และคนทั่วไปให้ได้รับทราบ
 คงปล่อยให้ตามยถากรรม แถมยังปล่อยให้ชาวพุทธบางคนทำนาย
 ทายทัก เป่า ปลุกเสก สร้างเครื่องรางของขลัง เอาพระเครื่องและ
 พระพุทธรูปมาให้เช่า(ขาย) ดูทางใน ทั้ง ๆ ที่เป็นการอวดอุตตริ ซึ่ง
 เท่ากับเป็นการปล่อยให้คนเป็นจำนวนมากมายไปหลงเชื่อและงมงาย

ในเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นเท็จ ซึ่งเป็นความผิดทางธรรมและทางโลกที่
 คณะสงฆ์ ภัทรวายุติธรรม ตำรวจ ต่างก็ละเลยที่จะดำเนินการกับคน
 ที่หลอกลวงหรือต้มตุ๋นอย่างโจ่งแจ้งและทั่วประเทศ ซึ่งอาจเป็น
 เพราะว่าผู้รับผิดชอบทั้งหลายต่างก็ยังตกอยู่ในความหลงเชื่อและม
 ายเช่นกัน จึงเป็นผลให้มีคนเป็นจำนวนมากมายหลงเชื่อในเรื่องต่าง
 ๆ ที่เป็นเท็จได้โดยง่าย.

ประเทศไทยก็มีการแตกแยกในด้านความคิดเห็นในเรื่องพระ
 ธรรมวินัยกันอย่างมากมาย เพราะมีคำสอนและความหลงเชื่อในเรื่อง
 ต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ความจริงอันประเสริฐได้เจือปนเข้ามาในหลักธรรม
 บริสุทธิ์เป็นจำนวนมาก. เมื่อมีการหลงเชื่อหลักธรรมไม่บริสุทธิ์ จึงเป็น
 สาเหตุให้มีการตีความหมายที่แตกต่างกันไปตามความหลงเชื่อของตน
 และหมู่คณะ เพราะต่างก็ไม่ได้ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วย
 ตนเองและหรือโดยสาธารณะ จึงเกิดการแตกแยกทางความคิดและ
 แบ่งตัวออกเป็นคณะ สาย สำนัก และกลุ่ม ต่าง ๆ. ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ
 ชาวพุทธส่วนมากอาจยังไม่รู้เห็นอย่างแจ้งชัดตามความเป็นจริงใน
 เรื่องอริยสัจ ๔ หรือยังไม่เข้าถึงพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ตามที่
 พระพุทธเจ้าตรัสสอนในสมัยพุทธกาลนั่นเอง.

**เรามาช่วยกันคัดกรองอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกจากความหลงเชื่อ
 ในเรื่องต่างๆ กันดีกว่า**

ปัจจุบันอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์หรือพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ได้ถูกเจือ
 ปนด้วยคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลโดยชาว
 พราหมณ์-ฮินดู ชาวพุทธ และภิกษุที่ยังเชื่อในคติของศาสนาพราหมณ์

อีกทั้งยังหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ อีกมากมาย. พระพุทธศาสนายังถูกรอบงำอย่างรุนแรงด้วยคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูโดยอ้างว่า พระพุทธเจ้าเป็นองค์อวตารของพระวิษณุหรือพระนารายณ์ และพระพุทธศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู.

ต่อมาพระพุทธศาสนาถูกทำลายจนหมดไปจากประเทศอินเดียโดยชาวมุสลิม หลังจากนั้นแล้ว พระพุทธศาสนาก็ยังถูกบ่อนทำลายด้วยชาวพุทธเองอย่างไม่หยุดยั้งมาจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งเกิดขึ้นจากความหลงเชื่อในคำสอนของศาสนาอื่น นิกายอื่น รวมทั้งมีความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในพระธรรมวินัยเป็นจำนวนมาก.

ยิ่งห่างไกลจากพุทธกาลมากขึ้นเท่าใด การเจือปนด้วยความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ย่อมมากขึ้นตามลำดับ จนทำให้พระธรรมวินัยเปลี่ยนไปจากสมัยพุทธกาลอย่างมาก เพราะมีเนื้อหาเป็นจำนวนมากที่เกิดขึ้นมาใหม่ มีการขยายความมากขึ้น และยากมากขึ้น จนชาวพุทธส่วนใหญ่ไม่ยอมอ่านพระไตรปิฎก หรืออ่านแล้วก็ไม่เข้าใจ อีกทั้งยังมีพิธีกรรมรวมทั้งบทสวดมนต์ต่าง ๆ ที่ไม่ใช่หลักธรรมและข้อปฏิบัติในอริยสัจ ๔ เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งไม่ทำให้เกิดสติปัญญาทางธรรมเพื่อความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะ และอาจทำให้มีความหลง (อวิชชา) มากขึ้นได้อีกด้วย.

ในสมัยพุทธกาลพระพุทธเจ้าตรัสสอนธรรมที่ได้ต้นไม้ ริมทาง บนถนน โดยใช้เวลานั้น ๆ ก็ตรัสสอนอริยสัจ ๔ บริสุทธิซึ่งประกอบด้วยเรื่องทุกข์ สมุทัย นิโรธ และมรรค เพียงครั้งเดียวก็จบแล้ว เพราะเป็น

เรื่องสั้น ง่าย และเปิดเผย จึงขอถามว่า เพราะอะไรที่ทำให้ทุกวันนี้
ธรรมจึงเป็นเรื่องยากมาก ๆ ? กรุณาฝึกพิจารณาด้วยเพื่อให้เกิด
ความเคยชิน.

ผู้เขียนหวังว่า หนังสือเล่มนี้ น่าจะมีส่วนช่วยตามสมควรใน
การแก้ไขให้คนไทยและชาวโลกได้รู้จักวิธีการกลั่นกรองเรื่องต่าง ๆ ที่
เป็นความจริงอันประเสริฐของพระพุทธเจ้าออกมาจากเรื่องต่าง ๆ ที่ได้
รับรู้มา เพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง และป้องกันการหลงเชื่อและ
งมงายในเรื่องต่าง ๆ ขณะเดียวกันก็อาจจะช่วยให้ชาวโลกตื่นตัวที่จะ
ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคติของศาสนาต่าง ๆ ที่ส่วนใหญ่
มักจะมี ความหลงเชื่อและงมงายแฝงอยู่อย่างมากมายและก่อปัญหา
ต่าง ๆ ให้แก่ชาวโลก.

ชาวพุทธควรปรับเปลี่ยนวิธีศึกษาและปฏิบัติธรรมให้ถูกต้อง

เพื่อป้องกันการหลงเชื่อผู้เขียน ท่านผู้อ่านก็ควรพยายามมีสติ
(ตั้งใจ) ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเนื้อหาที่ผู้เขียนนำเสนอด้วย
ตนเองว่า เป็นเรื่องของความจริงอันประเสริฐหรือเป็นเรื่องของการ
หลงเชื่อและงมงาย.

บางคนก็อาจต้องใช้เวลาอย่างมากในการปรับเปลี่ยนวิธีการใน
การศึกษาและปฏิบัติธรรม และมีคนจำนวนไม่น้อยเลยที่ไม่สามารถ
ปรับเปลี่ยนวิธีการในการศึกษาและปฏิบัติธรรมได้เลยตลอดชีวิต.

ผู้เขียนเองก็ต้องใช้เวลาอย่างมาก ๆ เช่นกัน โดยเริ่มสนใจการ
ปฏิบัติธรรมมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเมื่ออายุประมาณ ๑๓ ปี เคยหลงเชื่อ

ผู้อื่นและงมงายในเรื่องต่าง ๆ เหมือนกับชาวพุทธส่วนใหญ่.

หลังจากการศึกษาและปฏิบัติธรรมเป็นเวลานานพอสมควร จึงเกิดสติปัญญาทางธรรมมากขึ้นอย่างช้า ๆ ซึ่งเป็นผลให้ความหลงเชื่อและงมงายลดลงตามลำดับ แต่กว่าจะปรับมาเป็นการศึกษาธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ แบบพึ่งพาสติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองก็ต่อเมื่ออายุ ๕๗ ปีแล้ว. หลังการปรับเปลี่ยนประมาณ ๑ ปี ผู้เขียนก็เริ่มเขียนธรรมและบรรยายธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ ตั้งแต่อายุ ๕๘ ปีเป็นต้นมา จนถึงขณะที่เขียนหนังสือเรื่องนี้ (พ.ศ. ๒๕๖๐) อายุก็ย่างเข้า ๘๐ ปีแล้ว. เมื่อผู้เขียนหวนคิดถึงเวลาที่สูญเสียไปอย่างมากมายไปกับความหลงเชื่อและงมงายในอดีตทำให้รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย และชาวพุทธจำนวนมากกว่าร้อยละ ๙๐ ก็คงประสบปัญหาเดียวกันกับผู้เขียน.

ผลจากการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในหลักธรรมและคำสอนต่าง ๆ โดยผู้เขียนเอง จึงทำให้มีความมั่นใจและมีความกล้ามากขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นผลให้มีการปรับเปลี่ยนวิธีคิด วิธีชีวิต และมุ่งเผยแผ่พระธรรมหรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิเพื่อช่วยให้ผู้อื่นรู้จักวิธีตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นผลให้สามารถเข้าใจเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิได้โดยง่ายและอย่างถูกต้องตามความเป็นจริงมากขึ้น.

บางท่านก็สามารถปรับเปลี่ยนแนวทางในการศึกษาธรรมได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งขึ้นอยู่กับพื้นฐานของสติปัญญาทางโลกและทางธรรม ความจริงจัง และความเพียรของแต่ละบุคคล.

การมีโอกาสดำเนินการศึกษาธรรมที่ถูกต้องและครบถ้วน หรือได้รับการถ่ายทอดข้อมูลทางธรรมจากผู้สอนธรรมที่มีสติปัญญาทางธรรมที่ถูกต้องและครบถ้วนจะมีส่วนเป็นอย่างมากในการปรับเปลี่ยนแนวทางในการศึกษาและปฏิบัติธรรมให้ถูกต้องได้เร็วขึ้น. ดังนั้น ชาวพุทธทุกท่านควรคัดกรองครูอาจารย์ทุกท่านด้วยวิธีการง่าย ๆ โดยการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงของหลักธรรมและคำสอนของครูอาจารย์ด้วยตนเองว่า เป็นความจริงที่ประเสริฐหรือไม่ ? ถ้าไม่ใช่ความจริงที่ประเสริฐก็คงต้องหลีกเลี่ยง.

เพื่อให้ท่านผู้อ่านใช้สติปัญญาในการปรับเปลี่ยนการศึกษาและปฏิบัติธรรมแบบหลงเชื่อมาเป็นการศึกษาและปฏิบัติธรรมแบบใช้สติปัญญาของตนเองในการค้นหาความจริงที่ประเสริฐ จึงทำให้นี้เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ค่อนข้างยาวและยืดเยื้อ. ทั้งนี้ ก็เพื่อการขยายความกระตุ้นให้คิดด้วยเหตุด้วยผลซ้ำแล้วซ้ำอีก พร้อมทั้งฝึกให้ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองในขณะที่ปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังมีเรื่องของประวัติศาสตร์และคติของศาสนาอื่น รวมทั้งตัวอย่างของพิธีกรรมและปัญหาต่าง ๆ มากมายจากความหลงเชื่อและงมงายที่มีอยู่ในสังคมมานำเสนอ เพื่อประกอบการพิจารณาในการป้องกันและแก้ปัญหาไว้อีกด้วย.

การมีความรู้ตามสมควรในเรื่องของความหลงเชื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสังคมปัจจุบันย่อมเป็นข้อมูลพื้นฐานให้ท่านผู้อ่านสามารถวิเคราะห์และวิจารณ์ด้วยตนเองได้ว่า มีคติของศาสนาอื่นและความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา

ตรงไหนบ้าง เพื่อจะได้คัดกรองให้เหลือไว้แต่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์
จริง ๆ เพื่อเป็นหลักธรรมและเครื่องมือของการปฏิบัติธรรมใน
ชีวิตประจำวัน รวมทั้งมีการนำเสนอประสบการณ์ตรงในแง่ของความ
ผิดพลาดและความสำเร็จของผู้เขียนไว้ด้วย เพื่อเป็นแนวทางให้ท่าน
ผู้อ่านไม่ต้องเสียเวลาไปกับความผิดพลาดเช่นในอดีตของผู้เขียน.

ถึงแม้ว่าพระไตรปิฎก ณ ขณะนี้จะมีเนื้อหาที่เจือปนด้วยคติ
ของศาสนาอื่น มีเรื่องของความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่สะสมมาเป็น
เวลานาน มีการขาดหายไปของเนื้อหา และมีการต่อเติมเนื้อหาขึ้นมา
มากมายในช่วงเวลานานกว่า ๒๕๐๐ ปีแล้วก็ตาม ผู้เขียนก็ไม่อยากให้
มีการปรับเปลี่ยนทุกคำในพระไตรปิฎก และไม่อยากให้มีการ
สังคายนาอีกเลย. ทั้งนี้ ก็เพื่อไม่ให้เกิดการเพิ่มเติมและตัดออกแม้แต่
เพียงคำเดียว เพราะการตัดออกและเพิ่มเติมคำที่ผิดแม้เพียงคำเดียวก็
อาจจะทำลายพระไตรปิฎกมากขึ้นก็ได้.

ควรแนะนำ สั่งสอน และจัดทำหลักสูตรในการเรียนการสอน
ให้คนไทยและภิกษุรู้จักวิธีใช้สติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมใน
การคัดกรองเอาแต่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์ออกมาจากพระไตรปิฎกและ
จากข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับรู้มา.

อริยสัจ ๔ เป็นผลงานการค้นคว้าธรรมของท่านสมณโคดม

การศึกษาพระธรรมของพระพุทธเจ้านั้น มีเพียงเรื่องเดียวเท่า
นั่นเอง คือ เรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์. ดังนั้น เราจึงควรรู้ความเป็นมาและ

มีความรู้ขั้นพื้นฐานในเรื่องอริยสัจ ๔ ที่พระพุทธเจ้าได้เคยตรัสรู้ และตรัสสอนไว้ในสมัยพุทธกาลเสียก่อน.

อริยสัจ ๔ เป็นผลงานวิจัยหรือค้นคว้าธรรม(อัมมวิจยะ)ของ พระสมณโคดม ณ ชาติปัจจุบันของพระองค์ท่านที่สืบเนื่องมาจากพระ มหาเมตตาธิคุณและกรุณาธิคุณที่มีต่อพระองค์เองและชาวโลก.

งานวิจัยธรรมของพระสมณโคดมเป็นงานที่ค้นคว้าหา ข้อเท็จจริงเท่านั้น ไม่มีการหลงเชื่อใด ๆ เลย และทรงใช้เวลา ในงานวิจัยธรรมอย่างต่อเนื่อง ด้วยความพยายามอย่างแรงกล้า ในการต่อสู้ บากบั่น อดทนต่อความทุกข์และความลำบากยาก เข็นต่าง ๆ นานาประการในการดำเนินชีวิตแบบผู้ที่ขออาหาร เพื่อประทังชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น. ทรงไม่สะสมอาหารและ ทรัพย์สินสมบัติแต่ประการใด ทรงมุ่งศึกษาและค้นคว้าหาความ จริงที่พระทัยและพระวรกายของพระองค์ท่านพร้อมทั้งทรง ทดลองปฏิบัติและประเมินผลของการปฏิบัติเพื่อตรวจสอบและ พิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยพระองค์เอง. ในที่สุดทรงค้นพบความ จริงที่ประเสริฐ คือ ตรัสรู้อริยสัจ ๔ ซึ่งทรงใช้เวลานานถึง ๖ ปี.

การตรัสรู้อริยสัจ ๔ จึงไม่ใช่เรื่องของอภินิหารและการ หลงเชื่อผู้อื่นหรือมงายแต่ประการใด แต่เพราะพระปรีชา สามารถหรือพระสติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรม รวมทั้ง ความเพียรของพระองค์ท่านอย่างแท้จริง.

พระพุทธเจ้าทรงไม่เคยตรัสสอนเรื่องของอภินิหาร ความหลงเชื่อ เรื่องข้ามภพข้ามชาติ การสร้างบารมีเพื่ออนาคต ชาติ และการตรัสรู้เกิดจากบารมีในอดีตชาติแต่ประการใด.

ในอริยสัจ ๔ บริสุทธิไม่มีเรื่องของอดีตชาติของ พระพุทธเจ้าที่ช่วยให้พระองค์ท่านเข้าถึงความดับทุกข์แต่ประการใด. เรื่องอดีตชาติของพระพุทธเจ้าที่ชาวพุทธเป็นจำนวนมากหลงเชื่อนั้น เป็นเพียงแค่วรรณคดีหรือนิทานที่แต่งขึ้นมา เรียกว่า นิทานชาดก (ชาดก คือ เรื่องพระพุทธเจ้าที่มีมาในชาติ ก่อน).

ผลสำเร็จในงานวิจัยธรรมของท่านสมณโคดม คือ การตรัสรู้เรื่องอริยสัจ ๔ อย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงของ ธรรมชาติในเรื่องของจิตใจ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องของทุกข์ ที่มี สาเหตุ(สมุทัย)มาจากรากเหง้าของกิเลส(โลภ โกรธ หลง) ความ ดับทุกข์(นิโรธ) และข้อปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์ เท่านั้น.

ทั้งนี้ ก็เพื่อเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ รวมทั้งยัง ป้องกันและกำจัดรากเหง้าของกิเลสที่เป็นสาเหตุของทุกข์ใน อริยสัจ ๔ ให้หมดไป ณ ปัจจุบันขณะของชาตินี้ โดยไม่ จำเป็นต้องรอชาติหน้าแต่ประการใด ซึ่งต่างจากคติของศาสนา อื่นที่มักจะมีการอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากเทพ เทพเจ้า พระเป็นเจ้า และต้องรอผลตอบแทนของการทำความดีในชาติ หน้า.

โดยหลักการแล้ว ถ้าชาตินี้เราสามารถเข้าถึงความดับ ทุกข์ได้ ก็กรุณาอย่าเสียเวลาและโอกาสที่ดีเช่นนี้อีกต่อไป และ ถ้าหากชาติหน้ามีจริง ก็ย่อมได้รับผลดีที่ได้ทำไว้ในชาตินี้ และ ถ้าไม่มีก็ไม่ใช่ไรเพราะจะได้รับประโยชน์ทุกขณะที่ปฏิบัติธรรม อย่างถูกต้อง.

พระพุทธเจ้าตรัสสอนชาวกาลามะว่า

“อริยสาวกนั้น (คือ*) ผู้มีจิตปราศจากเวร....ปราศจาก
ความเบียดเบียน....ไม่เศร้าหมอง....มีจิตบริสุทธิ์ ย่อมได้
ประสบความอุ่งใจ(ว่า*)”

....“ถ้าปรโลกมี....(เมื่อตายแล้ว*)จะเข้าสู่สุคติ โลกสวรรค์”
....“ถ้าปรโลกไม่มี....เราก็ครองตนโดยไม่มีทุกข์ ไม่มีเวร ไม่
มีความเบียดเบียน เป็นสุขอยู่ แต่ในชาติปัจจุบันนี้แล้ว”.....

(ข้อความที่ทำเป็น powerpoint ประกอบการบรรยายของผู้เขียน คัดมาจากหนังสือพุทธธรรม
โดยท่านเจ้าคุณ ป. อ. ปยุตโต หน้า ๖๕๑-๒. จากพระไตรปิฎก: อง.ติก. ๒๐/๕๐๕/๒๔๑ ใน
CD ROM อยู่หน้า ๒๒๖)

ขยายความโดยผู้เขียนว่า พระพุทธเจ้าตรัสสอนชาวกาลามะ
ว่า สาวกที่ประเสริฐ คือ สาวกที่ศึกษาและปฏิบัติธรรมตามหลักธรรม
ในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ อย่างถูกต้อง (และกำลังปฏิบัติธรรมอยู่ คือ กำลัง
ดำเนินชีวิตตามทางสายกลาง*) มีจิตใจที่ไม่คิดพยาบาทหรือไม่คิด
ปองร้ายกัน....ไม่มีการเบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น....ย่อมมีจิตใจที่
ไม่เศร้าหมอง....มีจิตใจที่บริสุทธิ์ ย่อมได้พบกับความอุ่งใจว่า”....“ถ้า
โลกหน้ามี เมื่อตายแล้วก็จะเข้าไปสู่สุคติหรือสถานที่ที่ดี คือ โลก
สวรรค์”....“ถ้าโลกหน้าไม่มี....เราก็จะดำเนินชีวิตโดยไม่เป็นทุกข์ ไม่คิด
พยาบาทหรือไม่คิดปองร้ายกัน ไม่เบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น ย่อม
มีจิตใจที่สุขสงบหรือไม่เป็นทุกข์ในอริยสัจ ๔ ในชาติปัจจุบันนี้แล้ว”....

ในการตรัสสอนครั้งนี้ ทรงไม่ได้ระบุหรือยืนยันว่า มีโลก
หน้าหรือชาติหน้า แต่ทรงเปิดประเด็นว่า หลักธรรมที่ตรัสสอน
นั้น ทำให้สาวกที่ประเสริฐสามารถเข้าถึงความดับทุกข์ในชาตินี้
โดยไม่ต้องรอชาติหน้า.

พระพุทธเจ้าทรงมีพระมหาเมตตาธิคุณ(รัก, ปราบปรามดีให้เขามีความสุข) และกรุณาธิคุณ(คิดจะช่วยให้เขาพ้นทุกข์) โดยการเผยแผ่หลักธรรมที่ตรัสรู้ด้วยการตรัสสอนอริยสัจ ๔ หรือความจริงที่ประเสริฐ ๔ เป็นหลักเพราะเป็นประโยชน์ และไม่ทรงตรัสสอนเรื่องอื่นใดให้เสียเวลาเพราะไม่เป็นประโยชน์. เรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่อริยสัจ ๔ บริสุทธิธรรมน่าจะเป็นเรื่องที่ต้องเตือนขึ้นมาภายหลัง และจะรู้ว่าใช่หรือไม่ใช่ อริยสัจ ๔ บริสุทธิธรรมนั้นง่ายนิดเดียว คือ ต้องผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ.

**พระพุทธเจ้าตรัสสอน
เรื่องของทุกข์และความดับทุกข์เท่านั้น เพราะประกอบด้วย
ประโยชน์.**

**และไม่ตรัสสอน(ไม่พยากรณ์)เรื่องอื่นใด
ที่ไม่เป็นไปเพื่อความดับทุกข์(ในอริยสัจ ๔*) เพราะไม่
ประกอบด้วยประโยชน์.**

(สรุปจากหนังสือพุทธธรรม หน้า ๘๙๔ ท่านเจ้าคุณ ป. อ. ปยุตฺโต.

จากพระไตรปิฎก ฉบับภาษาบาลี(ฉบับสยามรัฐ):ม.ม๑๓/๑๕๐-๑๕๒/๑๔๗-๑๕๓)

การศึกษาอริยสัจ ๔ ที่มีเนื้อหาอย่างถูกต้องและครบถ้วน (บริสุทธิ)ทั้งภาคทฤษฎี ปฏิบัติ และประเมินผลอย่างง่าย ๆ สั้น ๆ ย่อมเพียงพอที่จะช่วยให้คนทั่วไปในทุกยุคสามารถนำไปปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะเป็นผลให้สามารถเข้าถึงความดับทุกข์หรือนิพพานในอริยสัจ ๔ ได้อย่างต่อเนื่องตามสมควรกับกำลังสติปัญญาทางธรรมและตามเหตุปัจจัยของแต่ละบุคคล อีกทั้งยังเป็นพื้นฐานที่ดี

สำหรับการศึกษาอริยสัจ ๔ และปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น.

ความสำคัญและประโยชน์ของอริยสัจ ๔ ต่อชาวโลก

อริยสัจ ๔ เป็นหลักธรรมของพระพุทธเจ้าที่มีความสำคัญมากที่สุดในเรื่องของการพัฒนาจิตใจของมนุษย์ให้เป็นบุคคลประเสริฐที่มีจิตใจบริสุทธิ์เหมือนกับพระองค์ท่านและพระอรหันต์สาวกทั้งหลาย.

อริยสัจ ๔ หรือพุทธศาสตร์ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนเป็นหลักนั้นเป็นหลักธรรมที่เป็นความจริง ประเสริฐ บริสุทธิ์ สำหรับชาวโลกอย่างแท้จริง ทรงไม่สงวนลิขสิทธิ์ ทุกคนและทุกศาสนาสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้เลย. ยิ่งนำเอาอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ไปเผยแพร่ได้มากเท่าใดบุคคลที่ประเสริฐหรือผู้ที่ละชั่ว มุ่งทำแต่ความดี มีจิตใจที่บริสุทธิ์ย่อมมากขึ้น จึงเป็นผลให้คนในโลกนี้มีสันติสุขมากขึ้นตามสัดส่วนด้วย.

คนทั่วไปที่ศึกษาเรื่องอริยสัจ ๔ และปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ อย่างถูกต้อง ครบถ้วนและต่อเนื่องตามสมควร ก็ย่อมสามารถควบคุมจิตใจของตนเองให้คิดดี เพื่อที่จะได้พูดดี ทำดี มีจิตใจบริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องตามสมควรกับเหตุปัจจัยของแต่ละบุคคล.

ขณะที่จิตใจบริสุทธิ์ด้วยการคิดดีหรือคิดแต่กุศล คำพูดและการกระทำต่าง ๆ ก็จะไปด้วย จึงทำให้พ้นจากความชั่ว ทางกาย วาจา ใจ รวมทั้งเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้ตามความรู้และความสามารถของแต่ละบุคคล ณ ปัจจุบันขณะในชาติปัจจุบัน เพราะธรรมชาติของสมองมนุษย์ทำหน้าที่เช่นนั้นเอง และไม่ใช่งานกำกับหรือ

ควบคุมโดยกรรมในอดีตชาติหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เป็น
เรื่องของสติปัญญาหรือความรู้และความสามารถทางธรรมอย่าง
แท้จริง ซึ่งเป็นข้อมูลอยู่ในความจำของสมอง รวมทั้งเหตุปัจจัยต่าง ๆ
ในขณะนั้นนั่นเอง.

ในชีวิตประจำวันเราสามารถนำเอาหลักธรรมในอริยสัจ ๔
บริสุทธิ์ไปประยุกต์เป็นหลักการในการดำเนินการด้านต่าง ๆ ทั้งทาง
โลกและทางธรรมได้อย่างดีเยี่ยม จึงเป็นการใช้สติปัญญาทางโลกและ
ทางธรรมควบคู่กันไปหรือนิยมใช้ข้อความว่า ใช้ความรู้คู่คุณธรรม
นั่นเอง.

ทุกศาสนา ลัทธิ และชาวโลกทุกคนก็สามารถนำหลักเอาธรรม
ในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ไปประยุกต์ใช้ เพื่อให้เกิดประโยชน์ได้เช่นกัน
เพราะเป็นวิชาการทางจิตใจที่พระพุทธตรัสสอนหรือทรงเผยแผ่เพื่อ
ชาวโลกด้วยพระทัยที่บริสุทธิ์.

การเอาหลักธรรมที่เจือปนด้วยความหลงเชื่อและงมงายไปใช้
ในชีวิตประจำวัน ย่อมมีโอกาที่จะเป็นทุกข์จากรากเหง้าของกิเลส
หรือทำให้เกิดการคิดชั่ว พุจฉั่ว และทำชั่วได้โดยง่าย. มีอยู่ช่วงหนึ่งที่
วงการศึกษา ได้เน้นให้นักเรียนใช้ความรู้คู่คุณธรรมซึ่งเป็นเรื่องที่ดีมาก
ๆ แต่ปัญหา คือ ทั้งครูและนักเรียนอาจขาดข้อมูลเรื่องอริยสัจ ๔
บริสุทธิ์ทั้งภาคทฤษฎี ปฏิบัติ และประเมิณผล จึงทำให้ไม่เกิดผลดี
เท่าที่ควร และไม่นานนักเรื่องดังกล่าวก็จางหายไปตามลำดับ.

การรณรงค์ให้คนทั่วไปรักษาศีล ๕ เป็นเพียงการชักจูงให้มี
การควบคุมตนเองไม่ให้ทำชั่วทางกายและวาจา ซึ่งมีเพียง ๕ ข้อเท่า

นั่นเอง. ที่จริงแล้วการทำชั่วทางกายและวาจา มีหลายแบบ
มากมาย ดังนั้น ศีล ๕ จึงเป็นเพียงแค่ตัวอย่างเท่านั้นเอง*.

บางคนไม่พูดชั่วและไม่ทำชั่ว ศีล ๕ จึงไม่ขาด แต่จิตใจอาจ
คิดชั่วก็ได้. ทุกขณะที่จิตใจคิดชั่ว จิตใจย่อมสกปรก ไม่บริสุทธิ์หรือไม่
ประเสริฐ. การรณรงค์ที่ถูกต้อง คือ ต้องชักจูงให้คนทั่วไปศึกษา
อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ และปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันเพื่อพัฒนาจิตใจ
ของตนให้เป็นบุคคลที่ประเสริฐ จึงจะเกิดประโยชน์สูงสุด.

คนทั่วไปที่มีความรู้เรื่องอริยสัจ ๔ และฝึกปฏิบัติธรรมตาม
มรรคมีองค์ ๘ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และต่อเนื่อง ย่อมสามารถทำ
จิตใจของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างต่อเนื่อง จึงเข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธ
หรือนิพพาน)ในอริยสัจ ๔ ได้อย่างต่อเนื่อง เรียกว่า **อรหันต์**.

ภิกษุผู้ที่สามารถทำจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์ได้อย่างต่อเนื่อง
ย่อมเข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธหรือนิพพาน)ในอริยสัจ ๔ ได้อย่าง
ต่อเนื่อง เรียกว่า **พระอรหันต์**.

มีประเด็นที่น่าพิจารณา คือ การจะดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้นั้น
ต้องพึ่งสติปัญญาของตนเองในการทำ**จิตใจ**ของตนให้บริสุทธิ์ จะให้
คนอื่นทำแทนไม่ได้ และจะขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยก็ไม่ได้เลย ซึ่งต่างกับ
ศาสนาอื่นที่ต้องอ้อนวอนให้เทพ เทพเจ้า หรือพระเป็นเจ้าช่วยเป็นหลัก
โดยไม่พึ่งสติปัญญาของตนเอง.

การจะเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้นั้น ต้อง
พึ่งพาสติปัญญาทางธรรมของตนเองโดยการศึกษาและปฏิบัติ
ธรรมในชีวิตประจำวันตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์
เท่านั้น.

การจะทำจิตใจของตนเองให้บริสุทธิ์ได้นั้น มีหลักการที่ง่ายนิดเดียว คือ **ต้องไม่คิดชั่ว** และขณะที่ไม่คิดชั่วก็ย่อมจะไม่ทำชั่วทางกาย วาจา ใจ. ขณะเดียวกัน พระพุทธเจ้าตรัสสอนให้มุ่งทำแต่ความดีด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ หรือด้วยการคิดดีหรือคิดแต่กุศล เพราะขณะที่กำลังคิดดีการกระทำต่าง ๆ ทางกาย วาจา ใจ ก็ย่อมดีด้วย.

มีคนเป็นจำนวนมากมายที่ยอมแพ้ตั้งแต่ยังไม่เริ่มต้นเลย เพราะได้หลงเชื่อและงมงายตามความหลงเชื่อของผู้อื่นอย่างถอนตัวไม่ขึ้นเสียแล้ว.

ท่านที่จดจำข้อมูลของความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ แบบฝังแน่นอยู่ในหน่วยความจำของสมองมาเป็นเวลานาน จึงเป็นผลให้การทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์หรือเข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธหรือนิพพาน)ในอริยสัจ ๔ เป็นเรื่องยากมาก ๆ เพราะอาจยึดมั่นถือมั่นว่า จะต้องรอชาติหน้าสถานเดียว. คนที่หลงเชื่อคนอื่นที่หลงเชื่อสืบต่อกันมาเช่นนี้ จึงเหมือนคนสิ้นหวังถ้าไม่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมาเป็นการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง.

ผู้เขียนเองก็ยอมรับว่า เคยสิ้นหวังที่จะเข้าถึงความดับทุกข์ในชีวิตนี้มาก่อน แต่เนื่องจากผู้เขียนชอบงานการค้นคว้าวิจัยอยู่แล้ว จึงช่วยให้เข้าใจหลักธรรมในอริยสัจ ๔ มากขึ้นตามลำดับ. ในที่สุดจึงสลัดความหลงเชื่อและงมงายออกไปได้ตามสมควร ซึ่งก็ต้องใช้เวลาอย่างมาก ๆ เพราะต้องค้นคว้าและคัดกรองอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ด้วยตนเองโดยไม่มีผู้รู้คอยช่วยชี้ทาง.

ครั้นผู้เขียนหลุดพ้นจากความหลงเชื่อและงมงายได้ตามสมควรแล้ว จึงอยากให้คนอื่นและชาวโลกที่ยังหลงเชื่อและงมงายสามารถหลุดพ้นจากความหลงเชื่อ งมงาย ความชั่ว และความทุกข์ต่าง ๆ อีกทั้งยังเป็นโอกาสที่จะตอบแทนพระคุณของคนไทยทั้งชาติชาวโลก และโลกนี้ ที่ได้อุปถัมภ์ค้ำจุนให้ผู้เขียนและครอบครัวเป็นอย่างมากจนสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ดีตามสมควรกับเหตุปัจจัยมาจนถึงทุกวันนี้.

การทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์และเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ เป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ผู้อื่น สังคม ประเทศชาติ สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ โลกนี้ และชาวโลกด้วย ดังนั้น จึงสมควรหรือไม่ที่เราจะพยายามมีสติหรือตั้งใจอย่างจริงจังที่จะละชั่วและมุ่งทำแต่ความดีเพื่อทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องในชาตินี้ ? หรือจะต้องรอไปเกิดในภพชาติต่าง ๆ เสียก่อนแล้วจึงค่อยคิดและค่อยทำ ?

ขอให้กำลังใจว่า การเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ เป็นเรื่องใกล้ตัวมากและมีหลักการที่ไม่ยากเลย กล่าวคือ ทุกวินาทีที่คนทั่วไปสามารถมีสติไม่คิดชั่ว หรือมีสติคิดดีตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ ก็จะสามารถทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์ในขณะนั้น ๆ ได้เช่นกัน. ถ้ามีสติคิดดีได้นานเท่าใด ก็ย่อมสามารถทำให้จิตใจของตนให้บริสุทธิ์และเข้าถึงความดับทุกข์หรือนิโรธหรือนิพพานในอริยสัจ ๔ ได้นานเท่านั้น ซึ่งเป็นเรื่องของจิตใจที่ตรงไปตรงมาหรือมีเหตุและมีผลอย่างชัดเจน.

อริยสัจ ๔ เป็นเรื่องสั้น ง่าย และเปิดเผยสำหรับชาวโลก

อริยสัจ ๔ ที่ตรัสสอนไว้แล้วนั้น มี ๔ อย่าง(องค์ธรรม)หรือ ๔ หัวข้อใหญ่ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ที่คนไทยส่วนใหญ่จำได้ขึ้นใจ. ในสมัยพุทธกาลพระพุทธเจ้าตรัสสอนอริยสัจ ๔ จบลงที่ใต้ต้นไม้ โดยไม่ต้องมีห้องเรียน ทรงใช้เวลาในการตรัสสอนสั้นมาก เพราะทรงตรัสสอนความจริงอย่างง่าย เปิดเผย ตรงประเด็น ไม่มีการซ่อนเร้น ไม่มีพิธีกรรม ไม่ต้องหลงเชื่อ ไม่งมงาย และไม่ต้องรอรชาติน้ำ.

ครั้นผู้ฟังได้ฟังธรรมจบแล้วก็มักจะรู้เห็นอริยสัจ ๔ อย่างแจ้งชัดตามความเป็นจริง ซึ่งต่างกับยุคปัจจุบันนี้มากที่มักจะมีการสอนธรรมกันอย่างยืดยาว มาก ยาก ปิดบัง ซ่อนเร้น ไม่ตรงประเด็น เจือปนด้วยพิธีกรรม ความหลงเชื่อ งมงายในเรื่องต่าง ๆ และต้องรอรับผลตอบแทนในชาติน้ำด้วยความหลงเชื่อ.

ผู้เขียนเองก็ต้องใช้เวลานานมากในการปรับเปลี่ยนวิธีคิดของตนเอง เพราะผู้เขียนคุ้นเคยและฝังใจอยู่กับความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ จนถึงขั้นยึดมั่นถือมั่นมาเป็นเวลานานแล้ว. ครั้นจะมาปรับเปลี่ยนวิธีคิดก็ต้องใช้เวลานานมากในการศึกษาและปฏิบัติธรรมอยู่หลายสิบปีโดยไม่ยึดติดอยู่กับอาจารย์หรือพระอาจารย์ท่านใดท่านหนึ่ง เพราะการยึดติดกับอาจารย์หรือพระอาจารย์ท่านใดหรือสายใดสายหนึ่งก็ตาม อาจปิดวิสัยทัศน์ของตนเองและหลงทางชั่วชีวิตเลยก็ได้.

ผู้เขียนเคยยึดติดกับพระอาจารย์ท่านหนึ่งที่ไม่ได้สอนอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ให้ ทำให้ต้องเสียเวลาไปหลายปี จึงเข็ดมาก ถึงขั้นต้องสั่ง

สอนตนเองอยู่เสมอว่า เราจะไม่มีติดติดอยู่กับอาจารย์หรือพระ
อาจารย์ท่านใดท่านหนึ่งเพื่อเปิดวิสัยทัศน์.

เมื่อสรุปเนื้อหาที่นำเสนอในหนังสืออริยสัจ ๔ บริสุทธิเล่มนี้ ก็
จะพบว่าเนื้อหาสั้น และง่ายมาก. ผู้เขียนได้เคยจัดพิมพ์หนังสือเล่ม
เล็กหลายเล่ม ทุกเล่มมีเนื้อหาของอริยสัจ ๔ บริสุทธิ ซึ่งขณะนี้เลิก
จำหน่ายแล้ว เพราะผู้เขียนอายุมากแล้ว หลังอายุ ๘๐ ปีผู้เขียนจะเน้น
เรื่องการเผยแพร่ทางเว็บไซต์เป็นหลักเพื่อให้เป็นไปตามยุคสมัย. ท่าน
สามารถอ่านหนังสือ ฟัง และดูวิดีโอคลิปการบรรยายต่าง ๆ ของ
ผู้เขียนที่มีเนื้อหาเป็นอริยสัจ ๔ บริสุทธิได้ฟรีที่ www.thai60.com หรือ
ค้นที่ Google โดยใส่ชื่อและนามสกุลของผู้เขียนก็ได้.

คนทั่วไปในสมัยพุทธกาลที่ศึกษาอริยสัจ ๔ บริสุทธิจาก
พระอรหันต์ย่อมทำให้สามารถรู้เห็นหลักธรรมในอริยสัจ ๔ หรือ
มีดวงตารู้เห็น(มีสติปัญญา)ธรรมตามความเป็นจริง จึงเป็น
อริยบุคคลขั้นต้นหรือเป็นโสดาบันหรือเป็นชาวพุทธแท้ได้
โดยง่าย เพราะเป็นเรื่องของความจริงอันประเสริฐที่ไม่เจือปน
ด้วยเรื่องของการหลงเชื่อและงมงายแต่ประการใด และเป็น
เรื่องของสติปัญญาทางธรรมหรือความรู้และความสามารถทาง
ธรรมในเรื่องอริยสัจ ๔.

คนที่ฟังธรรมครั้งแรกจากพระพุทธเจ้าโดยตรง ก็ย่อมจะ
เข้าใจเนื้อหาได้อย่างชัดเจน จดจำหลักธรรมได้โดยง่าย เพราะมี
เนื้อหาสั้นมาก มีแต่เนื้อหาที่สำคัญและเป็นประโยชน์เท่านั้น จึง
ทำให้คนที่ได้ฟังธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ จากพระพุทธเจ้าเป็น
จำนวนมากมีดวงตาเห็นธรรมหรือเป็นผู้ที่รู้เห็นหลักธรรมที่ตรัส
สอนจากการฟังธรรมเพียงครั้งเดียวเท่านั้น. หลักธรรมที่ตรัส

สอนจากพระโอรสในสมัยพุทธกาล คือ อริยสัจ ๔ บริสุทธิ.
ข้อที่ควรระวัง คือ มักจะมีการอ้างโดยผู้สอนธรรมว่า ธรรมที่
นำมาสอนนั้น เป็นธรรมจากพระโอรส ซึ่งเมื่อตรวจสอบและ
พิสูจน์ด้วยตนเองก็อาจจะพบว่า เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาภายหลัง
พุทธกาลและอิงกับความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ก็ได้.

ครั้นนำเอาหลักธรรมบริสุทธิที่จดจำไว้ได้ไปปฏิบัติธรรม
ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน ก็ย่อมสามารถเข้าถึง
นิโรธหรือนิพพานหรือความดับทุกข์ในระดับต่าง ๆ ได้อย่าง
รวดเร็วตามเหตุปัจจัยของแต่ละบุคคล. คนที่เริ่มดับทุกข์ได้
ย่อมเป็นอริยบุคคลระดับแรก(โสดาบันหรือพระโสดาบัน)ของ
พระพุทธศาสนาหรือเป็นชาวพุทธแท้ที่เริ่มเข้าถึงกระแสของ
นิโรธหรือนิพพานในอริยสัจ ๔ นั่นเอง.

การรวบรวมหลักธรรมต่าง ๆ ที่บริสุทธิหรือที่ผ่านการ
ตรวจสอบและพิสูจน์ด้วยตนเองและหรือสาธารณะมานำเสนอให้ผู้อื่น
ได้ศึกษาและปฏิบัติเพื่อเปิดวิสัยทัศน์นั้น เป็นเรื่องที่ดีงาม เป็น
ประโยชน์ และเป็นกุศล แต่ถ้านำเสนอด้วยความหลงเชื่อหรือมงาย
หรือไม่ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดย
สาธารณะเสียก่อน ก็อาจจะทำให้ผู้อื่นหลงทางหรือหลงเชื่อและมงาย
ตามไปด้วย และอาจก่อให้เกิดความเสียหายในรูปแบบต่าง ๆ ขึ้นมาได้
จึงเป็นเรื่องที่ไม่ดีหรือเป็นอกุศลด้วย.

หลักการสำคัญของการปฏิบัติธรรม

มรรค คือ ข้อปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์ ซึ่งมี ๘ ข้อปฏิบัติ(องค์
ธรรม) เรามักเรียกว่า มรรคมมีองค์ ๘.

เมื่อย่อมรรคมืองค์ ๘ ลงมาเป็นหัวใจของการปฏิบัติ
ธรรมหรือหลักการของการปฏิบัติธรรมในอริยสัจ ๔ อย่างย่อ
มาก ๆ นั่นก็คือ โอวาทปาฏิโมกข์*.

โอวาทปาฏิโมกข์ มาจากคำว่า “โอวาท” แปลว่า คำกล่าวสอน
และ “ปาฏิโมกข์หรือปาติโมกข์” แปลว่า วินัยของสงฆ์.

โอวาทปาฏิโมกข์ คือ หลักธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนพระ
อรหันต์ในวันมาฆะบูชา ซึ่งเป็นหลักหรือหัวใจของการปฏิบัติธรรม
อย่างย่อ*สำหรับพระอรหันต์ คือ ทรงให้ละชั่ว มุ่งทำแต่ความดี
และทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์* ซึ่งมีเพียงประโยคเดียว จึงเป็นการ
แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า หัวใจหรือหลักของการปฏิบัติธรรม
ดังกล่าวแล้วนั้น สั้น ง่าย เปิดเผยหรือไม่ซ่อนเร้น และไม่ต้องรอชาติ
หน้า ซึ่งเป็นแนวทางของการปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันของพระ
อรหันต์ ชาวพุทธ ชาวโลกหรือทุกศาสนาด้วย เพราะทรงไม่สงวน
ลิขสิทธิ์แต่ประการใด.

พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ว่า “สมณะ(นักบวช*)
หรือพราหมณ์เหล่าใดเหล่าหนึ่ง รู้จักธรรมเหล่านี้
(ทุกข์*) รู้จักเหตุเกิดแห่งธรรมเหล่านี้(สมุทัย*) รู้จักความ
ดับแห่งธรรมเหล่านี้(นิโรธ*) รู้จักทางดำเนินถึงความดับ
แห่งธรรมเหล่านี้(มรรค*) ฯลฯ สมณะหรือพราหมณ์
เหล่านั้นแล จึงควรแก่การยอมรับว่า เป็นสมณะในหมู่
สมณะเป็นพราหมณ์ในหมู่พราหมณ์....ได้บรรลุ
ประโยชน์....ด้วยปัญญาอันยิ่ง เข้าถึงอยู่ในปัจจุบัน”

(พุทธธรรม หน้า ๘๐ พิมพ์ครั้งที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๔๒ พระธรรมปิฎก - ป.อ.ปยุตโต. จากพระไตรปิฎก ฉบับภาษาบาลี(ฉบับสยามรัฐ) ส.น. ๑๖/๔๑,๙๔-๕,๓๐๖-๘/๑๙,๕๓,๑๕๘)

ถึงแม้จะเป็นการตรัสสอนพระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล แต่คนทั่วไปและศาสนิกชนในทุกศาสนาก็มีสิทธิ์อย่างเท่าเทียมกันที่จะนำไปปฏิบัติและได้รับผลทันทีที่ลงมือปฏิบัติตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิได้เหมือนกันหมด.

ท่านผู้อ่านจะรู้เห็นด้วยตนเองว่า ทุกวินาทีที่จิตใจของตน บริสุทธิก็จะสามารถเข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธหรือนิพพาน)ได้ทันที หรือ ณ **ปัจจุบันขณะ**นั่นเอง โดยไม่ต้องรอชาติหน้าแต่ประการใด หรือไม่ต้องรอให้ตายเสียก่อนเหมือนกับเรื่องของนรกและสวรรค์ของศาสนาต่าง ๆ ซึ่งคนทั่วไปในโลกนี้ที่กำลังคิดดีหรือคิดแต่กุศลอยู่ ก็ สามารถเข้าถึงภาวะของจิตใจที่บริสุทธิได้เช่นกัน.

การทำ**จิตใจ**ของตนให้บริสุทธิตามหลักธรรมในโอวาทปาฏิโมกข์นั้น จะทำให้สามารถเข้าถึงความดับทุกข์หรือ**พ้นทุกข์จากความชั่วหรืออกุศลทั้งปวง ณ ปัจจุบันขณะ** ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของชาวพุทธ ณ ปัจจุบันขณะ. ในที่สุดท่านอาจจะพบว่า หลักการในการทำ**จิตใจ**ของตนให้บริสุทธิ ณ ปัจจุบันขณะนั้นง่ายมากและก็มีเพียงประโยคเดียว คือ “ให้พยายามมีสติ**คิดดี ทำดี** หรือคิดแต่กุศล ทำแต่กุศลอย่างต่อเนื่อง” และเมื่อทำเป็นประจำก็จะกลายเป็นนิสัย ซึ่งเป็นหลักธรรมของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ที่ทรงตรัสสอนเป็นประจำและทรงปฏิบัติตามหลักธรรมนี้มาโดยตลอดหลังจากที่สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีได้ตรัสสอนเอาไว้.

ขอให้กำลังใจว่า ชาวโลกทุกคนและทุกศาสนามีสิทธิ์อย่างเท่าเทียมกันที่จะเข้าถึงภาวะจิตใจที่บริสุทธิ์และพ้นจากความทุกข์ในอริยสัจ ๔ หรือเข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธ)ในอริยสัจ ๔ ได้ในทุกวินาทีที่มีสติไม่คิดชั่วหรือในขณะที่คิดดี.

จิตใจจะบริสุทธิ์ได้อย่างต่อเนื่องเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับสติปัญญาทางธรรมและความเพียรของแต่ละบุคคลโดยไม่ต้องรอผลของกุศลกรรมในอดีตหรือรอการช่วยเหลือจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ณ ปัจจุบันชาติ ซึ่งต่างไปจากศาสนาอื่น บางศาสนาเขามักจะอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากเทพ เทพเจ้าหรือพระเป็นเจ้า บ้างก็ทำพิธีอ้อนวอน บอนบาน บวงสรวง สังเวย บูชายันต์ สังเวยชีวิตตนเอง ผู้อื่นหรือสัตว์ต่าง ๆ เพื่อหวังผลในชาติปัจจุบันและชาติหน้า.

การอ้อนวอนขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ให้ช่วยไม่มีอยู่ในข้อปฏิบัติของมรรคมรรค ๘ แม้แต่นิดเดียว. ชาวพุทธที่ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ให้ช่วยเหลือหรือมีการบวงสรวงเทพหรือเทพเจ้าก็อาจได้ชื่อว่า เป็นคนที่นับถือศาสนาอื่นด้วยและหรือเป็นคนที่หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่สืบต่อกันมา ชาวพุทธเช่นนี้จึงยังไม่ใช่ชาวพุทธแท้.

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ มีพระราชดำรัสและพระบรมราโชวาทในเรื่องคิดดี ทำดีเสมอมา แต่ภิกษุ นักการเมือง ผู้บริหารประเทศ ข้าราชการ และประชาชนมากกว่าร้อยละ ๙๐ ยังไม่ได้ปฏิบัติตามอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้ชาติบ้านเมืองไม่เจริญ ไม่ผาสุก และไม่มั่นคงตามพระราชประสงค์ บางคนก็ยังยึดมั่นที่จะคิดชั่ว พูดชั่ว ทำชั่วกันอย่างต่อเนื่อง จึงมีการทุจริต ผิดศีลธรรม โกงกินชาติบ้านเมืองใน

รูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งยังยุยงให้คนในชาติบ้านเมืองแตก
ความสามัคคี มุ่งทำลายฝ่ายตรงข้ามด้วยวิธีการต่าง ๆ ในทุก
โอกาส เพื่อหวังประโยชน์ของตนเองและหมู่คณะโดยไม่ละอาย
แก่ใจกันเลย.

อริยสัจ ๔ เป็นหลักธรรมเพื่อความดับทุกข์เท่านั้น

อริยสัจ ๔ คือ ความจริงที่ประเสริฐ ๔ อย่าง(องค์ธรรม)
คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เรียกเป็นคำเต็มว่า ทุกข์ ทุกข
สมุทัย ทุกขนิโรธ ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา.

เมื่อพิจารณาทุกองค์ธรรมที่กล่าวถึงแล้วนั้น จะเห็นว่า มี
คำว่า “ทุกข์หรือทุกข” อยู่ในทุกองค์ธรรมของอริยสัจ ๔ เพราะ
อริยสัจ ๔ เป็นหลักธรรมหรือศาสตร์ทางธรรมเพื่อความดับทุกข์
ในอริยสัจ ๔ โดยเฉพาะ. อริยสัจ ๔ จึงเป็นเรื่องของทุกข์และ
ความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะของมนุษย์เท่านั้น
ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของอดีตชาติ ชาติหน้า กรรมแบบข้ามภพ
ข้ามชาติ อิทธิฤทธิ์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ และเรื่องอื่น ๆ แต่ประการใด.

องค์ธรรมทั้ง ๔ ในอริยสัจ ๔ ที่จะกล่าวถึงในเบื้องต้นนี้เป็น
เพียงเกริ่นนำเท่านั้น.

องค์ธรรมที่ ๑ ในอริยสัจ ๔ คือ “ทุกข์”. คำว่า “ทุกข์” เป็น
คำเดียว เป็นองค์ธรรมแรก เป็นองค์ธรรมหลักและเป็นปัญหาหลักที่
ต้องป้องกันไม่ให้เกิดขึ้น หรือขณะที่เกิดขึ้นต้องรีบกำจัดให้หมดไป
ทันที. เป้าหมายสูงสุดของการตรัสรู้และตรัสสอนของพระพุทธเจ้าก็
เพื่อการดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ เป็นหลัก.

ในที่นี้ “ทุกข์” เป็นองค์ธรรมในอริยสัจ ๔ จึงหมายถึง “ทุกข์ในอริยสัจ ๔” เท่านั้น และอริยสัจ ๔ อาจช่วยลดทุกข์อื่น ๆ ที่ไม่ใช่ทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้ตามสมควรกับเหตุปัจจัย.

ทุกข์ในอริยสัจ ๔ จึงเป็นองค์ธรรมแรกที่ต้องรู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงเสียก่อน จึงจะสามารถเข้าใจองค์ธรรมอื่น ๆ ได้.

ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ รู้จักคำว่าทุกข์ แต่ไม่รู้ว่า ทุกข์ในอริยสัจ ๔ คืออะไร ? ประกอบด้วยองค์ธรรมอะไรบ้าง ? และแต่ละองค์ธรรมมีทุกข์อะไรบ้าง ? การไม่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงหรือเข้าใจผิดในเรื่องของทุกข์ในอริยสัจ ๔ ก็ย่อมทำให้ไม่สามารถดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้อย่างตรงประเด็น และไม่สามารถประเมินผลว่า ตนเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ แล้วหรือยัง และดับทุกข์ได้มากหรือน้อยและต่อเนื่องเพียงใด เปรียบเหมือนกับคุณหมอที่ไม่รู้ว่าผู้ป่วยเป็นโรคอะไร ครั้นให้การรักษาก็ย่อมรักษาโรคไม่ตรงประเด็น.

องค์ธรรมที่ ๒ คือ “ทุกข์สมุทัย”. คำว่า “สมุทัย” เป็นภาษาบาลีแปลเป็นไทยว่า “สาเหตุ”. เมื่อมีคำว่า “ทุกข์สมุทัย” จึงแปลว่า “สาเหตุของทุกข์”.

เนื่องจาก “ทุกข์สมุทัย” เป็นองค์ธรรมในอริยสัจ ๔ จึงหมายถึง “สาเหตุของทุกข์ในอริยสัจ ๔ หรือสมุทัยในอริยสัจ ๔” เท่านั้น.

การไม่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในเรื่องสาเหตุของทุกข์ในอริยสัจ ๔ ย่อมไม่สามารถป้องกันและกำจัดสาเหตุของทุกข์ได้อย่างตรงประเด็น เปรียบเหมือนกับคุณหมอที่ไม่รู้ว่า สาเหตุของการ

เจ็บป่วยมาจากอะไร ครั้นให้การรักษาก็ย่อมไม่สามารถกำจัด
สาเหตุของโรคได้อย่างตรงประเด็น..

องค์ธรรมที่ ๓ คือ “ทุกขนิโรธ”. คำว่า “นิโรธ” เป็นภาษา
บาลีแปลว่า “ความดับ”. เมื่อมีคำว่า “ทุกข” อยู่ด้วย จึงแปลว่า “ความ
ดับทุกข์” เท่านั้น.

เนื่องจาก “ทุกขนิโรธ” เป็นองค์ธรรมในอริยสัจ ๔ “ทุกขนิโรธ”
จึงหมายถึง “ความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ หรือทุกขนิโรธในอริยสัจ ๔
หรือนิพพานในอริยสัจ ๔” เท่านั้น. คำว่านิพพานของชาวอินเดียอาจมี
ความหมายหลายอย่าง เช่น ความไม่ร้อนของวัตถุหรือสิ่งของ ความ
เย็นกายและเย็นใจ ความสุขทางโลก ความมีสุขภาพดี เป็นต้น.

การไม่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในเรื่องของความ
ดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ย่อมไม่รู้จักเป้าหมายสูงสุดของพระพุทธศาสนา
ณ ปัจจุบันขณะ และไม่สามารถประเมินผลของการศึกษาและปฏิบัติ
ธรรมว่า ตนสามารถป้องกันทุกข์ กำจัดทุกข์ และกำจัดสาเหตุของทุกข์
ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะได้มากหรือน้อยและต่อเนื่องเพียงใด.

ผู้เขียนมักจะขยายความว่า ทุกข์ในอริยสัจ ๔ คือ ทุกข์จาก
รากเหง้าของกิเลส หรือทุกข์จากอกุศล หรือทุกข์จากความชั่วทั้งปวง*.

องค์ธรรมที่ ๔ คือ “ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา”. คำว่า
“ปฏิปทา” เป็นภาษาบาลีแปลว่า “ข้อปฏิบัติ(มรรค)”. ดังนั้น “ทุกขนิ
โรธคามินีปฏิปทา” จึงหมายถึง “ข้อปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์ในอริยสัจ
๔ เท่านั้น.

ที่เน้นคำว่า **เท่านั้น*** ในทุกองค์ธรรมก็เพราะว่า มักมีการ
ต่อเติมเนื้อหาในอริยสัจ ๔ จนกลายเป็นเนื้ออกและเนื้อร้ายที่บ่อน
ทำลายอริยสัจ ๔ อย่างต่อเนื่อง.

ในเรื่องของข้อปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์พบว่า มีชาวพุทธ
ส่วนมากยังปฏิบัติธรรมนอกมรรค เช่น ไปดูหมอ ทำพิธีกรรมต่าง ๆ
ลดน้ำมนต์ ทรงเจ้า เข้าผี เลี้ยงผีและเทพด้วยอาหารการกิน ขอหรือ
อ้อนวอนให้เทวดา เทพ และเทพเจ้าช่วยให้พ้นทุกข์ต่าง ๆ นานา เป็น
ต้น. เมื่อมีการปฏิบัติผิดทางเช่นนี้เป็นประจำจึงกลายเป็นความเคย
ชิน เป็นนิสัย ประเพณี และวัฒนธรรมที่สืบทอดเรื่องที่ไม่ถูกต้อง
(หลงเชื่อและงมงาย) ให้แก่คนรุ่นหลัง รวมทั้งยังเป็นเหตุให้ไม่สามารถ
เข้าถึงอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ จึงเป็นเหตุให้ไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์
ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะได้อีกด้วย.

เนื่องจากคำว่า ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เป็นคำที่ใช้กันทั่วไป
ในประเทศอินเดีย ซึ่งมีความหมายที่แตกต่างไปจากความหมายของ
ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคในอริยสัจ ๔ อย่างสิ้นเชิง. ดังนั้น เพื่อให้
ตีความได้ง่าย เข้าใจเนื้อหาได้อย่างถูกต้องและตรงประเด็น ผู้เขียนจึง
พยายามเน้นตามภาษาธรรมว่า ทุกข์ในอริยสัจ ๔ สมุทัยในอริยสัจ ๔
นิโรธในอริยสัจ ๔ และมรรคในอริยสัจ ๔ อยู่เสมอ เพื่อให้ผู้อ่าน
คุ้นเคย และเป็นเครื่องเตือนใจว่า อย่าตีความออกไปนอกประเด็นโดย
เด็ดขาด เพื่อป้องกันไม่ให้หลงทางและไม่ให้หลงเชื่อผู้อื่นได้โดยง่าย
เพราะมักจะมีคนที่ปรารถนาดีชอบมาชี้ชวนให้หลงทางกันอยู่เสมอทั้ง
ๆ ที่ตนก็ยังมีวิชาครอบงำอยู่.

ตอนที่ ๒ คติของศาสนาอื่น นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความ หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่างๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรม ของพระพุทธศาสนา.

ในอดีต ผู้เขียนไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า หลักธรรมของ
พระพุทธศาสนาถูกเจือปนอย่างมากมาด้วยคติของศาสนาอื่น นิกาย
อื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ. ผู้เขียน
เริ่มต้นตัวอย่างจริงจังและคิดจะแก้ปัญหานี้ก็เมื่ออายุประมาณ
๗๕ ปีแล้ว ซึ่งเป็นการตื่นตัวที่ล่าช้ามาก ๆ และเริ่มเผยแพร่ในเรื่องนี้ใน
กลุ่มเล็ก ๆ จนอายุย่าง ๗๘ ปี จึงเริ่มลงมือเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อเผย
แผ่ในวงกว้างก่อนที่จะสิ้นอายุขัย.

เพื่อให้งานเขียนหนังสือเล่มนี้สำเร็จ จึงอธิษฐานหรือสั่งตัวเอง
ทุกวันว่า จะพยายามคัดกรองเอาอริยสัจ ๔ บริสุทธิออกจากคติของ
ศาสนาอื่น นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่อง
ต่าง ๆ และนำเสนออริยสัจ ๔ บริสุทธิที่ได้คัดกรองแล้วให้ชาวพุทธได้
นำไปพิจารณา ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองต่อไป โดย
จะพยายามระมัดระวังไม่ให้เกิดการกระทบกระเทือนแก่บุคคลหรือ
องค์กรใด ส่วนเรื่องของพระวินัยและการปฏิบัติตามพระวินัยนั้น เป็น
หน้าที่ของคณะสงฆ์และผู้ที่ได้รับผิดชอบต้องดำเนินการ และถ้าคณะ
สงฆ์และผู้รับผิดชอบยังละเลยหรือไม่ดำเนินการ ชาวพุทธก็ควรตื่นตัว
ขึ้นมากระตุ้นเตือนให้คณะสงฆ์และผู้ที่ได้รับผิดชอบดำเนินการอย่าง

จริงจังและต่อเนื่อง เพราะถ้าทิ้งไว้นานเกินไป ก็อาจเกิดความเสียหายต่อพระพุทธศาสนา ประเทศชาติ และชาวโลกมากยิ่งขึ้นก็ได้.

หลักธรรมของพระพุทธศาสนาและพิธีกรรมต่าง ๆ ของชาวพุทธในยุคปัจจุบันเจือปนด้วยคติและพิธีกรรมของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูเป็นจำนวนมากมาย อีกทั้งยังไปเอารูปภาพ รูปปั้น และปฏิมากรรมต่าง ๆ ตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูมาบูชา กราบไหว้ในที่พักอาศัย สถานศึกษา สถานที่ราชการ วัด และหน่วยงานต่าง ๆ บ้างก็เอามาเป็นเครื่องมือในการหาผลประโยชน์ บ้างก็ถือว่า คติและพิธีกรรมของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูเป็นของพระพุทธศาสนา ซึ่งมีสาเหตุมาจากการมีอวิชา(หลง)ครอบงำจิตใจของชาวพุทธมานานแล้ว และเป็นเรื่องที่น่าอัปอาย.

การคัดกรองเอาหลักธรรมของพระพุทธศาสนาที่บริสุทธิ์ ออกมาน่าจะเป็นเรื่องที่ดีต่อศาสนาพราหมณ์-ฮินดู เพราะในยุคปัจจุบันนี้ศาสนาต่าง ๆ มักไม่ยอมให้ศาสนาอื่นนำเอาคติของศาสนาตนไปใช้หรือไปดัดแปลงเพื่อประโยชน์ของศาสนาอื่น. การคัดกรองเอาแต่อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกมาจึงไม่น่าจะทำให้เกิดการแตกแยกระหว่างศาสนาพราหมณ์-ฮินดูและพระพุทธศาสนาแต่ประการใด.

การกรองเอาอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกจากคติของพระพุทธศาสนานิกายมหายานก็น่าที่จะมีปัญหาเช่นกัน เพราะต่างนิกายก็ย่อมต่างคติ และธรรมชาติของมนุษย์ก็เป็นเช่นนั้นเอง. การคัดกรองเอาความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ออกไปไม่เกี่ยวข้องกับองค์กรใดเลย แต่ผู้ที่เสียผลประโยชน์อาจไม่พอใจก็ได้.

ขอให้ท่านผู้อ่านสบายใจได้เลยว่า การคัดกรองเอาแต่
อริยสัจ ๔ บริสุทธิออกมาย่อมเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ผู้อื่น
ประเทศชาติ ชาวโลก ต่อพระพุทธศาสนา และเป็นกุศลอย่างยิ่ง.
ผู้เขียนมั่นใจว่า ถ้าท่านผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาในหนังสือเรื่องนี้ และ
สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเอง ท่านก็จะพบว่า
หลักธรรมของพระพุทธศาสนาเจือปนด้วยเรื่องต่าง ๆ มากมาย
เหลือเกิน.

คติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูในยุคต่าง ๆ

การที่มีคติของศาสนาอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและ
งมงายในเรื่องต่าง ๆ เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา
เป็นจำนวนมาก จึงทำให้เรื่องที่เคยเปิดเผยกลายเป็นเรื่องที่ปิดบัง และ
เรื่องที่ยากกลายเป็นเรื่องที่ยากจนสุดที่จะพรรณนาหรือเป็นไปได้
เลย.

ท่านผู้อ่านจึงควรมีความรู้ในเรื่องคติของศาสนาพราหมณ์-
ฮินดูในยุคต่าง ๆ ตามสมควรเสียก่อน เพื่อช่วยทำให้ท่านเริ่มสามารถ
คัดกรองเอาแต่อริยสัจ ๔ บริสุทธิออกมาได้ด้วยตนเอง.

เพื่อให้เนื้อหาสั้นลงและง่ายต่อการนำเสนอ ผู้เขียนจึงขอแบ่ง
ช่วงเวลาของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูออกเป็น ๔ ยุคหลักที่เกี่ยวข้องกับ
พระพุทธศาสนาโดยตรงเท่านั้น คือ ยุคอารยัน ยุคพระเวท ยุคพ
ราหมณะ และยุคฮินดู โดยมีเรื่องย่อ ๆ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการ
พิจารณาคัดกรอง ดังต่อไปนี้.

ยุค(สมัย)ที่ ๑ คือ ยุคอารยัน ซึ่งเป็นยุคแรกของศาสนา พราหมณ์ที่เกิดขึ้นก่อนพระพุทธศาสนาประมาณ ๑,๐๐๐ ปี. ในยุคนี้ (ซึ่งเป็นยุคต้นที่ชาวอารยันได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานในอินเดีย*) ชาวอารยัน ในชมพูทวีปยกย่องธรรมชาติขึ้นเป็นเทพ เช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ท้องฟ้า พายุ ฝน เป็นต้น. โดยเชื่อว่า ความเป็นไปของชีวิตมนุษย์ ขึ้นอยู่กับอำนาจของเทวะ(เทวดาหรือเทพ*) ถ้าปรารถนาจะให้หรือ ไม่ให้เทพแสดงฤทธิ์เดชก็ต้องอ่อนน้อมให้เทพอำนาจสิ่งที่ตนปรารถนา จึงเกิดมีพิธีอ่อนน้อม เช่น ไหว้ บวงสรวง สังเวย บูชายันต์ และมีบุคคล ผู้ทำพิธีการ(เจ้าพิธี*)ดังกล่าวเรียกว่า พราหมณ์.

นอกจากเทพที่มีอยู่ในธรรมชาติแล้ว ชาวอารยันยังเชื่อว่า บรรพบุรุษที่ตายไปแล้วก็มีอำนาจเช่นเดียวกับเทพด้วยการที่จะให้ คุณและโทษแก่ลูกหลาน จึงต้องสังเวยบวงสรวงเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังเชื่อว่า พ่อแม่ที่ไม่มีบุตรจะตกนรกชื่อ บุตรระ ถ้าไม่มีลูก ชายทำพิธีเช่นสรวงบูชาดวงวิญญาณของตน. ดังนั้น ลูกชายจึงเป็นที่ ปรารถนาของชาวชมพูทวีป(ดินแดนที่เป็นประเทศอินเดีย ปากีสถาน เนปาล และบังกลาเทศในปัจจุบัน*) มาจนทุกวันนี้.

ให้สังเกตว่า ในยุคแรกหรือยุคอารยันของศาสนา พราหมณ์ก็มีเรื่องเทพที่อยู่ในสวรรค์และมีเรื่องของนรก หรือมี เรื่องของภพชาติและดวงวิญญาณแล้ว.

(เนื้อหาหลักคัดลอกมาจากบทที่ ๒ เรื่องศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ในเว็บไซต์ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ผู้เขียนได้ปรับเนื้อหาบางตอนให้กระชับสั้น และ ต่อเติมบางตอนโดยใส่เครื่องหมาย (*) เอาไว้ เพื่อให้สามารถเข้าใจ

เนื้อหาได้โดยง่าย หากท่านต้องการดูเนื้อหาหลักที่สมบูรณ์ กรุณาเข้าไปที่เว็บไซต์ดังกล่าว และในตอนอื่น ๆ ก็เช่นกัน).

เรื่องของภพชาติได้แก่นรก สวรรค์ เทพ เป็นเรื่องของคติในศาสนาพราหมณ์ตั้งแต่ยุคอารยันมาแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องที่คนทั่วไปในยุคปัจจุบันไม่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและโดยสาธารณะ ซึ่งแตกต่างไปจากเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิที่เป็นเรื่องของข้อเท็จจริงหรือเป็นหลักวิชาการทางวิทยาศาสตร์ จิตวิทยา จิตเวช สุขภาพจิต และการแพทย์ที่คนทั่วไปและหรือสาธารณะสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้.

การแยกชั้นวรรณะเริ่มขึ้นตั้งแต่ยุคที่ ๑ หรือยุคอารยันของศาสนาพราหมณ์. วรรณะพราหมณ์เป็นวรรณะสูงที่สุด และคนที่กำหนดวรรณะต่าง ๆ น่าจะเป็นพราหมณ์ในยุคนั้น.

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า วรรณะเป็นเรื่องของการแยกชนชั้นที่มีการเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเป็นเหตุให้คนที่มีวรรณะต่ำต้องได้รับทุกข์และทรมานอย่างมากมาและต่อเนื่องตั้งแต่เกิดจนตาย ซึ่งเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับหลักธรรมของพระพุทธศาสนา เพราะพระพุทธศาสนามีแต่เรื่องของความเมตตา กรุณาต่อมวลมนุษยชาติเพื่อความพ้นทุกข์โดยไม่มีการแยกชั้น วรรณะ ศาสนา และเชื้อชาติแต่ประการใด และให้สิทธิอย่างเท่าเทียมกันในการเข้าถึงความดับทุกข์โดยการพึ่งพาสติปัญญาของตนเอง.

ยุคที่ ๒ คือ ยุคพระเวท เป็นยุคที่อยู่ในช่วงเวลาประมาณ ๙๕๗ - ๔๕๗ ปีก่อนพุทธกาล. ยุคพระเวทเกิดขึ้นเนื่องจากศาสนา

พราหมณ์ในยุคอารยันได้เสื่อมลงตามลำดับ จึงเป็นเหตุให้ต้อง
ปรับปรุงคติเดิมให้เป็นคติใหม่ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเทพของธรรมชาติไม่
สามารถตอบสนองให้ชาวอารยันได้ในสิ่งที่ตนปรารถนาในชาติปัจจุบัน
ได้(จึงเกิดการเสื่อมศรัทธา*).

ยุคนี้มีคัมภีร์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ชื่อว่า คัมภีร์พระเวท เพื่อ
ฟื้นฟูศาสนาพราหมณ์ให้กลับมาเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจต่อไปอีก.
คนที่สร้างคัมภีร์พระเวทก็น่าจะเป็นคนในวรรณะพราหมณ์เพราะเป็น
วรรณะที่มีบทบาทในเรื่องพิธีกรรมและมีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ของ
ศาสนาพราหมณ์ อีกทั้งยังเป็นวรรณะที่น่าจะได้รับผลประโยชน์สูงสุด.

ยุคพระเวทได้ปรับเปลี่ยนให้มีพระอินทร์เป็นเทพเจ้าสูงสุด
เหนือเทพเจ้าทั้งหลาย(เทพเจ้า หมายถึงเทวดาผู้เป็นใหญ่ตามความ
เชื่อแบบพหุเทวนิยม คือ ความเชื่อในพระเป็นเจ้าหรือเทพเจ้าหลาย
องค์ ซึ่งเชื่อว่ามีอำนาจควบคุมธรรมชาติบางอย่าง -จากวิกิพีเดีย*) .
การปรับปรุงในครั้งนี้ ได้จัดแบ่งเทพเจ้าต่าง ๆ เป็น ๓ หมวดเรียง
ตามลำดับ คือ พวกที่หนึ่งอยู่บนสวรรค์ ได้แก่ วรุณ(ฝน = ไทยเรียก
พระพิรุณ) สุรย์(พระอาทิตย์) โสมะ(พระจันทร์) อุษา(แสงเงินแสงทอง)
เป็นต้น. พวกที่สองอยู่บนฟ้า เป็นเทวดาประจำอากาศ ได้แก่ อินทระ
(พระอินทร์ = ในศาสนาพุทธ เรียก ท้าวสักกะ เจ้าแห่งสวรรค์ชั้น
ดาวดึงส์) มารุต(ลม) เป็นต้น พวกที่สามอยู่บนพื้นโลก เป็นเทวดา
ประจำแผ่นดิน ได้แก่ อัคนี(ไฟ) ปฤถวี(แผ่นดิน) และยม(พระยมหรือ
เทพเจ้าแห่งนรกและความตาย) เป็นต้น. ในยุคพระเวทนี้นับถือพระ
อินทร์ว่า เป็นเทพเจ้าสูงสุด มีสายฟ้าเป็นอาวุธ สามารถทำลายศัตรูให้

พินาศราบคาบลงได้ชั่วพริบตา”. (เนื้อหาหลักในการจัดแบ่งเทพเจ้ามาจาก:

<http://allknowledges.tripod.com/brahmin.html>)

ในยุคพระเวทนี้มีการกล่าวถึงสวรรค์ชั้นต่าง ๆ โดยมีพระอินทร์เป็นเทพเจ้าสูงสุด มีอำนาจและมีอาวุธที่มีความรุนแรงมากเป็นที่น่าเกรงขาม ซึ่งต่างกับหลักธรรมของพระพุทธศาสนาโดยสิ้นเชิง เพราะพุทธศาสนามีแต่เรื่องของกรรมและใช้สติปัญญาของตนเองในการควบคุมตนเองไม่ให้เบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น รวมทั้งทำประโยชน์ให้ตนเองและหรือผู้อื่นด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ และเข้าถึงนิโรธหรือความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะของชาติปัจจุบัน โดยไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของชาติหน้าหรือชีวิตหลังการตาย นรก สวรรค์ พรหมโลก พระอินทร์ พระยม เทพ เทพเจ้า พระเป็นเจ้า อดีตชาติ อาวุธ อำนาจ และความรุนแรงแต่ประการใด รวมทั้งยังไม่มีคำเหล่านี้เป็นองค์ธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิแม้แต่คำเดียว.

ทุกวันนี้ชาวพุทธส่วนใหญ่ยังคงมีความเชื่อตามคติของศาสนาพราหมณ์รวมทั้งทำพิธีกรรมต่าง ๆ ตามแบบของศาสนาพราหมณ์ ดังปรากฏทางข่าวสารต่าง ๆ เป็นประจำ ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องแก้ไขอย่างจริงจังเพื่อเข้าถึงอริยสัจ ๔ บริสุทธิ.

ในยุคพระเวทมีการฆ่าสัตว์บูชาโยนิ ถวายน้ำโสมประกอบกับการขับกล่อม ซึ่งพิธีกรรมในยุคพระเวทนี้มีความซับซ้อนมากขึ้น จึงเป็นเหตุให้เกิดชนกลุ่มหนึ่งขึ้นมา คือ พราหมณ์ผู้ทำหน้าที่ประกอบพิธีกรรม(หรือเป็นเจ้าพิธี*). ดังนั้น พราหมณ์จึงมี(บทบาท*)และอำนาจมากขึ้น. (ข้อมูลจาก: <http://book.dou.us/doku.php?id=df404:3> ผู้เขียนปรับ

เนื้อหาตามสมควรเพื่อให้คล้องจองกับการนำเสนอ หากท่านต้องการอ่านเนื้อหาเดิม กรุณาดูที่เว็บไซต์หลักดังกล่าว.)

ปัจจุบัน พราหมณ์ยังเป็นเจ้าพิธีผู้ทำพิธีกรรมในการสื่อสารกับ วิญญาณของผู้ที่ตายไปแล้ว เทพ เทพเจ้า หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยเป็น สื่อกลางในพิธีกรรมต่าง ๆ และก็มีชาวพุทธอีกจำนวนหนึ่งทำหน้าที่ หรือทำพิธีกรรมดังกล่าวแล้วคล้ายพราหมณ์ทั้ง ๆ ที่ไม่มีเรื่องของ พิธีกรรมอยู่ในมรรคมงคล ๘ ของอริยสัจ ๔ แม้แต่นิดเดียว.

คนไทยจำนวนไม่น้อยยังคงหลงเชื่อว่า มีพระอินทร์อยู่บน สวรรค์จึงเคารพพระอินทร์และกลัวพระยมหรือพระยมราชหรือมัจจุราช ผู้ที่เป็นเทพเจ้าแห่งนรก ความตาย และประจำอยู่ที่ยมโลกตามความ เชื่อของชาวอินเดียในยุคพระเวท.

คัมภีร์พระเวท - ชื่อคัมภีร์ภาษาสันสกฤตโบราณซึ่งเป็น พื้นฐานของศาสนาพราหมณ์ยุคแรก มีสี่คัมภีร์ดังต่อไปนี้ โดยสาม คัมภีร์แรกเรียกว่า "ไตรเวท" หรือ "ไตรเพท" ต่อมารับอิทธิพลหรือ อาถรรพเวท เข้ามารวมเป็นสี่คัมภีร์เรียกว่า "จตุรเวท" หรือ "จตุรเพท"

อิทธิพลหรือ อาถรรพเวท - เป็นเวทมนตร์คาถาเพื่อให้เกิด ผลดีแก่ฝ่ายตน หรือผลร้ายแก่ฝ่ายศัตรู ตลอดจนการบันดาลสิ่งที่เป็น มงคลหรืออัปมงคล การทำเสน่ห์ การรักษาโรค และอื่น ๆ (ข้อมูลจาก: วิกิพี เดีย สารานุกรม เรื่อง เวท.)

เรื่องของชีวิตหลังการตาย นรก สวรรค์ เทพ เทวดา พระอินทร์ พระยม พิธีกรรม การบูชา การขอความช่วยเหลือจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เวท มนต์ คาถาอาคม ทำเสน่ห์ ปลุกเสก เสกเป่า เจริญ สักยันต์ หรือ ไสยศาสตร์ ซึ่งล้วนเป็นเรื่องที่มีอยู่ในยุคพระเวทที่สืบทอดมาจากยุค

อารยัน*. ชาวพุทธในยุคปัจจุบันนี้มักจะรู้จักและคุ้นเคยกับเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว และมากกว่าร้อยละ ๙๐ อาจจะไม่รู้ว่าเป็นเรื่องของศาสนาอื่น และเป็นความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมพระพุทธศาสนา จึงไม่คิดที่จะแก้ไข.

ยุคที่ ๓ คือ ยุคพราหมณะ เป็นยุคที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาประมาณก่อนพ.ศ. ๒๕๗ ถึงพ.ศ. ๔๓. ยุคพราหมณะเกิดขึ้นเพราะศาสนาพราหมณ์ในยุคพระเวทเสื่อม จึงต้องปรับปรุงคัมภีร์พระเวท และเป็นผลให้เกิดคำสอนใหม่ซึ่งน่าจะถูกเขียนขึ้นโดยพราหมณ์ โดยยกเลิกเรื่องพระอินทร์และเทพเจ้าทั้ง ๓ กลุ่ม เหตุที่ต้องปรับเปลี่ยนอีกครั้งก็เพื่อฟื้นฟูศาสนาพราหมณ์ที่เสื่อมลงไป เพราะพระอินทร์และเทพเจ้าทั้ง ๓ กลุ่มไม่สามารถตอบสนองของความปรารถนาของคนในยุคนั้นได้ จึงต้องปรับเปลี่ยนคำสอนในพระเวท เช่น ให้มีเทพเจ้าเพียงองค์เดียวคือ พระเป็นเจ้าหรือพระพรหม ซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในทุกเรื่องของโลกนี้ โลกหน้า เป็นผู้สร้างโลกรวมทั้งเทพเจ้าทั้งหลาย มนุษย์ และเป็นผู้ขีดชะตาชีวิตให้ เรียกว่า พรหมเนรมิต และพรหมลิขิต.

ปัจจุบันมีชาวพุทธจำนวนมากที่ยังหลงเชื่อและงมงายเรื่องของการขอความช่วยเหลือจากเทพและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก ซึ่งเกิดขึ้นทั่วไปหมดแม้แต่ในหมู่คนที่มีการศึกษาดี มีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงมากถึงขั้นระดับชาติ แต่ก็ยังไปกราบไหว้เทพเจ้าและอาจจะขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้าในการบริหารงานก่อนที่จะเริ่มงานในวันแรกทั้ง ๆ ที่เป็นคนละศาสนา อีกทั้งคติก็ต่างจากหลักธรรมบริสุทธิ์ในพระพุทธศาสนาอย่างสิ้นเชิง.

ในบริเวณสถานที่ราชการบางแห่งมีศาลของเทพหรือเทพเจ้าตั้งอยู่ คนที่หลงเชื่อก็มักจะไปบนบานศาลกล่าวเพื่อขอความช่วยเหลือและบางคนก็ให้สินบนด้วยถ้าเทพช่วยให้สำเร็จตามที่ตนปรารถนา.

โดยหลักการแล้ว ความสำเร็จในการทำกิจต่าง ๆ อาจเกิดขึ้นมากกว่าครึ่งก็ได้ ถ้าคนนั้นมีและใช้สติปัญญาในเรื่องนั้น ๆ อย่างถูกต้องตามสมควร. ครั้นไปติดสินบนกับเทพ หรือเทพเจ้าแล้วได้มาตามที่ตนปรารถนาแล้ว ก็ต้องไปแก้บนตามที่ได้สัญญาเอาไว้ จึงทำให้มีของที่ใช้สำหรับการแก้บนวางไว้ในศาลและถ้ามีมากก็ต้องวางไว้รอบศาลเต็มไปหมด. ยิ่งมีของแก้บนวางอยู่มากเท่าไรก็เท่ากับคนในสถานที่ราชการนั้น ๆ ให้สินบนแก่เทพหรือเทพเจ้ามากขึ้นตามสัดส่วนด้วยซึ่งแสดงว่า ชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลยที่ตั้งใจ(มีสติ)ติดสินบนแม้กระทั่งเทพ เทพเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผีสงฆ์ เทวดา นางไม้ นางกวัก เจ้าที่ ปลัดขิก ซึ่งเป็นเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายมาก. คนที่ชอบให้สินบนเป็นประจำอาจเป็นนักติดสินบนเพื่อผลประโยชน์ของตนหรือเพื่อการโกงชาติบ้านเมืองก็ได้.

ทุกคนจึงควรจะเลิกละการให้หรือติดสินบนในทุกเรื่องที่เป็นความหลงเชื่อหรือเรื่องที่ไม่ถูกต้องโดยเด็ดขาดได้แล้ว. การปล่อยปละละเลยให้ข้าราชการไปบนบานเทพ หรือเทพเจ้าเป็นประจำย่อมเป็นการแสดงว่า ผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานนั้นอาจจะหลงเชื่อตามไปด้วยก็ได้จึงไม่มีการแก้ไข และคนส่วนใหญ่ที่ไปบนบานและแก้บนก็มักจะอ้างตนว่าเป็นชาวพุทธ. คนต่างชาติเขาจะคิดอย่างไรเมื่อรู้เห็น

ว่า คนไทยและข้าราชการไทยเป็นจำนวนมากยังหลงเชื่อและม
งายถึงขั้นต้องเซ่นไหว้ หรือตั้งเครื่องบูชา หรือทำพิธีกรรม หรือบนบาน
เทพและเทพเจ้ากันอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าอัปอายมาก.

ยุคที่ ๔ คือ ยุคฮินดู เป็นยุคที่หลักธรรมของพระพุทธศาสนา
และพระพุทธศาสนาถูกรวบงำด้วยคติของศาสนาฮินดูหรือ
พราหมณ์-ฮินดูอย่างรุนแรงที่สุด.

เพื่อให้เห็นถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับหลักธรรมของ
พระพุทธเจ้าหลังพุทธกาล จึงสำเนาบางส่วนของบริษัทจากวิกิพี
เดีย สารานุกรมเสรีมาเป็นหลักและผู้เขียนปรับปรุงเพียงเล็กน้อยตาม
ความเหมาะสม. บทความนี้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของศาสนา
พราหมณ์-ฮินดูที่มีต่อหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ซึ่งมีเนื้อหาว่า :-

“**ศาสนาฮินดู** (Hinduism) เป็น**ศาสนา**แบบ**พหุเทวนิยม**(มี
เทพเจ้าหลายองค์*) ที่พัฒนาการต่อมาจาก**ศาสนาพราหมณ์** ซึ่งเป็น
ศาสนาแบบ**เอกเทวนิยม** (คือ*) มีพระเจ้าองค์เดียว จึงมักเรียกรวมกัน
ว่า **ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู** และไม่ปรากฏแน่ชัดว่า ใครเป็น**ศาสดา**
..... ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู เป็นศาสนาที่เก่าแก่ที่สุดในโลก ในตอน
แรกเริ่มเรียกตัวเองว่า "พราหมณ์"

หลังพุทธกาลพระพุทธศาสนาได้แผ่ขยายอย่างรวดเร็วและ
กว้างขวาง เป็นผลให้ศาสนาพราหมณ์เสื่อมถอยลงตามลำดับ. เพื่อ
หยุดการแผ่ขยายของพระพุทธศาสนาและเพื่อความมั่นคงของศาสนา
พราหมณ์ในอินเดีย จึงต้องปรับปรุงศาสนาพราหมณ์ให้เป็นศาสนา
ฮินดู หรือเรียกว่าศาสนาพราหมณ์-ฮินดูก็ได้.

ในช่วง*พุทธศตวรรษที่ ๑๓ ศังกราจารย์ (อาทิ ศังกระ) มีชีวิตอยู่ระหว่าง พ.ศ. ๑๓๓๑ - ๑๓๖๓ ศังกราจารย์ (อาจารย์ศังกระ) เป็นปราชญ์ชาวอินเดียใต้ของศาสนาฮินดู (ซึ่งเป็นศาสนาพราหมณ์มาก่อน) นับถือกันว่า ท่านศังกราจารย์เป็นองค์อวตารของพระศิวะ.

ศังกราจารย์ท่านนี้เป็นผู้แต่งคัมภีร์ปุราณะ เป็นคัมภีร์ที่ปรับเปลี่ยนศาสนาพราหมณ์มาเป็นศาสนาฮินดู หรือเรียกว่า ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู แต่ชาวตะวันตกมักเรียกว่าฮินดู.

เมื่อครั้งที่ยังเป็นศาสนาพราหมณ์มีพระพรหมเป็นพระเป็นเจ้า หรือเทพเจ้าสูงสุด. ครั้นปรับปรุงศาสนาพราหมณ์มาเป็นศาสนาฮินดู จึงมีคำสอนเพิ่มขึ้นมา(อีก*)ว่า เทพเจ้าสูงสุดได้อวตารแยกร่างออกมาเป็น ๓ องค์ คือ **พระพรหม**เป็นพระผู้สร้างโลก **พระศิวะ**เป็นผู้ทำลาย และ**พระวิษณุ**เป็นผู้ปกป้องและรักษาโลก. เมื่อเทพเจ้าทั้ง ๓ องค์ รวมกันแล้วเรียกว่า "**ตรีมูรติ**".

ให้ท่านผู้อ่านสังเกตว่า คติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูนั้น มีการปรับเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เพื่อให้ชาวอินเดียในอดีตมีศรัทธาโดยหวังที่จะได้ผลประโยชน์อย่างมากมาย จึงทำให้มีการหลงเชื่อในเรื่องของเทพเจ้ามากขึ้น และเพื่อป้องกันไม่ให้ศาสนิกชนของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูเปลี่ยนใจไปนับถือพระพุทธศาสนา. (พระพุทธศาสนาที่ไม่ใช่นิกายเถรวาทดั้งเดิมก็มักจะปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนและหมู่คณะเช่นกัน*)

คัมภีร์ปุราณะที่ถูกเขียนขึ้นมาใหม่โดยศังกราจารย์ก็เพื่อปรับคำสอนในศาสนาพราหมณ์ให้เหมาะสมกับยุคนั้นและเพื่อไม่ให้ล่มสลาย ขณะเดียวกัน ก็เพื่อลดความสำคัญของ

พระพุทธศาสนาลงอย่างมากมาย พร้อมทั้งนำเอาหลักธรรมของพระพุทธศานานิกายมหายานบางส่วนมาใช้ในการฟื้นฟูและปรับปรุงศาสนาพราหมณ์ให้เป็นศาสนาฮินดูด้วย เพื่อให้คล้องจองกับหลักธรรมของพระพุทธศาสนา.

พระพุทธศาสนาถูกอุปโลกน์ให้เป็นส่วนย่อยของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูตามคัมภีร์ดังกล่าวแล้ว. ความเชื่อในศาสนาพราหมณ์-ฮินดูได้เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาเป็นจำนวนมากเมื่อพระพุทธศาสนาเป็นส่วนย่อยของศาสนาฮินดู.

คัมภีร์ปุราณะของพราหมณ์-ฮินดูที่ถูกเขียนขึ้นมาใหม่ รวมทั้งคติต่าง ๆ ของศาสนาพราหมณ์(ที่ถูกเขียนขึ้นมาใหม่*)เป็นเครื่องมือในการบั่นทอนและทำลายพระพุทธศาสนาโดยตรง รุนแรงมาก และต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้. ชาวพุทธถูกอุปโลกน์ให้เป็นชาวพราหมณ์-ฮินดูตามคัมภีร์ดังกล่าว และกำหนดให้พระพุทธเจ้าเป็นองค์อวตารของพระนารายณ์(พระนารายณ์เป็นอีกชื่อหนึ่งของพระวิษณุ*). จากตำนานเทพแห่งศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูและศึกษาเพิ่มเติมได้ที่ <http://www.oceansmile.com/KHM/Tamnanthep.htm>

ความเชื่อในศาสนาพราหมณ์-ฮินดูได้เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ขณะเดียวกันหลักธรรมของพระพุทธเจ้าถูกนำไปเป็นหลักธรรมของศาสนาฮินดู เพื่อไม่ให้เกิดการขัดแย้งเหมือนเมื่อครั้งที่เป็นศาสนาพราหมณ์. คัมภีร์ปุราณะดังกล่าวประสบความสำเร็จมากในการฟื้นฟูศาสนาพราหมณ์ แต่บ่อนทำลายพระพุทธศาสนาในประเทศอินเดียโดยไม่ต้องใช้กำลังเลย และ

ยังบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้เพราะชาวพุทธส่วนมากมักหลงเชื่อผู้อื่นได้โดยง่าย..

พระพุทธศาสนาก็เคยถูกรวบงำโดยคำสอนของศาสนาพราหมณ์ - ฮินดูมาก่อน เช่น เคยถูกอ้างว่า พระพุทธเจ้าเป็นองค์อวตารของพระวิษณุหรือเป็นปางที่ ๙ ของพระวิษณุ เป็นต้น.

โดยหลักการแล้ว หลักธรรมและคำสอนของศาสนาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมานานมากเท่าไร ก็ย่อมมีโอกาสที่จะเจือปนด้วยคำสอนของศาสนาอื่น พิธีกรรม รวมทั้งเจือปนความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ได้มากขึ้นตามระยะเวลาที่ผ่านมา. ศาสนาและความหลงเชื่อต่าง ๆ ของคนในพื้นที่มีส่วนเป็นอย่างมากในการทำให้คติของศาสนาที่เกิดขึ้นมาใหม่ในพื้นที่นั้น ๆ ถูกเจือปนด้วยคติของศาสนาและความหลงเชื่อต่าง ๆ ของคนในพื้นที่นั้น ๆ.

พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาหนึ่งที่เจือปนด้วยคติของศาสนาอื่นและความเชื่อต่าง ๆ ของคนในพื้นที่เป็นจำนวนมากมาย. ที่ต้องอธิบายกลไกของการเจือปนดังกล่าวแล้วนั้น ก็เพื่อจะบอกว่า ทุกท่านไม่ควรเชื่อมั่นว่า เนื้อหาในพระไตรปิฎกเป็นเรื่องจริงทั้งหมด เพื่อจะได้ยอมรับว่า คนทั่วไป ชาวพุทธ และศาสนิกชนในทุกศาสนาต้องเป็นนักคัดกรองจึงจะเข้าถึงข้อเท็จจริงและพ้นจากความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ. ผู้เขียนเองก็มั่นใจว่า คงจะไม่มีใครเลยที่อยากนับถือศาสนาที่คำสอนหรือคติของศาสนานั้น ๆ เป็นเรื่องที่ถูกแต่งขึ้นหรือเป็นคำสอนที่ไม่ใช่ข้อเท็จจริง นอกจากคนที่หลงเชื่อและงายเท่านั้น.

การปรับปรุง เปลี่ยนแปลง ตัดออก และต่อเติมหลักธรรม
 ของพระพุทธศาสนาให้เป็นไปตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูได้
 เกิดขึ้นในทุกยุคจนดูเหมือนเป็นเรื่องปกติ. ดังนั้น จึงไม่เป็นเรื่อง
 แปลกอะไรเลยสำหรับชาวพุทธอินเดียที่จะทำตามรูปแบบของชาว
 พราหมณ์-ฮินดูด้วยความเชื่อในคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู
 พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ. บทเรียน
 เช่นนี้เป็นเครื่องเตือนใจบางท่านที่ยึดมั่นถือมั่นว่า เนื้อหาใน
 พระไตรปิฎกเป็นความจริงทั้งหมดนั้น เกิดขึ้นก็เพราะการไม่วิเคราะห์
 วิจาร์ณ ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเนื้อหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง
 และบางท่านก็อาจโดนขู่ตามรูปแบบของศาสนาต่าง ๆ เพื่อให้เกิด
 ความกลัวว่า จะต้องตกนรกในขุมที่ลึกที่สุดถ้าไม่เชื่อ.

มีบางคนชอบพูดว่า ถ้าไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า
 คนที่พูดเช่นนี้เป็นคนที่ชอบหลงเชื่อแล้วไม่ยอมให้มีการ
 ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริง เพราะการตรวจสอบข้อเท็จจริงก็
 เหมือนกับการสอบสวนและเหมือนกับการลบหลู่ แต่ในทางตรงกันข้าม
 การตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงเป็นเรื่องของสติปัญญา เป็นกุศล
 อย่างยิ่ง และเป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ในเกสปุตติสูตร.

การสังคายนาครั้งที่ ๑ และ ๒ ของพระพุทธศาสนา

ได้กล่าวถึงยุคต่าง ๆ ของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูแบบย่อไป
 แล้ว ต่อจากนี้ไปจะเป็นเรื่องการสังคายนาของพระพุทธศาสนา รวมทั้ง
 การแตกแยกทางความคิดและความเชื่อออกเป็นหลายนิกาย.

การสังคายนาครั้งที่ ๑ ที่เมืองราชคฤห์ แคว้นมคธ ซึ่งเกิดขึ้นหลังการดับขันธปรินิพพานของพระพุทธเจ้า ๓ เดือน โดยมุ่งเน้นในการรักษาพระธรรมวินัยให้คงเดิมเหมือนเช่นในสมัยพุทธกาล. ผลที่เกิดจากการสังคายนา คือ คณะพระอรหันต์ที่มา ร่วมสังคายนาต่างก็ยึดถือพระธรรมวินัยตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนในสมัยพุทธกาลโดยไม่ปรับเปลี่ยนเลย เพราะพระอรหันต์ทั้งหลายล้วนรู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริง. (ผลที่ได้รับจากการสังคายนาในครั้งนี้ คือ ได้พระธรรมวินัยบริสุทธิ์เช่นเดียวกับสมัยพุทธกาล*).

ช่วงเวลาหลังการสังคายนาครั้งที่ ๑ จนถึงครั้งที่ ๒ เป็นช่วงเวลาที่ไม่ มีพระพุทธเจ้าคอยกำกับให้พระภิกษุตั้งอยู่ในพระธรรมวินัย และมีภิกษุเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่เคยนับถือศาสนาพราหมณ์มาก่อน. ดังนั้น มีภิกษุจำนวนไม่น้อยที่ยังคิดและเชื่อตามแบบความเชื่อในคติของศาสนาพราหมณ์เพราะท่านยังมีความหลง(ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์หรือยังมีอวิชชา*)เหลืออยู่ จึงเป็นผลให้ภิกษุบางรูปนำเอาคติของศาสนาพราหมณ์มาเจือปนกับหลักธรรมของพระพุทธศาสนา และเผยแพร่หลักธรรมของพระพุทธศาสนาที่เจือปนด้วยคติของศาสนาพราหมณ์ตามที่ตนเชื่อเข้าไปด้วย.

เมื่อคติของศาสนาพราหมณ์เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนามากขึ้น การแตกแยกทางความคิดของภิกษุในพระพุทธศาสนา ย่อมมากขึ้นตามสัดส่วนด้วย เพราะหลักธรรมระหว่าง ๒ ศาสนานั้น แตกต่างกันมาก ๆ เปรียบเหมือนสีขาวยกับดำ.

การสังคายนาครั้งที่ ๒ ที่เมืองเวสาลี แคว้นวัชชี เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๑๐๐ ซึ่งในช่วงนี้มีภิกษุกลุ่มที่ยอมรับในพระธรรมวินัยที่ได้จากการสังคายนาครั้งที่ ๑ ซึ่งเป็นพระธรรมวินัยเดิม(ปริสุทธิ*) จึงปฏิบัติธรรมและดำเนินชีวิตตามพระธรรมวินัยเดิมเพื่อรักษาหลักพระธรรมวินัยเดิมให้คงอยู่เหมือนเดิม ภิกษุกลุ่มนี้เรียกตนเองว่า **เถรวาท**.

ขณะเดียวกันของช่วงนี้ ภิกษุมีการแตกแยกทางความคิดที่รุนแรงและในวงกว้างมากขึ้น. กลุ่มภิกษุที่ต้องการปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยเพื่อให้เข้ากับสังคมพราหมณ์(เพื่อความสะดวกสบายและผลประโยชน์ด้วย*)จึงแยกตัวออกจากภิกษุคณะใหญ่(คณะภิกษุเถรวาท*)ที่มุ่งรักษาพระธรรมวินัยให้คงเดิม(ปริสุทธิ*). กลุ่มภิกษุที่แยกตัวออกมาได้ก่อตั้งนิกายขึ้นมาใหม่มากกว่า ๑๘ นิกายย่อย แต่ละนิกายก็จะปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าตามความเห็นและความต้องการของหัวหน้าและคณะ แต่ยังไม่มีการก่อตั้งนิกายมหายานอย่างเป็นทางการ. ส่วนมากของภิกษุในช่วงเวลานี้ น่าจะเป็นบุคคลที่นับถือศาสนาพราหมณ์มาก่อนและยังคงมีความเชื่อในคติของศาสนาพราหมณ์เหลืออยู่ในความจำตามสมควรถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์.
(ข้อมูลจาก: ประวัติศาสนาพุทธ ของวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี โดยคัดมาบางส่วนเท่านั้น.)

พระธรรมวินัยที่ถูกเจือปนและปรับเปลี่ยนทำให้เกิดการแตกแยกของชาวพุทธมาจนถึงทุกวันนี้

ในสมัยพุทธกาลเจ้าชายเทวทัตได้บวชเป็นภิกษุโดยมุ่งหวังที่จะทำลายพระธรรมวินัย. พระเทวทัตเป็นพระรูปแรกที่ได้ทูลขอให้พระพุทธเจ้าปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยบางข้อแต่ทรงไม่อนุญาต ครั้น

ทำไมสำเร็จ พระเทวทัตจึงแยกตัวเองและหมู่คณะออกจาก
พระพุทธรเจ้าและคณะภิกษุในพระธรรมวินัยของพระพุทธรเจ้า ซึ่งแสดง
ให้เห็นว่า **แม้แต่ในสมัยพุทธกาลก็ยังมีภิกษุที่ตั้งใจปรับเปลี่ยน
พระธรรมวินัยของพระพุทธรเจ้า.**

ในวันแรกหลังการดับขันธปรินิพพานของพระพุทธรเจ้า มี
พระภิกษุบางรูปรู้สึกฝืนใจในการปฏิบัติตามพระวินัย(วินัยสงฆ์)ที่
พระพุทธรเจ้าทรงบัญญัติไว้ จึงอยากยกเลิกพระวินัยบางข้อเพื่อจะได้
ทำตามความคิดและความต้องการของตน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า
มีภิกษุจำนวนหนึ่งที่พยายามปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยของ
พระพุทธรเจ้ามาโดยตลอดเพื่อผลประโยชน์และความสะดวกสบายของ
ตนเอง ตั้งแต่ในสมัยพุทธกาล ในขณะเดียวกัน ก็ย่อมต้องมีภิกษุอีก
จำนวนหนึ่งที่ยังเชื่อคติของศาสนาพราหมณ์ พิธีกรรม รวมทั้งมีความ
หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ปะปนอยู่ด้วย เพราะความหลงเชื่อ
เป็นเรื่องการทำงานของสมองในด้านการจำ คิด และเหตุปัจจัยต่าง ๆ.

เมื่อพระธรรมวินัยเจือปนด้วยเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ความจริงที่
ประเสริฐของพระพุทธรเจ้าและมีความต้องการในด้านผลประโยชน์ต่าง
ๆ ทำให้เกิดการแตกแยกทางความคิด และลงเอยด้วยการแตกแยก
ของชาวพุทธออกไปเป็นนิกาย กลุ่ม และสายต่าง ๆ มากมาย.

ทุกวันนี้ยังคงมีการแตกแยกทางความคิดของชาวพุทธในเรื่อง
ของพระธรรมวินัยและคงจะมีต่อไปเรื่อย ๆ เพราะมีชาวพุทธเป็น
จำนวนมากที่ยังไม่สามารถเข้าถึงพระธรรมวินัยบริสุทธิ์เพราะยังมี
อวิชชาครอบงำอยู่.

อรหันต์และพระอรหันต์ คือ ผู้รู้ที่เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ย่อมไม่มีการแตกแยกทางความคิดในเรื่องของพระธรรมวินัย.

วิธีป้องกันและแก้ปัญหของความแตกแยกในชาวพุทธ คือ ชาวพุทธต้องช่วยกันคัดกรองเอาแต่อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกมาจากคติของศาสนาอื่นและความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ.

ผู้เขียนมิได้ตำหนิศาสนาอื่นและความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ แต่ประการใด เพราะผู้เขียนเองก็เคยหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ มาก่อนแล้ว อีกทั้งยังเคยเผยแพร่ความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ให้แก่ผู้อื่นด้วยความปรารถนาดี.

การนำเสนอบทความนี้เป็นเพียงรวบรวมข้อมูลของผู้รู้หลายท่านมาเล่าสู่กันฟัง และอาจจะไม่ใช่ข้อเท็จจริงทั้งหมดก็ได้ เพื่อหวังจะเป็นเพียงข้อคิดในการฟื้นฟูพระพุทธศาสนา นิกายเถรวาทให้กลับมามีพระธรรมวินัยบริสุทธิ์เหมือนสมัยพุทธกาล.

การก่อตัวของพระพุทธศาสนานิกายมหายาน

พระพุทธศาสนานิกายมหายานเริ่มก่อตัวขึ้นเมื่อราว พ.ศ. ๖๐๐ - ๗๐๐ โดยคณะสงฆ์ที่มีความเห็นต่างจากนิกายเดิม(เถรวาท).....(คณะสงฆ์ดังกล่าว*)มีการพัฒนามาจากแนวคิดของนิกายมหาสังฆิกะและนิกายที่แยกไปจากนิกายนี้ คณะสงฆ์กลุ่มนี้ซึ่งเรียกตัวเองว่า **มหายาน** เป็นนามซึ่งตั้งขึ้นเพื่อแสดงว่า สามารถช่วยให้สัตว์ข้ามพ้นวัฏฏสงสารได้มาก (วัฏฏสงสารหรือการเวียนว่ายตายเกิดจาก

ผลแห่งกรรมเป็นคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ส่วน

พระพุทธศาสนามีแต่เรื่องของทุกข์และความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะ
ของชาติปัจจุบันเท่านั้น*). (ข้อมูลจาก: ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับมหายาน ของ
วิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล โดยปรับภาษาเล็กน้อยเพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น.)

นิกายมหายาน คำว่า “มหายาน” แปลว่า ยานใหญ่. คำว่า
“นิกายมหายาน” แปลว่า “นิกายที่เป็นเหมือนยานขนาดใหญ่ที่ชนคน
ไปถึงความดับทุกข์(จากการเวียนว่ายตายเกิดซึ่งเป็นผลของกรรมตาม
ความเชื่อของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู*)ที่ละมาก ๆ” และ(นิกาย
มหายานนี้หรือนิกายพระพุทธศาสนาฝ่ายเหนือ*)ได้ตั้งชื่อใหม่ให้**คณะ
ภิกษุเถรวาท**ในเชิงข่มว่าเป็น**นิกายหีนยาน**(นิกายพระพุทธศาสนา
ฝ่ายใต้*) คือ นิกายที่เป็นเหมือนยานขนาดเล็กที่ชนคนไปถึงความดับ
ทุกข์ได้ทีละน้อย (ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานคำว่า หีนยานและ
หีนยาน มีความหมายเดียวกัน*).

นิกายเถรวาท คือ นิกายที่พยายามรักษาพระธรรมวินัยใน
สมัยพุทธกาลไว้. **ส่วนนิกายมหายาน**ได้ปรับปรุงพระธรรมวินัยขึ้นมา
ใหม่ และเน้นเรื่องของกรรมและการข้ามภพข้ามชาติตามรูปแบบของ
ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู เช่น นรก สวรรค์ การเวียนว่ายตายเกิดจากผล
แห่งกรรม พระโพธิสัตว์ การสร้างและสะสมบารมีเพื่อเป็นพระโพธิสัตว์
และตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า เรื่องของพระพุทธเจ้ามีหลายพระองค์ หลัง
การดับขันธปรินิพพานของพระพุทธเจ้าที่ในโลกนี้แล้วก็ทรงดำรงอยู่
ต่อไปหรือไม่ดับสูญแต่ไปประทับ ณ แดนนิพพาน.

ปัจจุบันมีชาวพุทธซึ่งหมายรวมถึงภิกษุจำนวนไม่น้อยเลยที่มี
ความเชื่อของทั้ง ๒ นิกายโดยไม่รู้ตัวและไม่รู้ว่า นิกายใดที่ถูกต้องตาม

ความเป็นจริงเพราะไม่เคยตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ.

นิกายเถรวาทเป็นนิกายของคณะภิกษุไทย ศรีลังกา พม่า ลาว เขมร เป็นต้น และนิกายมหายานเป็นนิกายของคณะภิกษุทิเบต มงโกเลีย เกาหลี ญี่ปุ่น ไต้หวัน ฮองกง จีน เป็นต้น. ชาวพุทธส่วนใหญ่ นับถือพระพุทธศาสนานิกายมหายาน.

ในการประชุมพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกครั้งแรกที่ศรีลังกา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๓ ที่ประชุมได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ให้เลิกใช้คำว่า “หินยาน” และให้กลับมาใช้คำว่า “เถรวาท”.

คนไทยและประเทศไทยโชคดีเป็นอย่างยิ่งที่มีพระพุทธศาสนาเป็นนิกายเถรวาท เพราะเป็นนิกายที่เคยมีคณะสงฆ์รักษาพระธรรมวินัยให้คงสภาพเหมือนในสมัยพุทธกาล. ครั้นเวลาผ่านไปนานเข้า คำสอนของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู นิกายมหายาน พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ก็เข้ามาเจือปนมากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อความสะดวกสบายทางโลกและผลประโยชน์ จึงทำให้ชาวพุทธที่ยังไม่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในเรื่องอริยสัจ ๔ มักเข้าใจผิดคิดว่า หลักธรรมและคำสอนในพระพุทธศาสนาของยุคปัจจุบันนี้เป็นของแท้หรือบริสุทธิ์ จึงเกิดความหลงหรือมีวิชาครอบงำความคิด จนเป็นเหตุให้ไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะของชาตินี้ ซึ่งเป็นความเสียหายที่รุนแรงมาก ขณะเดียวกัน ยังเป็นการบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาโดยตรงโดยไม่รู้เลยว่า จะจบลงได้เมื่อใดอีกด้วย.

การบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาจะลดลงหรือหมดไป ก็ต่อเมื่อชาวพุทธทั้งหลายช่วยกันทำหน้าที่ของชาวพุทธแท้ โดยการคัดกรองเอาแต่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์ออกมาเป็นศาสดา แทนพระพุทธเจ้า และป้องกันไม่ให้คำสอนของศาสนาอื่นและความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ เจือปนเข้ามาอีก. ถึงแม้เป็นเรื่องที่ยากเย็นหรือแสนเข็นเพียงใดก็ตาม แต่ก็ยังเป็นกิจของชาวพุทธทุกคนที่พึงปฏิบัติเพื่อปกป้องพระพุทธศาสนาและให้ได้มาซึ่งพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ที่จะได้เป็นศาสดาของชาวโลกและเป็นประโยชน์ต่อชาวโลกสืบต่อไป.

เนื่องจากหลักธรรมของพระพุทธศาสนาของประเทศไทยเจือปนด้วยคติของพระพุทธศาสนานิกายมหายาน ขณะเดียวกันคำสอนในนิกายมหายานก็เจือปนด้วยคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูและความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ. ดังนั้น ท่านผู้อ่านควรมีความรู้เรื่องพระพุทธศาสนานิกายมหายานตามสมควร เพื่อที่จะได้รู้เห็นว่าปัจจุบันมีคติของพระพุทธศาสนานิกายมหายานเจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนานิกายเถรวาท และกำลังมีมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะบุคคลที่มีความหลงและความโลภที่จะได้รับผลประโยชน์โดยตรงมีจำนวนมากขึ้น. ถ้าปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม ในอนาคตพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทบริสุทธิ์ก็จะลดลงไปเรื่อย ๆ และอาจหมดไปก็ได้ แม้ทุกวันนี้ก็อยู่ในสภาพที่แย่มากอยู่แล้ว. การที่ผู้เขียนมักจะเน้นข้อความที่ว่า **ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐** ยังมีความหลงอยู่ ก็เพื่อแสดงถึงสภาพของชาวพุทธที่ไม่ใช่ชาวพุทธแท้ที่มีมากเหลือเกิน.

อยากให้ท่านผู้อ่านได้โปรดพิจารณาว่า ทำไมชาวไทยพุทธ ในยุคปัจจุบันเป็นจำนวนมากจึงมีสติปัญญาทางธรรมที่ตกต่ำมาก จนถึงขั้นเกิดวิกฤตทางคุณธรรม ? ในความเป็นชาวพุทธเราควรจะ ช่วยกันทำอะไรกันบ้าง เพื่อแก้ปัญหาวิกฤติทางคุณธรรมที่กำลัง เกิดขึ้นทั่วประเทศ ในทุกวงการ อย่างรุนแรง และต่อเนื่อง ? ตราบใด ที่พระธรรมวินัยยังเจือปนด้วยคำสอนของศาสนาอื่นและความหลงเชื่อ ในเรื่องต่าง ๆ มากมาย การแก้ปัญหาวิกฤติทางคุณธรรมจะมี ความสำเร็จมากหรือน้อยเพียงใด ?

ท่านผู้อ่านควรศึกษาเพิ่มเติมทางอินเทอร์เน็ตโดยการค้นคำว่า เถรวาท(หินยานหรือหินยาน) มหายาน ส่วนพิธีกรรมรวมทั้งเรื่องของ ความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ผู้เขียนได้นำเสนอในหนังสือ เล่มนี้มากพอสมควรแล้ว. เรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวล้วนเป็นเรื่องที่ชาวพุทธ ทุกคนควรรู้เพราะเป็นเรื่องใกล้ตัวมาก รวมทั้งต้องตรวจสอบและ พิสูจน์ข้อเท็จจริงในหลักธรรม คำสอน และทุกเรื่องที่รับทราบมาด้วย ตนเอง เพื่อจะได้ไม่หลงทางและจะได้ทราบสาเหตุของการแตกแยก ทางความคิดของพระภิกษุในอดีตจนถึงกับแบ่งออกเป็น ๒ นิกายหลัก และหลายนิกายย่อยดังกล่าวแล้ว.

ปัจจุบันชาวพุทธเป็นจำนวนมากมีความศรัทธาและเชื่อมั่นใน พระไตรปิฎกเป็นอย่างมาก จึงยกย่องพระไตรปิฎกว่า เป็นของสูงมาก และเป็นความจริงทั้งหมด ชาวพุทธต้องเคารพ บูชา ศรัทธา จดจำ และ เชื่อถือ เพราะเราได้รับการสั่งสอน ชี้นำ และอบรมมาเช่นนั้น. ผู้เขียน เองก็เคยศรัทธาและมีความเชื่อมั่นแบบหลงเชื่อกันมาก่อน จึงไม่กล้า

วิเคราะห์ วิจารณ์ ตรวจสอบ และพิสูจน์ข้อเท็จจริงแต่ประการใด.
 ครั้นผู้เขียนได้ศึกษาและปฏิบัติธรรมได้มากและนานขึ้น มีสติปัญญา
 ทางธรรมมากขึ้น จึงตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองว่า
 เนื้อหาในพระไตรปิฎกเป็นจำนวนมากไม่ใช่หลักธรรมบริสุทธิ์ เพราะไม่
 เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ในเกสปุตตนิยสูตร.

พระไตรปิฎกได้ผ่านการสังคายนามมาแล้วถึง ๑๑ ครั้ง และ
 น่าจะสังคายนาโดยคณะบุคคลที่น่าจะยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์เป็น
 ส่วนใหญ่หรือยังไม่ได้เป็นผู้ที่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงใน
 พระธรรมวินัยเหมือนพระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล.

ผู้เขียนคิดว่า ทุกครั้งที่มีการสังคายนาเกิดขึ้นย่อมมีการ
 ปรับเปลี่ยน ปรับปรุง ขยายความ แก้ไข ตัดแต่ง และต่อเติมพระธรรม
 วินัย รวมทั้งต่อเติมเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่
 ไม่ใช่อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์มากขึ้นตามลำดับ.

ปัจจุบันนี้หนังสือพระไตรปิฎกมีเนื้อหามากมาย มีเป็นตู้ และมี
 เนื้อหาในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เป็นจำนวนมาก. ในการ
 สังคายนาครั้งที่ ๑ มีเนื้อที่ได้จากการสังคายนาไม่มากนักจึงสามารถ
 จดจำกันได้ ซึ่งต่างกับเนื้อหาในพระไตรปิฎกของยุคปัจจุบันที่มีเนื้อหา
 มากมายจนเกินความสามารถของมนุษย์ในการจดจำไว้ได้ทั้งหมด.

ถ้าชาวพุทธสามารถช่วยกันคัดกรองเนื้อหาต่าง ๆ ที่เจือปนเข้า
 มาในพระธรรมวินัยออกจนได้พระธรรมวินัยบริสุทธิ์ การแตกแยกทาง
 ความคิดของชาวพุทธก็จะลดลง พิธีกรรม ความหลงเชื่อและงมงายใน
 เรื่องต่าง ๆ ก็จะลดลงไปด้วย อีกทั้งยังสามารถช่วยให้ชาวพุทธเข้าถึง

ภาวะของจิตใจที่บริสุทธิ์หรือความพ้นทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะได้
อย่างตรงประเด็น รวดเร็ว เหมือนสมัยพุทธกาล โดยไม่ต้องหลงคอย
ชาติหน้าอีกต่อไป และพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ก็จะเป็นประโยชน์ต่อ
ชาวโลกในวงกว้างมากยิ่งขึ้น.

ขอถามท่านผู้อ่านว่า ถึงเวลาแล้วหรือยังที่ชาวพุทธทุกคน
รวมทั้งภิกษุในนิกายเถรวาททุกท่านควรพยายามเต็มกำลัง
ความสามารถในการคัดกรองเอาแต่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์ออกมาเป็น
ศาสดาแทนพระพุทธเจ้าตามที่ทรงมีพระประสงค์ใช้หรือไม่ ? ต้องลง
มือเมื่อใด ? ต้องทำอย่างต่อเนื่อง ชั่วชีวิต หรือทำจนเป็นนิสัย ใช้
หรือไม่ ? ท่านจะรู้สึกอย่างไรเมื่อท่านต้องกราบความหลงเชื่อและม
งายในเรื่องต่าง ๆ โดยเข้าใจผิดคิดว่าเป็นศาสดาแทนพระพุทธเจ้า ?

พ.ศ. ๑๓๐๐ ลัทธิไวศณพเป็นนิกายในศาสนาฮินดูที่สถาปนา
ขึ้นโดยท่านนาถมุนี. นิกายนี้นับถือพระวิษณุเจ้าเป็นเทพองค์สูงสุด
และเป็นนิกายที่มีชาวอินเดียนับถือกันมากที่สุด. **นิกายนี้มีความเชื่อ**
ว่า พระวิษณุปางที่ ๙ (ทั้งหมดมี ๑๐ ปาง) คือ ปางอวตารลงมา
จุติเป็นพระพุทธเจ้า.

ในวิกิพีเดียเรื่องพระวิษณุ(หรืออีกชื่อหนึ่งเรียกว่าพระ
นารายณ์*)ได้ระบุไว้ว่า “ปางที่ ๙ พุทธาวตาร (อวตารเป็นพระโคตม
พระพุทธเจ้า) เพื่อนำสืวลึงค์คืนจากยักษ์ตรีปรั่ม (เนื่องจากพวกพราหมณ์
ไม่สามารถเอาชนะพระพุทธศาสนาได้เลย ก็ได้ยกเอาพระพุทธเจ้ามา
เป็นปางที่ ๙ ของพระนารายณ์เพื่อเป็นการทำลายความศรัทธา
พระพุทธศาสนาในอินเดีย). ในคัมภีร์ของลัทธิไวษณพ (นับถือพระ

วิษณุเป็นใหญ่) กล่าวว่เมื่อยามที่พระวิษณุผู้เป็นใหญ่แห่งจักรวาลมีประสงค์จะสร้างโลกทั้ง ๓ นั้น ท่านได้เห็นว่า**การสร้างโลกทั้ง ๓** นี้ เป็นงานที่หนักสำหรับคนเพียงคนเดียว(พระองค์เดียว*) ท่านจึงแบ่งบางส่วนของร่างกายพระองค์ออกเป็นมหาเทพทั้ง ๓ พระองค์(ตรีมูรติ*) โดยแขนซ้ายเป็นพระพรหม แขนขวาเป็นพระศิวะ และส่วนอกเป็นพระวิษณุ แม้แต่ในรูปตรีมูรติ ก็จะทำให้เห็นว่า พระพักตร์ของพระวิษณุ จะอยู่ตรงกลางเสมอ”. (ควรสังเกตว่า **ยุคพราหมณะ** มีการปรับเปลี่ยนคำสอนในพระเวท เช่น ให้มีเทพเจ้าเพียงองค์เดียว คือ พระเป็นเจ้าหรือพระพรหม ซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในทุกเรื่องของโลกนี้โลกหน้า*)

โลกทั้ง ๓ ตามคติของศาสนาฮินดูมี ๓ โลกก็คือ ๑. ชั้นสูงสุด คือ สวรรค์(swargaloka) ๒. ชั้นกลาง คือ ช่องว่างระหว่างโลกกับสวรรค์(antarikshaloka) ๓. ชั้นต่ำสุด คือ โลกนี้(bhuloka).

ในคัมภีร์ฤคเวทระบุว่า มีเทพเจ้าที่อยู่ในสวรรค์(โลกชั้นสูงสุด*) เทพเจ้าที่อยู่ในอากาศ(โลกชั้นกลาง*) และเทพเจ้าที่อยู่ในโลกมนุษย์(โลกชั้นต่ำสุด*). โลกทั้ง ๓ ของฮินดูหรือนรกสวรรค์ของศาสนาฮินดู น่าจะถูกแต่งขึ้นโดยชาวฮินดูในยุคของฮินดู.

โลกหรือภพทั้ง ๓ ตามที่ชาวพุทธส่วนใหญ่หลงเชื่อว่ามี คือ ๑. อรูปภพ ๒. รูปภพ ๓. กามภพ บางท่านก็ระบุว่า เป็นเทวโลก มนุษย์โลก ยมโลก และบางท่านก็รวมเอาพรหมโลกไว้ในเทวโลกด้วย. ผู้เขียนเข้าใจว่า ผู้ที่แต่งเรื่องของนรกและสวรรค์หรือโลกทั้ง ๓ ของพระพุทธศาสนาน่าจะเป็นชาวพุทธที่ยังหลงเชื่อเรื่องของรูปภพและ

อรูปภพหรือมีเรื่องของรูปพรหมและอรูปพรหมตามคติของ
ศาสนาพราหมณ์อย่างเต็มรูปแบบและแต่งต่อเติมรายละเอียดมากขึ้น
เรื่อย ๆ.

ในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ ไม่มีคำว่า ยมโลก มนุษยโลก เท
วโลก พรหมโลก อรูปภพ รูปภพ และกามภพ แม้แต่คำเดียว คง
มีแต่เรื่องของทุกข์ สาเหตุของทุกข์(สมุทัย) ความดับทุกข์(นิโรธ)
และข้อปฏิบัติ ๘ ข้อเพื่อความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ (มรรคมีองค์
๘) ณ ปัจจุบันขณะเท่านั้นเอง.

ช่วง พ.ศ. ๑๓๕๐ - ๑๔๐๐ กองทัพชนชาติอาหรับและเติร์กซึ่ง
เป็นชาวมุสลิมได้ใช้กำลังทหารเข้ายึดครองประเทศอินเดียและทำลาย
พุทธศาสนาทุกรูปแบบจนหมดไปจากประเทศอินเดีย. (กรุณาศึกษา
เพิ่มเติมได้จากเรื่อง นานาสาระเกี่ยวกับพุทธศาสนา ตอนความรู้
พื้นฐานเกี่ยวกับมหายาน ในเว็บไซต์ของวิทยาลัยศาสนศึกษา
มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งมีเนื้อหาอีกเป็นจำนวนมากที่ชาวพุทธควรรู้.)

ศาสนาพราหมณ์-ฮินดูเป็นศาสนาที่มีความ**ความเชื่อ**ในพระ
เป็นเจ้าและเทพเจ้าทั้งหลายตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูในยุค
ต่าง ๆ เป็นหลัก ซึ่งตรงกับข้ามกับยุคแรกของพระพุทธศาสนานิกาย
เถรวาทที่มีแต่พระธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ในสมัย
พุทธกาลเป็นหลัก.

พระพุทธศาสนานิกายมหายานได้ปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยก็
เพื่อให้**คล้องจองกับความเชื่อ**ของพราหมณ์ สังคม สิ่งแวดล้อมของ
ชาวอินเดีย ความสะดวกสบาย และเพื่อผลประโยชน์ต่าง ๆ นานา
อย่างที่คนในวรรณะพราหมณ์ได้รับจากคนในวรรณะอื่น ๆ โดยเน้น

เรื่องภพและภูมิ(นรกและสวรรค์*)แบบศาสนาพราหมณ์-ฮินดู
 และมีคติว่า การจะเป็นพระพุทธเจ้าได้นั้น **จะต้องเคยผ่านการเกิด**
มาแล้วหลายชาติมากจนนับไม่ถ้วน อีกทั้งยังต้องเกิดเป็น**พระ**
โพธิสัตว์ในโลกมนุษย์ในช่วงที่ใกล้จะตรัสรู้ด้วย เพื่อสร้าง**บารมี**ให้
 เต็มเปี่ยม ซึ่งอาจหมายถึงการหมดกรรม แล้วตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าใน
 โลกมนุษย์ได้ รวมทั้งหลังจากการเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้วยังต้อง
 ไปเกิดในแดนนิพพานซึ่งอยู่เหนือจากพรหมโลกและประทับอยู่ที่นั่นกับ
 อดีตพระพุทธเจ้าทุกพระองค์และอดีตพระอรหันต์ทั้งหลายแบบอมตะ.

เรื่องของนรกและสวรรค์ตามคติของพระพุทธศาสนานิกาย
 มหายานมีหลักการสำคัญที่ไปเหมือนศาสนาฮินดูเหมือนการคัดลอก
 คือ กรรมเป็นผลให้เวียนว่ายตายเกิด เมื่อหมดกรรมก็หมดการเวียน
 วายตายเกิด และยังลงท้ายเหมือนกันอีก คือ การหลุดพ้นหรือนิพพาน
 ที่เป็นแบบอมตะซึ่งไปเหมือนกับการหลุดพ้นในศาสนาพราหมณ์-ฮินดู
 (โมกษะ)ซึ่งเป็นอมตะอีกด้วย.

ปัจจุบันบางวัดเผยแผ่หลักธรรมตามรูปแบบของ
 พระพุทธศาสนานิกายมหายานทั้ง ๆ ที่เป็นวัดในสังกัดของนิกายเถร
 วาท แต่คณะสงฆ์ผู้รับผิดชอบและนักวิชาการด้านเถรวาทก็ยังคงนิ่ง
 เฉยอยู่ จึงทำให้ชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลยที่หลงเชื่อต้องหลงทาง
 เสียเวลา เสียทรัพย์สิน และเสียโอกาสที่จะได้ศึกษาและปฏิบัติตาม
 พระธรรมวินัยบริสุทธิ์.

คำว่า **บารมี** **พระโพธิสัตว์** ไม่มีอยู่ในหลักธรรมของ
 พระพุทธศาสนานิกายเถรวาทบริสุทธิ์แต่ประการใด. ขอถามว่า ความ

หลงเชื่อในเรื่องของภพและภูมิ หรือภพชาติ หรือนรกและสวรรค์
การสร้างบารมี พระโพธิสัตว์ และแดนสุขาวดีของชาวพุทธนั้น น่าจะ
ก่อให้เกิดผลประโยชน์อย่างมากมาต่อใครในโลกนี้ ?

พระพุทธศาสนามีหลักธรรมที่เป็นหัวใจ*ของภาคปฏิบัติ คือ ให้ละชั่ว
มุ่งทำความดี และทำจิตใจให้บริสุทธิ์ ณ ปัจจุบันขณะ และได้รับผล
ในทันทีในขณะที่จิตใจบริสุทธิ์ คือ เข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ซึ่ง
ทุกท่านสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองทุกเมื่อ.

การที่ผู้แต่งเรื่องนรกและสวรรค์ของชาวพุทธระบุไว้ว่า การจะ
ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าทั้งหลายได้นั้น จะต้องตรัสรู้ในโลกมนุษย์เท่านั้น
ก็อาจเป็นเพราะว่า มีตัวอย่างในเรื่องการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในโลก
นี้. ส่วนการตกนรกในยมโลก(ยมเป็นเทพเจ้าของศาสนาพราหมณ์)
และการเสพความสุขในสวรรค์(ที่อยู่ของเทพ และเทพเจ้าต่าง ๆ ของ
ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู) และในพรหมโลก(ที่อยู่รูปพรหมและอรุณ
พรหมตามคติของศาสนาพราหมณ์)ซึ่งเป็นเรื่องของผลที่เกิดจากกรรม
ที่คล้องจองกับคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูในเรื่องของนรกและ
สวรรค์.

คนไทยบางคนที่หลงเชื่อและงมงายในเรื่องของสิ่งศักดิ์สิทธิ์
และอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ ครั้นได้มาบวชเป็นภิกษุแล้วยังมีความหลงอยู่
หรือไม่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในพระธรรมวินัย รวมทั้งไม่
ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างถูกต้องและครบถ้วน จึงมักจะเอา
ความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ของตนมาปฏิบัติด้วย รวมทั้ง
เผยแพร่ความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ให้กับผู้อื่นได้อีกด้วย ซึ่ง

เป็นเรื่องที่น่าห่วงมาก เพราะผู้ที่รับผิดชอบในเรื่องพระธรรมวินัย
ยังไม่เคยแก้ปัญหากันอย่างจริงจังเลย.

ท่านผู้อ่านพึงสังเกตว่า ในยุคปัจจุบันนี้มีชาวพุทธเป็นจำนวน
มากที่หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ อีกมาก เช่น หมอดู ทรงเจ้า
เข้าผี เลี้ยงผี เลี้ยงรักษม เลี้ยงตุ๊กตาลูกเทพ ปลุกเสกพระ ปลุกเสกเทพ
เครื่องราง ของขลัง ปลัดขิก เส้นไหว้ บอนบาน กราบไหว้ต้นไม้และซาก
สัตว์เพื่อขอหวย บูชาพระภูมิ เจ้าที่ เจ้าทาง เจ้าพ่อ เจ้าแม่ เจ้าป่า เจ้า
เขา เจ้าแม่คงคา เจ้าแม่ธรณี ยมทูต พญายม เทวดา พระราหู พระ
อินทร์ พระพรหม พรหมลิขิต พระเป็นเจ้า เทพเจ้า เทพ กรรม วิบาก
กรรม นรก สวรรค์ เป็นต้น ซึ่งความเชื่อทั้งหมดที่ได้กล่าวแล้วนั้น ไม่มี
หรือไม่เป็นองค์ธรรมในอริยสัจ ๔ เลยหรือแม้แต่คำเดียว. ผู้เขียน
เข้าใจว่าส่วนใหญ่ของความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ของชาวพุทธในยุค
นี้ เป็นเรื่องที่สืบทอดกันมาจากชาวอินเดียตั้งแต่ ๑,๐๐๐ ปีก่อน
พุทธกาล(ยุคอารยัน)จนประมาณ พ.ศ. ๑๔๐๐ ซึ่งเป็นปีที่
พระพุทธศาสนาได้หมดไปจากอินเดีย.

การดูภาพยนตร์และสารคดีต่าง ๆ ของอินเดียที่เป็นเรื่อง
ย้อนหลังไปในอดีต ก็จะมีโอกาสได้พบเห็นเรื่องของความหลงเชื่อต่าง
ๆ ที่ชาวพุทธในยุคปัจจุบันก็ยังคงหลงเชื่อเช่นเดียวกันกับชาวอินเดียใน
อดีต ซึ่งน่าจะเป็นความหลงเชื่อที่สืบทอดกันมาจากอินเดีย.

หลังจากพระพุทธศาสนาเผยแผ่ไปยังประเทศต่าง ๆ เป็น
เวลานานกว่า ๑,๕๐๐ ปี ก็ย่อมจะต้องมีการต่อเติมความหลงเชื่อใน

เรื่องต่าง ๆ ของคนในพื้นที่. ดังนั้น เราจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง
คัดกรองข้อมูลทางธรรมที่ได้รับทราบมาโดยไม่มีข้อยกเว้นเลย.

ทุกวันนี้ชาวพุทธในยุคปัจจุบันนับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาท นิกายมหายาน ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู สิ่งที่เราคิดว่าศักดิ์สิทธิ์ พิธีกรรม รวมทั้งยังมีความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่สืบทอดกันมานานแล้วโดยไม่รู้ตัว จึงเป็นเรื่องที่น่าห่วงและเป็นอันตรายมาก ต่อความมั่นคงของพระพุทธศาสนาในประเทศไทยและต่อคุณธรรมของคนไทยเป็นอย่างมาก ก็เพราะชาวพุทธจำนวนมากถูกครอบงำด้วยความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ มากมายจนไม่สนใจที่จะศึกษา อริยสัจ ๔ บริสุทธิ จึงมีความหลงหรืออวิชชา คือ 'ไม่มีความรู้เรื่อง อริยสัจ ๔ และไม่มีความสามารถในการปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน ต่อเนื่อง' จึงไม่เป็นบุคคลที่ประเสริฐหรือไม่เป็นชาวพุทธแท้แน่นอน.

มีข้อสังเกตที่น่าเป็นห่วงมากกว่า ภิกษุมีหน้าที่สั่งสอนธรรมและเป็นที่พึ่งของชาวพุทธในเรื่องของพระธรรมวินัยบริสุทธิ และเป็นผู้ทำหน้าที่สืบทอดพระธรรมวินัยบริสุทธิจากพระพุทธเจ้า นั่น ส่วนใหญ่มักจะ 'ไม่สอนอริยสัจ ๔ บริสุทธิเพื่อความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะ' แต่มักจะสอนเรื่องอื่น ๆ รวมทั้งเรื่องของกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติ อดีตชาติ ชาติหน้า และทำพิธีกรรมต่าง ๆ ที่ไม่มีในอริยสัจ ๔ แต่ประการใด ขณะเดียวกันบางท่านก็ไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด เหมือนภิกษุในสมัยพุทธกาล.

พิธีกรรมสำคัญ ๆ ของคนไทยและของประเทศ
มักจะมีพิธีกรรมของศาสนาพราหมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ
จนกลายเป็นความเคยชินถึงขั้นกลายเป็นทำเนียม ประเพณี
และวัฒนธรรมประจำชาติ จึงเป็นผลให้คนทั่วไปมักจะจดจำ
ศรัทธา เคารพสัญลักษณ์ และเชื่อมั่นในพิธีกรรมต่าง ๆ รวมทั้ง
คติของศาสนาพราหมณ์โดยไม่รู้ตัว. บางคนก็เข้าใจผิดมากจน
คิดว่า พิธีกรรมต่าง ๆ ที่มีพราหมณ์เป็นเจ้าพิธีนั้น ล้วนเป็น
พิธีกรรมตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา.

ในอริยสัจ ๔ บริสุทธิไม่มีพิธีกรรมสำคัญเลยแม้แต่เรื่อง
เดียว มีแต่ข้อปฏิบัติ ๘ ประการหรือมรรคมืองค์ ๘ เพื่อละชั่ว
มุ่งทำแต่ความดี และทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์เพื่อเข้าถึงดับ
ทุกข์ในอริยสัจ ๔ เท่านั้น. การมีพิธีกรรมต่าง ๆ ก็เพื่อให้ผู้เข้า
พิธีรู้สึกว่าเป็นพิธีกรรมที่ศักดิ์สิทธิ์ บางที่ผู้ทำพิธีก็ชี้แนะว่าเป็น
พิธีศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องไม่จริง เพราะตรวจสอบและพิสูจน์
ก็ไม่ได้ อีกทั้งยังเป็นการหลอกลวงอย่างเปิดเผยเพื่อ
ผลประโยชน์ เป็นการอวดอุตตริ และผิดต่อพระวินัยโดยตรง.

พิธีกรรมต่าง ๆ จึงอาจทำให้คนที่เข้าพิธีมีความหวังหรือ
หลงเชื่อว่า จะได้รับผลประโยชน์ตามที่เจ้าพิธีหรือผู้ประกาศในงานพิธี
บอกกล่าว. ความหลงเชื่อยอมบดบังความสำคัญของหลักธรรมใน
อริยสัจ ๔ และไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบัน
ขณะ.

ขอให้ท่านผู้อ่านพิจารณาว่า พิธีกรรมต่าง ๆ นั้นใครได้รับ
ผลประโยชน์? ใครเล่าที่เสียผลประโยชน์? มีใครเคยพิสูจน์ได้ว่า
พิธีกรรมเป็นเรื่องศักดิ์สิทธิ์ที่ให้ผลตามที่ตนปรารถนาเสมอ? ถ้าเป็น

เรื่องไม่จริงและใครเล่าที่หลงเชื่อ ? คนที่หลงเชื่อในพิธีกรรมต่าง ๆ มีมากมายและทุกระดับใช้หรือไม่ ?

ผู้ทำพิธีและผู้สอนธรรมจำนวนไม่น้อยได้นำพาผู้คนเป็นจำนวนมากมายหลงทางจากหลักธรรมในอริยสัจ ๔ ทั้งภาคทฤษฎี ปฏิบัติ และประเมิณผล.

พระพุทธเจ้าทรงไม่เชื่อเรื่องผลประโยชน์ต่าง ๆ ในชาติหน้า

พระพุทธศาสนาเกิดขึ้นในยุคของศาสนาพราหมณ์ที่มีพระพรหมเป็นเทพเจ้าสูงสุดหรือเป็นพระเป็นเจ้า. คนอินเดียส่วนใหญ่ก็นับถือศาสนาพราหมณ์ และพระพุทธเจ้าก็ทรงเคยนับถือศาสนาพราหมณ์มาก่อน เพราะมีวรรณะเป็นกษัตริย์ และคนในวรรณะกษัตริย์ก็น่าจะสืบเชื้อสายมาจากชาวอารยัน เพราะมีการแบ่งชั้นวรรณะมาตั้งแต่ยุคอารยันแล้ว. (ศึกษาเพิ่มเติมเรื่องระบบวรรณะในอินเดียโบราณได้ที่ www.gotoknow.org/posts/330594).

พระพุทธเจ้าทรงไม่เชื่อเรื่องของผลประโยชน์ต่าง ๆ ในชาติหน้าอย่างมากมาจากการนับถือและปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาพราหมณ์ รวมทั้งยังทรงไม่เชื่อเรื่องวรรณะและที่มาของวรรณะอีกด้วย*.

เมื่อทรงไม่เชื่อคำสอนของศาสนาพราหมณ์ก็หมายความว่า ทรงไม่เชื่อเรื่องของพรหม พระพรหม และพรหมโลก. ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ เชื่อเรื่องของนรก สวรรค์ ซึ่งประกอบขึ้นด้วย ๓ ภพ คือ กามภพ รูปภพ(ภพของรูปพรหม*) อรูปภพ(ภพของอรูปพรหม*) ซึ่งภพทั้ง ๓ แบ่งออก ๓๑ ชั้น(ภูมิ)

ที่วิญญานต้องเวียนว่ายตายเกิดด้วยอำนาจของกรรมแบบ ข้ามภพข้ามชาติ.

พระพุทธเจ้าทรงงานธรรมวิจยในเรื่องของทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค จนตรัสรู้ความจริงในเรื่องอริยสัจ ๔. หลังการตรัสรู้ อริยสัจ ๔ แล้ว พระพุทธเจ้าทรงเสด็จไปในที่ต่าง ๆ เพื่อเผยแผ่อริยสัจ ๔ ที่เกิดขึ้นจากการตรัสรู้สำหรับช่วยให้คนทุกวาระในอินเดียนได้พ้นจากความหลงเชื่อในเรื่องพระเป็นเจ้า เทพเจ้า กรรมแบบข้ามภพข้ามชาติ เรื่องของอดีตชาติ ชาติหน้า นรก สวรรค์ การเวียนว่ายตายเกิด ผลประโยชน์ในชาติหน้าและโทษจากการไม่ปฏิบัติตามคำสอน พิธีกรรมต่าง ๆ เพื่อเอาใจพระเป็นเจ้า เทพเจ้า เทพ และทรงให้เลิกขอความช่วยเหลือจากสิ่งที่หลงเชื่อกันว่าศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้งให้ปรับเปลี่ยนมาพึ่งพาสติปัญญาทางธรรมของตนเองเป็นหลัก.

หลักธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนนั้นตรงกันข้ามกับคติของ พราหมณ์-ฮินดู

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้พึ่งสติปัญญาของตนเอง เลิกการแบ่งชั้นวรรณะของชาวอินเดียที่เป็นปัญหาอย่างรุนแรงและเลวร้ายมาก ที่สุดต่อคนอินเดีย ซึ่งคนส่วนใหญ่อยู่ในวรรณะต่ำ รวมทั้งยังทรงชี้ทางให้คนในทุกวรรณะหรือคนทั่วไปสามารถเข้าถึงสัจธรรมในอริยสัจ ๔ เพื่อเป็นบุคคลที่ประเสริฐ มีจิตใจบริสุทธิ์ และพ้นทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะได้อย่างเท่าเทียมกัน จึงเป็นผลให้คนอินเดียที่เคยนับถือศาสนาพราหมณ์เป็นจำนวนมากมาเปลี่ยนมานับถือพระพุทธศาสนาแทน.

เมื่อมีคนอินเดียจำนวนมากเปลี่ยนมานับถือ
พระพุทธศาสนามากขึ้นอย่างรวดเร็ว จึงเป็นเหตุให้คนในวรรณะ
พราหมณ์และคนในวรรณะกษัตริย์ที่นับถือศาสนาพราหมณ์เกิดความ
ไม่มั่นคงในด้านผลประโยชน์และอำนาจต่าง ๆ จากการมีระบบ
วรรณะ.

เนื่องจากวรรณะพราหมณ์เป็นวรรณะที่สูงกว่าวรรณะกษัตริย์
และพราหมณ์มีกิจกรรมต่าง ๆ คู่ขนานไปกับพระราชกรณียกิจของ
กษัตริย์และราชวงศ์อย่างใกล้ชิด. พราหมณ์ที่ใกล้ชิดกับกษัตริย์จึง
ครอบงำกษัตริย์และร่วมงานกับคนในวรรณะกษัตริย์ได้แก่กษัตริย์
ราชวงศ์ และข้าราชการในการทำลายพระพุทธศาสนาในรูปแบบต่าง ๆ
เพื่อความมั่นคงของศาสนาพราหมณ์ วรรณะพราหมณ์ วรรณะกษัตริย์
และอำนาจของกษัตริย์.

เรื่องที่ทำลายความมั่นคงของพระพุทธศาสนาอย่างรุนแรง
ที่สุด คือ การเปลี่ยนแปลง บิดเบือน ตัดออก และต่อเติมพระธรรมวินัย
ที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ เพราะพระธรรมวินัยเป็นพระศาสดาของ
ชาวพุทธหลังการเสด็จดับขันธปรินิพพานของพระพุทธเจ้าหรือเป็น
หัวใจของพระพุทธศาสนา. เมื่อพระธรรมวินัยถูกแก้ไขหรือปรับเปลี่ยน
ไปจากที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน ย่อมเกิดความเสียหายที่รุนแรงมาก
คุณค่าของพระพุทธศาสนาลดลงมากจากการเจือปนด้วยความ
หลงเชื่อต่าง ๆ นานา จึงเป็นผลให้เกิดการทำลายพระพุทธศาสนา
อย่างตรงประเด็น รุนแรงมาก และต่อเนื่องมาเรื่อย ๆ จนถึงทุกวันนี้.

ชาวพุทธจำนวนมากมายทั้งในอดีตและปัจจุบันนี้มักจะ
นับถือพระพุทธศาสนาและศาสนาพราหมณ์-ฮินดูไปพร้อมกันโดยไม่
รู้ตัว ซึ่งเหมือนกับชาวพุทธในประเทศอินเดียที่เคยนับถือศาสนา
พราหมณ์-ฮินดูมาก่อนและยังหลงเชื่อคำสอนของศาสนาพราหมณ์-
ฮินดูอยู่ จึงทำให้เกิดการทำลายล้างพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่องและ
รุนแรงมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งเกิดขึ้นจากชาวพุทธที่ยังมีวิชาครอบงำ
ขณะเดียวกันก็ยังมีภัยจากภายนอกหลายด้านคอยรุมเร้าอย่าง
ต่อเนื่อง.

ภิกษุเป็นผู้นำที่ชาวพุทธให้ความเคารพอย่างสูงมาก เป็นที่พึ่ง
ทางธรรม และเป็นที่ยึดถือของชาวพุทธมาโดยตลอด. ดังนั้น ภิกษุรูป
ใดก็ตามที่หลงเชื่อในคำสอนของศาสนาอื่นและนิกายอื่นที่เจือปนเข้า
มาในพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า รวมทั้งหลงเชื่อในพิธีกรรมและ
หลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ข้อปฏิบัติตามมรรคมีองค์ ๘ แล้วภิกษุ
ดังกล่าวเผยแพร่เรื่องต่าง ๆ ที่เป็นความหลงเชื่อและงมงายให้แก่ผู้อื่น
และชาวพุทธ ภิกษุรูปนั้นย่อมเป็นบุคคลที่เป็นอันตรายต่อผู้อื่นและ
ชาวพุทธ เพราะมีโอกาสที่จะนำพาผู้อื่นและชาวพุทธให้หลงทางตาม
ไปด้วย และเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของพระพุทธศาสนาเป็นอย่าง
มาก. ถ้ามีภิกษุดังกล่าวแล้วเป็นจำนวนมากไปเผยแพร่ในต่างประเทศ
ก็จะทำให้ชาวโลกเสียโอกาสที่จะเข้าถึงหลักธรรมบริสุทธิ์ของ
พระพุทธเจ้า.

ในหลักสูตรพระธรรมทูตก็น่าที่จะจัดให้มีการฝึกอบรมให้พระ
ธรรมทูตในเรื่องวิธีตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือ

โดยสาธารณะเพื่อจะได้นำไปสอนชาวโลกให้รู้จักการคัดกรองเอา
พระธรรมวินัยบริสุทธิ์ออกมาจากเรื่องที่เจือปน.

บางท่านเคยตรวจสอบและพิสูจน์ด้วยตนเองว่า เป็นเรื่อง
ความหลงเชื่อ แต่ก็ยังหลงเชื่อต่อไปด้วยความเคยชินหรือด้วยความยึด
มั่นถือมั่น เช่นเดียวกับภิกษุบางรูปในสมัยพุทธกาลและหลังพุทธกาลที่
ยังไม่บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ก็อาจจะมี ความหลงเชื่อเหลืออยู่ไม่
มากก็น้อย จึงอาจคิด พุติ ทำ หรือเผยแพร่พระธรรมวินัยที่เจือปนด้วย
ความหลงเชื่อ และมีการสืบทอดความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ มาจนถึง
ทุกวันนี้ก็ได้.

มีเรื่องต่าง ๆ มากมายที่เจือปนเข้ามาในพระธรรมนี้เอง จึงเป็น
ผลให้พระธรรมในสมัยพุทธกาลที่เคยเป็นเรื่องง่าย สั้น เปิดเผย
ตรวจสอบและพิสูจน์ได้ด้วยตนเองกลับกลายเป็นเรื่องที่ยากแสนเข็น
อีกทั้งยังไม่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเนื้อหาที่เจือปน
เข้ามาได้ด้วยตนเอง จนสิ้นหวังที่จะเข้าถึงความดับทุกข์ในชาตินี้ได้.

ส่วนมากชาวพุทธมักจะหลงเชื่อว่า จะต้องไปเกิดอีกไม่รู้กี่ภพ
ชาติที่มากมายจนประมาณการไม่ได้ และยังคงถูกชักจูงอยู่เสมอให้
หลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ จนถอนตัวไม่ขึ้น คือ ถึงขั้นยึดมั่นถือมั่น
(อุปาทาน)ตามเนื้อหาที่ได้หลงเชื่อ.

การที่ชาวพุทธหลงเชื่อเรื่องของกรรม ผลแห่งกรรม นรกและ
สวรรค์เพราะเป็นเรื่องที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก จึงหลงเชื่อด้วยความ
ศรัทธาโดยไม่ใช้สติปัญญา รวมทั้งไม่ได้ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์
ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ.

เมื่อหลงเชื่อเรื่องข้ามภพข้ามชาติที่เจือปนเข้ามาในพระ
ธรรมแล้ว คนที่หลงเชื่อก็มักทำตามคำสอนของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู
ด้วยการทำบุญมาก ๆ เพื่อหวังผลประโยชน์ที่จะได้รับในชาติหน้าอย่าง
มหาศาล คือ จะได้เสพสุขในทุกเรื่องที่ตนต้องการในชาติหน้า และ
สะสมบารมีไว้เพื่อจะได้เข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธหรือนิพพาน)ในชาติ
หน้า เป็นผลให้ผู้ที่หลงเชื่อและงมงายต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่าย
มากมาย เพื่อหวังผลประโยชน์ในชาติหน้าอย่างเลื่อนลอย หรือต้อง
อ่อนวอนขอให้เทพและพระเป็นเจ้าช่วยเหลือ ซึ่งเหมือนกับศาสนาอื่น
ๆ ที่ใช้ความเชื่อและศรัทธาเป็นหลัก.

หลักธรรมของพระพุทธศาสนาสอนให้มีและใช้สติปัญญาทาง
ธรรมเพื่อทำจิตใจให้บริสุทธิ์และเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะ
ในชาตินี้ โดยใช้ความจริงเป็นหลักที่ทุกคนสามารถตรวจสอบและ
พิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ ไม่มีการใช้
สวรรค์ชั้นต่าง ๆ เป็นเครื่องล่อและไม่ใช้นรกขุมต่าง ๆ เป็นเครื่องขู่เพื่อ
หวังให้คนหลงเชื่อทำบุญมาก ๆ แต่ประการใด.

คนที่มีฐานะดีจนสามารถมีทุกอย่างที่ต้องการในโลกนี้ได้ ครั้น
หลงเชื่อเรื่องนรกสวรรค์เข้าก็มักจะทุ่มเงินซื้อสวรรค์ชั้นสูง ซึ่งมีข่าวใน
เรื่องเช่นนี้เป็นช่วง ๆ. ดังนั้น คนที่มีฐานะดีจึงเป็นเป้าของนัก
หลอกลวงทั้งหลายในคราบของผู้มีอิทธิฤทธิ์ที่รู้เรื่องของนรกและ
สวรรค์.

บางคนฐานะไม่ดีแต่ก็อยากไปสวรรค์ชั้นสูงหรือไปนิพพาน
ตามความเชื่อของนิกายอื่น ก็อาจตกเป็นเหยื่อของนักหลอกลวงและ

ต้มตุ๋นได้ จนถึงกับต้องทุ่มเงินซื้อสวรรค์และนิพพานจนหมดตัว แล้วต่อด้วยการผ่อนส่งก็มี เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอย่างโจ่งแจ้ง แต่ก็ไม่เห็นมีใครออกมาจับผิดชอบในการหยุดยั้งคนกลุ่มนี้ ทั้ง ๆ ที่ทำผิดกฎหมาย (ทางโลก)และทำผิดทางพระธรรมวินัยอย่างรุนแรง.

ความหลุดพ้นตามคติในศาสนาพราหมณ์-ฮินดูและมุมมองของชาวตะวันตก

เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้รู้จักหลักคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ตามความเข้าใจของคนต่างชาติและของชาวฮินดูเอง และเพื่อป้องกันการสับสนระหว่างคำว่า พราหมณ์-ฮินดู พราหมณ์ และฮินดู จึงขอทบทวนว่า ศาสนาพราหมณ์เป็นศาสนาดั้งเดิม ต่อมามีการปรับปรุงเป็นช่วง ๆ จนในที่สุดเป็นศาสนาฮินดู. ชาวตะวันตกมักจะเรียกว่าศาสนาฮินดู แต่ที่จริงเป็นศาสนาพราหมณ์ที่ปรับเปลี่ยนมาเป็นศาสนาฮินดู เราจึงเรียกว่า ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู.

ในประเทศไทยศาสนิกชนที่เป็นพราหมณ์ และฮินดูจะแยกสถานที่ทำกิจทางศาสนา. ในกทม.จะมีเทวสถาน โบสถ์พราหมณ์ อยู่ที่เสาชิงช้า ภายในมีเทพเจ้าเป็นของฮินดูทั้ง ๓ พระองค์อยู่ด้วย และที่วัดแขกหรือวัดพระศรีมหาอุมาเทวีอยู่ที่สีลมจะเป็นวัดฮินดู . กรุณาดูรายละเอียดเพิ่มเติมในเว็บไซต์ต่าง ๆ เช่น ที่ www.siamganesh.com เป็นต้น.

ผู้เขียนได้สำเนาคติของฮินดูมาให้ศึกษาและเพื่อรู้จักคำภาษาอังกฤษสำหรับใช้ในการค้นหาข้อมูลต่อไป และแปลเป็นภาษาไทยพร้อมทั้งวิเคราะห์และวิจารณ์อย่างย่อ ๆ เพื่อแสดงว่า มีคำ

สอนของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูที่เจือปนอยู่ในหลักธรรมของ
พระพุทธศาสนา.

จากเว็บไซต์ www.bustle.com ซึ่งนำเสนอโดยชาวตะวันตก
มีการนำเสนอเรื่องของชีวิตหลังการตายในศาสนาต่าง ๆ. ในที่นี้จะ
กล่าวถึงศาสนาฮินดูและพระพุทธศาสนาโดยย่อ เพื่อเป็นแนวทางให้
ท่านผู้อ่านได้ศึกษาต่อ.

Hinduism is a religion that believes in reincarnation
(กลับมาเกิดใหม่)
based on karma. In Hinduism, there are three types of karma:
(กรรม)
that of past lives, that of the present life, and that of the lives
(กรรมในอดีตชาติ) (กรรมในชาตินี้) (กรรมในชาติหน้า)
not yet lived. This karma will determine in what entity they will
(กรรมจะกำหนดการ) (เอกลักษณ์ที่เขาทั้งหลายจะ)
be born in their next life, with the goal of eventually being
(ไปเกิดในชาติต่อไป)
released from the rebirth cycle to reach moksha (โมกษะ).
(หลุดพ้นจากสังสารวัฏหรือวงโคจรของการเกิด) (ไม่เกิดอีกเมื่อเข้าถึงโมกษะ)

(ชีวิตหลังการตายมีอยู่ใน ๗ ศาสนาใหญ่)

<http://www.bustle.com/>

ผู้เขียนแปลว่า “ศาสนาฮินดู(Hinduism)เป็นศาสนาที่เชื่อ
การกลับมาเกิดใหม่(reincarnation) หรือการเวียนว่ายตายเกิด
(rebirth cycle) โดยมีสาเหตุมาจากกรรม”. คำสอนเช่นนี้ได้เจือปน
เข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา ทั้ง ๆ ที่ไม่มีคำสอนเช่นนี้อยู่ใน
อริยสัจ ๔ บริสุทธิเลย จึงเป็นผลให้คนที่หลงเชื่อมุ่งทำบุญหรือสร้างสม
บารมีมาก ๆ เพื่อหวังจะได้ไปเกิดชาติหน้าในสวรรค์ชั้นสูง ๆ หรือหวัง
ผลประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ ที่จะได้รับผลตอบแทนอย่างมหาศาลใน
ชาตินี้หรือชาติหน้า.

ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ หลงเชื่อว่า มีการเวียนว่ายตายเกิด(สังสารวัฏฏ์)โดยมีสาเหตุมาจากกรรม จึงมักจะไม่สนใจที่จะเข้าถึงความดับทุกข์ในชาตินี้ และไม่สนใจที่จะศึกษาและปฏิบัติธรรมตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ เพื่อดับทุกข์ หรือเพื่อป้องกันและกำจัดทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะของชาตินี้.

ผู้สอนธรรมหรือผู้ที่ชอบชี้แนะในเรื่องของการเวียนว่ายตายเกิด(สังสารวัฏฏ์)โดยมีสาเหตุมาจากกรรมในอดีตชาติตามคำสอนของศาสนาฮินดู(พราหมณ์-ฮินดู)โดยไม่ได้ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะหรือด้วยความหลงเชื่อจนถึงขั้นเอาไปสอนหรือชี้แนะผู้อื่น จึงอาจนำพาให้ผู้ฟังหลงเชื่อและมกายตามกันไปด้วย. ครั้นมีการตอกย้ำให้ผู้ฟังหลงเชื่อเป็นประจำ พอนานเข้าคนที่รับฟังก็อาจจะหลงเชื่อมากขึ้นจนถึงขั้นที่ถูกระเบิดเท่าไรก็ไม่กลับหรือถึงขั้นยึดมั่นถือมั่น(มีอุปาทาน)ตามที่ได้หลงเชื่อ ซึ่งเป็นการทำลายโอกาสของตนเอง ผู้คนที่เข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน ณ ปัจจุบันขณะ และยังบ่อนทำลายพระธรรมโดยไม่รู้ตัว.

ในเนื้อหายังได้ระบุต่อไปอีกว่า “ในคำสอนของศาสนาฮินดูระบุว่า มีกรรม(karma)อยู่ ๓ แบบ คือ กรรมในอดีตชาติ กรรมในชาตินี้ และกรรมในชาติหน้า. กรรมเป็นตัวกำหนดเอกลักษณ์(ของแต่ละบุคคลหรือการเกิด*)ของชาติหน้า พร้อมกับมีเป้าหมายว่า จะหลุดพ้นจากการกลับมาเกิดใหม่และเข้าถึงโมกษะ(moksha)”.

โมกษะ แปลตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานว่า ความหลุดพ้น, นิพพาน. ข้อความว่า “to reach moksha” แปลว่า บรรลุความหลุดพ้น หรือเข้าถึงโมกษะ หรือการหลุดพ้นจากการกลับมาเกิดใหม่ ตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู* โดยมีกรรมเป็นตัวกำหนด ซึ่งต่างจากหลักธรรมของพระพุทธศาสนาโดยสิ้นเชิง. ชาวพุทธจำนวนมากมักจะเชื่อว่า การเวียนว่ายตายเกิดเป็นทุกข์ แต่ทุกข์ในอริยสัจ ๔ ประกอบด้วยโสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส และอุปายาส ซึ่งเป็นทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะเท่านั้นและของปัจจุบันชาติด้วย ไม่มีเรื่องของกรรมและทุกข์จากการเวียนว่ายตายเกิดหรือแบบข้ามภพข้ามชาติแต่ประการใด ซึ่งจะมีรายละเอียดในเรื่องของทุกข์ในบทต่อไป.

ความหลุดพ้นหรือนิโรธหรือนิพพานในพระพุทธศาสนา

ความหลุดพ้นหรือนิโรธหรือนิพพานในพระพุทธศาสนา หมายถึงความหลุดพ้นจากกองทุกข์ทั้ง ๕ กองในอริยสัจ ๔ และหลุดพ้น ณ ปัจจุบันขณะของชาติปัจจุบัน เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายในสมัยพุทธกาล. กองทุกข์ทั้ง ๕ ในอริยสัจ ๔ ต้องเป็นกองทุกข์ที่มีสาเหตุ(สมุทัย)มาจากการคิดโลภ คิดโกรธ และการมีความหลง(อวิชชา)ซึ่งเป็นรากเหง้าของกิเลสหรืออกุศลเท่านั้น ซึ่งต่างกับการหลุดพ้นจากกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติและการเวียนว่ายตายเกิดตามคติของพราหมณ์-ฮินดูโดยสิ้นเชิง.

เมื่อพิจารณาอย่างลึกซึ้ง ความหลุดพ้นในพระพุทธศาสนา หมายถึงความหลุดพ้นจากสาเหตุของทุกข์ หรือรากเหง้าของกิเลส

หรืออกุศลทั้งปวงก็ได้ หรือเกิดขึ้นในขณะที่จิตใจบริสุทธิ์ คือ
 ขณะที่ไม่คิดโลภ ไม่คิดโกรธ และไม่หลงเท่านั้นเอง.

ความหลุดพ้นจากกองทุกข์ทั้ง ๕ ณ ปัจจุบันขณะเป็น
 จุดเด่นที่มีคุณค่ามาก ๆ ต่อชาวโลก เพราะจะทำให้ชาวโลกไม่
 คิดโลภ ไม่คิดโกรธ ไม่หลง และมุ่งคิดดี พูดดี ทำดีต่อกัน มี
 ความปรองดอง สามัคคี และมีความเมตตา กรุณาหรือเกื้อกูล
 กันและกัน ไม่แยกชั้น วรรณะ ฐานะ และเผ่าพันธุ์ ทำให้อยู่
 ร่วมกันได้ด้วยความสันติ ซึ่งแตกต่างไปจากคติของศาสนาและลั
 ทิต่าง ๆ ในโลกนี้เป็นอย่างมาก.

ปัญหาการหลงเชื่อในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดของชาวพุทธ
 เป็นปัญหาที่ใหญ่มาก รุนแรงมาก และสำคัญมาก เพราะทำให้ชาว
 พุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ หลงทางจนไม่สามารถเข้าถึงพระธรรม
 บริสุทธิ์ และไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ ณ
 ปัจจุบันขณะ อีกทั้งยังบ่อนทำลายพระธรรมวินัยหรือพระพุทธเจ้า
 โดยตรง อย่างรุนแรง ต่อเนื่องมานานมากแล้ว และคงจะหลงเชื่อใน
 เรื่องเช่นนี้ไปอีกนานหรือตลอดไปถ้าชาวพุทธส่วนใหญ่และผู้
 รับผิดชอบในเรื่องพระธรรมวินัยยังมีความหลงหรืออวิชชาครอบงำเช่น
 ทุกวันนี้.

เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดได้เจือปนเข้ามาในหลักธรรม
 ของพระพุทธศาสนามาเป็นเวลานานมากจนฝังลึกไว้ในความจำ
 อย่างแนบแน่น เป็นผลให้ชาวพุทธส่วนใหญ่หลงเชื่อถึงขั้นยึด
 มั่นถือมั่นว่า ต้องทำบุญและปฏิบัติธรรมมาก ๆ เพื่อสร้างบารมี
 หรือกรรมดีให้เต็มเปี่ยม จะได้เข้าถึงความหลุดพ้นจากการเวียน
 ว่ายตายเกิดเช่นเดียวกับศาสนาพราหมณ์-ฮินดู.

ความพลัดพราก ความไม่สมปรารถนา รวมทั้งการเกิด แก่ เจ็บ ตายของมนุษย์ และสัตว์ในโลกนี้ล้วนเป็นเรื่องของธรรมชาติ ไม่ใช่ทุกข์ในอริยสัจ ๔ แต่ประการใด ซึ่งชาวพุทธส่วนมากมักจะเข้าใจผิดคิดว่าเป็นความทุกข์ในพระพุทธศาสนา.

พระอรหันต์ทั้งหลายก็ยังคงพลัดพราก ไม่สมปรารถนา รวมทั้งยังต้องแก่ เจ็บ และตายตามธรรมชาติเช่นกันเพราะเป็นเรื่องของไตรลักษณ์ แต่พระอรหันต์ทั้งหลายจิตใจที่บริสุทธิ์ เพราะไม่คิดโลก ไม่คิดโกรธ และไม่หลง(หรือไม่มีอวิชชาครอบงำ) จึงไม่มีความทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะ ซึ่งเป็นคนละประเด็นกับความเชื่อในเรื่องของกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติ และการเวียนว่ายตายเกิดตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู.

กรรมในพระพุทธศาสนาหมายถึงการกระทำที่เกิดขึ้นในชาติปัจจุบันไม่ใช่แบบข้ามภพข้ามชาติ. การจะพ้นทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะของชาติปัจจุบันเช่นเดียวกับพระอรหันต์ทั้งหลายได้นั้น ต้องทำกรรมดีด้วยการคิดดี เพื่อจะพูดดี ทำดี มีจิตใจบริสุทธิ์ ณ ปัจจุบันขณะในชาตินี้ หรือโดยการปฏิบัติตนตามโอวาทปาฏิโมกข์ คือ ให้ละการทำ(กรรม)ชั่วทางกาย วาจา ใจ และมุ่งแต่ทำ(กรรม)ดีทางกาย วาจา ใจ จึงทำให้จิตใจบริสุทธิ์ พ้นจากกรรมชั่วและทุกข์จากกรรมชั่วหรือกิเลสทั้งปวง.

คนที่ทำกรรมชั่วอาจไม่ได้รับผลแห่งกรรมชั่วก็ได้ และคนที่ทำกรรมดีก็อาจไม่ได้รับผลแห่งกรรมดีก็ได้เช่นกัน เพราะผลแห่งกรรมทั้งหลายนั้น ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยหลายอย่าง ณ ขณะนั้น ๆ จึงไม่มี

กฎเกณฑ์ที่ตายตัว ส่วนเรื่องของเหตุปัจจัยต่าง ๆ จะได้กล่าวถึงอย่างละเอียดในเรื่องของปฏิจจสมุปบาท.

คำว่า กฎแห่งกรรม จึงไม่ใช่หลักของพระพุทธศาสนาแต่ประการใด ในพระพุทธศาสนาคงมีแต่เรื่องของเหตุปัจจัยที่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยสติปัญญาทางโลกและทางธรรม และมีเรื่องของไตรลักษณ์ คือ ความไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลง และดับสลายไปเป็นธรรมดา. คำว่า กฎ ในที่นี้หมายถึง บทบัญญัติของพระเป็นเจ้าในเรื่องของกรรม ชีวิตต้องเป็นไปตามกรรมที่ทำไว้ จะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ กฎแห่งกรรมจึงอึดตา ซึ่งตรงกันข้ามหลักธรรมในพระพุทธศาสนาอย่างสิ้นเชิง.

กรรมแบบข้ามภพข้ามชาติและการเวียนว่ายตายเกิดเป็นคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู

คำว่า กฎแห่งกรรม เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนรกและสวรรค์ตามคติของพราหมณ์-ฮินดูโดยตรง ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระผู้เป็นเจ้าหรือเทพเจ้าสูงสุดที่ได้ทรงสร้างจักรวาลที่เป็นอมตะหรือเป็นอึดตาย. ดังนั้น กฎแห่งกรรมจึงเป็นกฎที่มีความเที่ยงแท้แน่นอน(เป็นอึดตา)แต่หลักธรรมในพระพุทธศาสนานั้น เน้นเรื่องร่างกาย จิตใจ และสรรพสิ่งทั้งหลายที่เป็นของเราล้วนเป็นเรื่องของความไม่เที่ยง(เป็นอนิจจตา) มีการเปลี่ยนแปลง(ทุกขตา) และดับสลายไปเป็นธรรมดา(อนัตตตา) ไม่สมควรเลยที่จะคิดยึดมั่นถือมั่น(มีอุปาทาน)ว่า จะต้องเป็นไปตามที่ตนปรารถนา.

การคิดด้วยความยึดมั่นว่า จะต้องเป็นไปตามกฎแห่งกรรมย่อมเป็นสาเหตุของความทุกข์อย่างต่อเนื่อง เช่น เคยทำกรรมชั่วเอาไว้แล้วก็คิดยึดมั่นถือมั่นอยู่เสมอว่า จะต้องได้รับผลแห่งกรรมชั่วนั้น ก็ย่อมเป็นสาเหตุให้เกิดความทุกข์ในขณะที่กำลังคิดยึดมั่นถือมั่นในเรื่องดังกล่าว.

คุณพ่อผู้เขียนเป็นทหารและมีปิ่นอยู่ที่บ้านเป็นจำนวนมาก จึงเปิดโอกาสให้ลูก ๆ เอาไปยิงสัตว์เล็กได้ ผู้เขียนจึงได้ฆ่าสัตว์มาแล้วเป็นจำนวนมาก. มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผู้เขียนไม่สบายใจ(ทุกข์)เมื่อคิดถึง การฆ่าสัตว์เป็นจำนวนมากในอดีต แต่ก็มามีสติคิดได้เองว่า ถึงแม้จะเป็นทุกข์ก็ไม่เกิดประโยชน์ จึงตั้งใจว่า จะไม่ฆ่าสัตว์แบบเดิมอีกและจะไม่คิดเรื่องของการฆ่าสัตว์ในอดีตอีก เป็นผลให้ไม่เป็นทุกข์จากความคิดในเรื่องการฆ่าสัตว์ดังกล่าวแล้ว. ถ้าผู้เขียนยึดมั่นถือมั่นในกฎแห่งกรรมก็คงจะต้องเป็นทุกข์อย่างมากมาอย่างต่อเนื่องชั่วชีวิต. โดยหลักการแล้วผู้เขียนถือว่า อดีตของการทำกรรมชั่วและกรรมดีในปัจจุบันชาติล้วนเป็นบทเรียนสำหรับการละกรรมชั่วและมุ่งทำแต่กรรมดี ณ ปัจจุบันขณะ ก็เพื่อจะทำให้สามารถพ้นทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้ ณ ปัจจุบันขณะ เหมือนกับองคุลิมาลที่เคยทำชั่วถึงขั้นฆ่าคนมากมาย แต่ก็สามารถเป็นพระอรหันต์ได้.

ผู้เขียนอยากให้ชาวพุทธเลิกใช้คำว่า กฎแห่งกรรมของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูหรือกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติซึ่งเป็นอัตตา แล้วหันมาใช้หลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เพื่อความพ้นทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะ คือ ให้ละกรรมชั่ว มุ่งทำแต่กรรมดี เพื่อ

ทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง ณ ปัจจุบันขณะ
จนเป็นนิสัย.

ชาวโลกส่วนใหญ่มักจะนับถือศาสนาต่าง ๆ ด้วยความหลงเชื่อ
เหตุที่ชาวพุทธมีความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ได้
โดยง่ายก็เหมือนกับคนในโลกนี้ที่มักจะนับถือศาสนาของตนด้วยความ
หลงเชื่อ เพราะไม่ได้ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและ
หรือโดยสาธารณะเสียก่อน.

ในเนื้อหาของเว็บไซต์ที่เพิ่งได้กล่าวถึงแล้วยังได้ระบุว่า มี
ศาสนาใหญ่ ๆ อยู่ ๗ ศาสนาที่มีคำสอนว่า มนุษย์มีชีวิตหลังการตาย.
ถ้าทั้ง ๗ ศาสนาสอนเรื่องจริง เนื้อหาหรือรายละเอียดในเรื่องชีวิตหลัง
การตายต้องเหมือนกันหมด เช่น มีรายละเอียดในคำสอน เทพ เทพเจ้า
เทพเจ้าสูงสุด พระเป็นเจ้า สวรรค์หรือรางวัล และนรกหรือการลงโทษที่
เหมือนกัน เป็นต้น แต่ถ้าทั้ง ๗ ศาสนาไม่เหมือนกันหมดก็คงจะเป็นเรื่องที่มนุษย์
หรือผู้ที่อ้างตนว่าเป็นศาสดาหรือผู้แทนของพระผู้เป็นเจ้าแต่งขึ้นมา
ด้วยความปรารถนาดีหรือเพื่อผลประโยชน์ก็ได้.

ผู้เขียนคิดว่า คำสอนของศาสนาที่ไม่ใช่พระพุทธศาสนา มัก
เป็นเรื่องของความเชื่อ และมักจะเสนอผลประโยชน์ให้ชีวิตหลังการ
ตายอย่างมหาศาลจนเหลือเชื่อมาก เช่น จะได้ไปอยู่บนสวรรค์ชั้นต่าง
ๆ และมีความสุขอย่างมหาศาลจากการที่ได้เสพทุกอย่างที่มนุษย์
อยากเสพ จะได้อยู่กับเทวดา เทพ เทพเจ้า จะได้รับความรักที่บริสุทธิ์
จากเทพเจ้าสูงสุด จะได้ไปรวมกับเทพเจ้าสูงสุดเป็นหนึ่งเดียว จะมี
ความสุขอย่างมากมายไม่มีวันจบสิ้นหรือชั่วนิรันดร์(อัตตา) เป็นต้น.

คำสอนของศาสนาต่าง ๆ ที่มีเรื่องของนรกสวรรค์ก็น่าจะเป็นเครื่องมือง่าย ๆ ในการหลอกล่อให้คนเข้ามานับถือศาสนานั้น ๆ ขณะเดียวกัน ก็จะกำหนดบทลงโทษอย่างรุนแรงจนเหลือเชื่อมากกว่า ผู้ที่ไม่นับถือศาสนานั้นหรือไม่เคารพเทพเจ้าสูงสุดจะต้องตกนรกและต้องได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัสชั่วนิรันดร์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับหลักธรรมของพระพุทธศาสนาอย่างสิ้นเชิง.

การที่ชาวโลกนับถือศาสนาต่าง ๆ ด้วยความหลงเชื่อก็อาจเป็นเพราะว่า มีความอยากมากที่จะได้รับความรักจากเทพเจ้าสูงสุดหรือพระเป็นเจ้า และอยากได้ผลประโยชน์อย่างมหาศาลในชาติหน้าก็เลยหลงเชื่อด้วยความโลภ เมื่อถูกปลุกกระดมให้หลงเชื่อมากขึ้นจึงเกิดความโลภมากขึ้นจนกลายเป็นตัณหาและอุปาทาน. ดังนั้น บางคนหลงเชื่อมากจึงยอมจึงสละทุกอย่างเพื่อหวังจะได้รับความรักและผลประโยชน์ที่จะได้อย่างมหาศาลจากเทพเจ้าสูงสุดในชาติหน้า ความหลงเชื่อในทำนองนี้ก็คล้ายกับการหลงเชื่อแชร์ลูกโซ่แบบต่าง ๆ จนถึงขั้นต้องเสียเงินไปเป็นจำนวนมากด้วยความโลภ ตัณหา หรืออุปาทาน เพราะมีความหลง(อวิชชา)ทั้งทางโลกและทางธรรมครอบงำจิตใจนั่นเอง.

เป็นเรื่องที่น่าสงสารที่มีคนจำนวนมากมายหลงเชื่อผู้อื่นจนมีศรัทธามากถึงขั้นสละทรัพย์สิน เวลา โอกาส และบางคนยอมสละชีวิตแบบสูญเปล่าเพื่อหวังจะได้มีความสุขอย่างมากในชาติหลังการตาย. ความเสียหายจากการหลงเชื่อผู้อื่นดังกล่าวแล้ว ควรได้รับการปกป้องจากสังคมและกระบวนการทางยุติธรรม. การถูกชักจูงหรือหลอกลวงให้

หลงเชื่อและงมงายในเรื่องที่ไม่จริงโดยเอาศาสนามาบังหน้าจนเกิดความเสียหายต่อผู้ที่หลงเชื่อและหรือผู้อื่นยอมเป็น การทำความผิดที่ชัดเจน กระบวนการยุติธรรมควรพิจารณา ลงโทษคนที่ชักจูงให้ผู้อื่นหลงเชื่อและงมงายรวมทั้งลงโทษผู้ที่ เกี่ยวข้องด้วย โดยการพิจารณาลงโทษแบบเดียวกับคนที่ หลอกหลวงหรือต้มตุ๋น.

เป้าหมายสูงสุดของศาสนาฮินดู

คำว่า สวรรค์และนรก ไม่มีอยู่ในอริยสัจ ๔ เลยแม้แต่คำเดียว คงมีแต่เรื่องทุกข์ สมุทัย(สาเหตุของทุกข์) นิโรธ(ความดับทุกข์) และ มรรค(ข้อปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์) ณ ปัจจุบันขณะเท่านั้น โดยไม่ต้อง รอชาติหน้า ไม่ต้องมีพิธีกรรม ไม่ต้องสวดขอ ไม่ต้องเซ่นไหว้ ไม่ต้อง บูชา ไม่ต้องอ่อนน้อม ไม่ต้องทำบุญจำนวนมาก ไม่ต้องจ่ายเงิน และไม่ต้องให้สินบนสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่ประการใด แต่เป็นเรื่องของสติปัญญา หรือวิชาการทางจิตใจอย่างแท้จริง.

เป้าหมายสูงสุดของศาสนาฮินดูในเว็บไซต์ฮินดูระบุไว้ว่า :

“For most Hindus, moksha is the highest goal.

Moksha means release from samsara. Moksha is achieved through union with God”. www.hinduism.iskcon.org/concepts/106.htm

ผู้เขียนแปลว่า “ส่วนมากของชาวฮินดูมีเป้าหมายสูงสุด คือ หลุดพ้น(release)จากสังสารวัฏหรือไม่มีการเวียนว่ายตาย เกิดอีกต่อไป. การไปรวมอยู่(union)กับพระเป็นเจ้าหรือ ปรมาตมั้นเป็นความสำเร็จ(สูงสุด)*ของชาวฮินดูที่เรียกว่า โมกษะ”. โมกษะ จึงหมายถึงการหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด

แล้วไปรวมอยู่กับพระเป็นเจ้า เมื่อสร้างหรือสะสมบารมีได้เต็มเปี่ยม. มีบางท่านเปรียบคำว่า โมกษะ คือ นิพพานของศาสนาฮินดู แต่ผู้เขียนคิดว่า โมกษะหมายถึงเป้าหมายสูงสุดของศาสนาฮินดูตรงตามที่แปลไว้ และน่าจะหมายรวมถึงการหลุดพ้น(release)จากอำนาจของกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติด้วย เพราะเรื่องของกรรมและเวียนว่ายตายเกิดเป็นคติของศาสนาฮินดู. ส่วนคำว่า นิโรธหรือนิพพานในพระพุทธศาสนา คือ ภาวะของจิตใจที่บริสุทธิ์ในขณะที่ไม่โลภ ไม่โกรธ และไม่หลง ณ ปัจจุบันขณะเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับนรกและสวรรค์แม้แต่นิดเดียว.

การที่กล่าวว่า ส่วนมากของชาวฮินดู(for most Hindus)ก็ เพราะว่า คำสอนในศาสนาพราหมณ์-ฮินดูมีการปรับเปลี่ยนคำสอนหลายครั้งเพื่อป้องกันความเสื่อมศรัทธาของศาสนิกชน จึงทำให้ชาวพราหมณ์-ฮินดูมีความเชื่อที่แตกต่างกันไปจนแตกแยกออกเป็นนิกายต่าง ๆ แต่ส่วนมากของชาวฮินดูก็ยังคงมีความเชื่อในเรื่องของกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติและชีวิตหลังการตายหรือการเวียนว่ายตายเกิด เพราะเรื่องของนรกและสวรรค์เป็นความเชื่อดั้งเดิมของศาสนาพราหมณ์ตั้งแต่ยุคอารยัน.

ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ เชื่อมั่นว่า มีกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติและมีชีวิตหลังการตาย

ผู้เขียนคาดว่า ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ ยังหลงเชื่อแบบยึดมั่นถือมั่น(มีอุปาทาน)ว่า มีชีวิตหลังการตายเหมือนคติของศาสนา

พราหมณ์-ฮินดูและศาสนาอื่น ๆ จึงมีการทำพิธีกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้ตายไปแล้ว ด้วยความหลงเชื่อและงมงาย เช่นเดียวกับศาสนาอื่น ๆ ที่เชื่อว่า มีชีวิตหลังการตาย มีนรก สวรรค์ เทพเจ้า และเทพเจ้าสูงสุด ซึ่งอาจเป็นเพราะมีเรื่องของผลประโยชน์ก็ได้.

วิธีตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่า ผลแห่งกรรมดีมีจริงหรือไม่ โดยไม่ต้องรอให้ตายเสียก่อนจึงจะได้รับผลนั้นง่ายนิดเดียว คือ ให้ทำบุญจนหมดตัว แล้วไปซ่อนตัวในป่าลึก เลิกทำมาหากิน และไม่ติดต่อผู้ใดเลย เพื่อจะได้รู้เห็นด้วยตนเองว่า แค่นี้ชาติปัจจุบัน เมื่อทำบุญมากมายจนหมดตัวแล้ว จะได้รับส่วนกุศลตอบแทนบ้างหรือไม่ ? ถ้าอุทิศส่วนกุศลแบบข้ามภพข้ามชาติหรืออุทิศให้แก่ผู้ที่ตายไปแล้ว จะได้รับส่วนกุศลหรือไม่ ? การตั้งจิตอุทิศส่วนกุศลเป็นเรื่องของการตั้งสติคิดอุทิศส่วนกุศลที่ได้ทำไปแล้วให้แก่ผู้ที่ตายไปแล้ว ขอถามว่าการคิดอุทิศส่วนกุศลจะไปถึงผู้ที่ตายไปแล้วได้อย่างไร ในเมื่อเป็นเพียงเรื่องของความคิดเท่านั้น ? ยังไม่มีใครในโลกนี้ที่สามารถพิสูจน์ได้ว่า สามารถรับและส่งความคิดได้จริง และยังไม่เคยมีการพิสูจน์ในสาธารณะได้ว่า สามารถอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ตายได้จริง. ใครเล่าที่ได้รับผลประโยชน์จากความหลงเชื่อในเรื่องเช่นนี้ ? .ใครเล่าที่ถูกหลอกให้เสียผลประโยชน์ ?

ผู้เขียนเองก็ยังตั้งใจทำบุญและกุศลอยู่เช่นเดิม เพราะเป็นเรื่องที่ดีงามแต่พยายามทำด้วยการใช้สติปัญญา ไม่ใช่เรื่องของความหลงเชื่อและการค้ากำไร. การอุทิศส่วนกุศลเป็นการแสดงความระลึก

ถึงผู้ที่ตายไปแล้ว จึงเป็นเรื่องของประเพณีและวัฒนธรรมซึ่งเป็น
 เรื่องทางโลก เป็นความดีงามทางจิตใจ ส่วนกุศลจะไปถึงหรือไม่ถึงผู้ที่
 ตายไปแล้วหรือไม่ก็ไม่เป็นไร เพราะเป็นความปรารถนาดี เป็นการฝึก
 ให้ผู้อุทิศส่วนกุศลได้ระลึกถึงคุณความดีของผู้ที่ตายไปแล้ว เป็นเรื่อง
 ทางโลก แต่ต้องอย่าให้มีการหลงเชื่อในเรื่องข้ามภพข้ามชาติ. ผู้เขียน
 มักใช้วิธีคิดแผ่ส่วนกุศลเพื่อความสบายใจว่า “หากท่านที่ข้าพเจ้าอุทิศ
 ส่วนกุศลให้นั้นมีอยู่จริง ก็ขอได้รับผลแห่งกุศลที่ข้าพเจ้าอุทิศไปให้ด้วย
 เถิด”.

ชาวพุทธมักเชื่อในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์และเรื่องข้ามภพข้ามชาติ

ชาวพุทธเป็นจำนวนมากที่มีความเชื่อในเรื่องของสิ่งศักดิ์สิทธิ์
 เทพ และเทพเจ้าต่าง ๆ จนถึงขั้นมีวัตถุ รูปภาพ รูปปั้นของสิ่งศักดิ์สิทธิ์
 ที่ตนนับถือและหรือของศาสนาอื่นตามที่ตนหลงเชื่อไว้ในบ้าน ที่
 ทำงาน สถานที่ราชการ เพื่อเอาไว้สักการะ และขอความช่วยเหลือ. ใน
 กิจกรรมที่สำคัญก็มักจะมีการทำพิธีกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขอ
 ความช่วยเหลือจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เทพและเทพเจ้าอีกด้วย ซึ่งเป็น
 มิจนาทิจูที่ตรงกันข้ามกับสัมมาทิจู(มรรคข้อที่ ๑). ผู้เขียนคิดว่า
 พระพุทธศาสนาทั่วโลกถูกครอบงำด้วยความหลง และหลงเชื่อในคติ
 ของศาสนาอื่นด้วยเหตุปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ในเรื่องข้ามภพข้ามชาติ.

คุณธรรมของชาวพุทธในยุคปัจจุบันตกต่ำมากจนถึงขั้นวิกฤติ
 แต่ผู้บริหารของทางราชการเอง คณะผู้รับผิดชอบทางด้านคุณธรรมก็

ยังไม่ได้แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ทางด้านคุณธรรมให้ลดลงหรือหมดไปอย่างจริงจังและต่อเนื่อง. ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า มากกว่าร้อยละ ๙๐ ผู้บริหารดังกล่าวยังไม่ได้เป็นชาวพุทธแท้ และยังหลงเชื่อคำสอนของศาสนาอื่น นิกายอื่น พิธีกรรม รวมทั้งเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ก็ได้ จึงไม่เคยมีนโยบายในการที่จะให้ความรู้ รวมทั้งจัดฝึกอบรมทั้งเด็กและผู้ใหญ่เพื่อให้รู้จักเรื่องของ การตรวจสอบ และพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญมาก ๆ ที่ชาวพุทธทุกคนควรรู้ และควรรู้ตั้งแต่ชั้นอนุบาลรวมทั้งนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันตลอดชีวิตด้วย.

กรรมและสังสารวัฏเป็นคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู

เพื่อให้เห็นที่มาของสังสารวัฏ(samsara) ซึ่งเป็นเรื่องข้ามภพข้ามชาติหรือเวียนว่ายตายเกิด จึงขอยกตัวอย่างความหมายของคำนี้ในเว็บไซต์ของชาวฮินดู www.iloveindia.com ซึ่งมีดังนี้ :-

“Samsara is the repeating cycle of life, death, and suffering. When you die you are reborn into a new family based on your karma. Karma is the accumulation of all your actions throughout your life”.

ผู้เขียนแปลว่า “สังสารวัฏในที่นี้หมายถึงวัฏจักรของชีวิตมนุษย์หรือการเวียนรอบ(repeating cycle)ของชีวิตมนุษย์ คือชีวิตมีการเวียนรอบของการเกิด(วนมาเกิดใหม่อีก) มีการตาย และมีความทุกข์ (คนไทยนิยมคำว่า เวียนว่าย ตาย เกิด). เมื่อคุณตายไปแล้วคุณก็จะไปเกิดในครอบครัวใหม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับ

กรรมของคุณ. กรรมเป็นการสะสมข้อมูลการกระทำต่าง ๆ
ทั้งหมดตลอดชีวิต”.

เรื่องของกรรม การเวียนว่ายตายเกิด และทุกข์ล้วนเป็นคติ
สำคัญของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูอย่างชัดเจนมาก ถ้าพระพุทธเจ้าทรง
ยอมรับว่า คติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูดังกล่าวแล้วเป็นความจริงอัน
ประเสริฐที่ทำให้คนพ้นทุกข์ได้จริง ก็คงจะไม่ทรงต้องเสียเวลา ไม่ต้อง
ทิ้งความสะดวกสบาย ไม่ต้องลำบากยากเย็นและตรากตรำพระวรกาย
ในการเสด็จออกผนวชเพื่อทรงงานธรรมวิจยเรื่องอริยสัจ ๔ เป็น
เวลานานถึง ๖ ปี จึงทรงพบความจริงอันประเสริฐเพื่อความดับทุกข์ที่
เกิดขึ้นจากรากเหง้าของกิเลส(โลภ โกรธ หลง) ไม่ใช่การดับทุกข์ที่เกิด
จากกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติและการเวียนว่ายตายเกิดอย่างที่ชาว
พุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ ในยุคปัจจุบันพาหลงเชื่อกันอย่างฝังใจ.

ชาวพุทธส่วนใหญ่ที่หลงเชื่อเรื่องกรรมและการเวียนว่าย
ตายเกิดก็มักจะหลงเชื่อว่า ความเกิด แก่ เจ็บตาย ความพลัด
พราก และความไม่สมปรารถนาล้วนเป็นทุกข์ใน
พระพุทธศาสนาทั้ง ๆ ที่เป็นเพียงความทุกข์ทางกายหรือทาง
โลกเท่านั้นเอง. ทุกคนก็เป็นทุกข์ทางกายหรือทางโลกด้วยกัน
ทั้งนั้นไม่ยกเว้นแม้แต่พระอรหันต์. ขณะที่พระอรหันต์เป็นทุกข์
ทางกายหรือทางโลกแต่ก็จะไม่เป็นทุกข์ทางจิตใจที่มีสาเหตุมา
จากรากเหง้าของกิเลสเลย. นี่คือการแตกต่างเป็นอย่างมาก
ระหว่างทุกข์ในศาสนาพราหมณ์-ฮินดูกับทุกข์ใน
พระพุทธศาสนา.

ความหลุดพ้นในศาสนาพราหมณ์-ฮินดู

เว็บไซต์หนึ่งของฮินดูได้ระบุไว้ว่า “Moksha is enlightenment. It is the only way out of samsaraIf you reach moksha your soul or atman(อาตมัน), in reunited with Brahman, the life force of the universe”.

<http://globalhinduism.weebly.com/samsara.html>

ผู้เขียนแปลว่า “โมกษะ(Moksha) คือ การรู้แจ้ง (enlightenment)ของชาวฮินดู. เป็นหนทางเดียวที่ออกจากสังสารวัฏ(samsara)หรือหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด....ถ้าท่านเข้าถึงโมกษะ วิญญาณหรืออาตมัน(soul or atman)ของท่านก็จะกลับไปรวม(reunited)กับพระพรหม(Brahman)ผู้เป็นพลัง(force)แห่งชีวิตของจักรวาล(universe)”.

บทความดังกล่าวได้ขยายความคำว่า โมกษะ คือ การรู้แจ้งเห็นจริง. การรู้แจ้งเห็นจริงตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูหมายถึง การรู้แจ้งเห็นจริงในคำสอนและการปฏิบัติตนตามคำสอนของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูได้อย่างถูกต้อง และขยายความต่อไปว่า มันเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด (กรรม และทุกข์*).... และเข้าถึงโมกษะ คือ วิญญาณก็จะได้กลับไปรวมกับพระเป็นเจ้าหรือพระพรหมผู้เป็นพลังแห่งชีวิตของจักรวาล.

เนื่องจากวรรณะต่าง ๆ ในอินเดียแยกออกมาจากพระพรหม. ดังนั้น เมื่อเข้าถึงความหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดหรือหมดกรรม ก็จะได้กลับไปรวมกับพระพรหมผู้สร้างและดูแลจักรวาล(ไม่ได้ระบุว่จักรวาล).

ความหลุดพ้นในพระพุทธศาสนา

เป้าหมายสูงสุดในพระพุทธศาสนา คือ การรู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิและเข้าถึงความดับทุกข์หรือหลุดพ้นจากทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะ

(enlightenment). ส่วนเป้าหมายสูงสุดของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู คือ การรู้แจ้งเห็นจริงในคำสอน การหมดเวรกรรม การไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป จึงพ้นทุกข์(enlightenment) และลงท้ายด้วยการที่ **ดวงวิญญาณ** (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของดวงวิญญาณหรืออัตตาว่า ศาสนาและปรัชญาฮินดูถือว่าเที่ยงแท้ถาวร....) กลับไปรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระพรหม และมีความสุขชั่วนิรันดร์. ซึ่งต่างไปจากเป้าหมายสูงสุดของพระพุทธศาสนาอย่างสิ้นเชิง.

มีบางคนพูดว่า คนที่หลุดพ้นจากทุกข์หรือพ้นทุกข์ หรือเป็นพระอรหันต์ก็คือ คนที่ตรัสรู้ ซึ่งผู้เขียนเองก็เคยเข้าใจผิดเช่นนี้มาก่อน โดยหลักการแล้ว การตรัสรู้ในแนวพระพุทธศาสนานั้น มีแค่พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น. ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการยกย่องและเป็นราชาศัพท์ ส่วนชาวพุทธจะพ้นทุกข์ตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนได้นั้น ต้องรู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิแล้วนำมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันอย่างถูกต้องและครบถ้วนจึงจะพ้นจากทุกข์ในอริยสัจ ๔ แต่ถ้าปฏิบัติตนตามคำสอนที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาก็ย่อมจะไม่พ้นทุกข์ในอริยสัจ ๔.

การที่บางท่านใช้คำว่า ตรัสรู้ ก็อาจสับสนเนื่องมาจากการที่
เชื่อว่า ทุกคนจะต้องเป็นพระโพธิสัตว์และต้องตรัสรู้เช่นเดียวกับ
พระพุทธเจ้าในอนาคตกาล หลังการตรัสรู้แล้วก็จะเสวยสุขในแดน
นิพพานชั้นนิรันดร ซึ่งเป็นอัตตาและคล้ายกับคติของศาสนาพราหมณ์-
ฮินดูที่เมื่อหลุดพ้นจากทุกข์ในการเวียนว่ายตายเกิดแล้วก็จะมีความสุข
ชั้นนิรันดร.

คำว่า สังสารวัฏ(เวียนว่ายตายเกิดหรือวัฏสงสาร)เป็นคติ
ของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ซึ่งเป็นการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ใน
โลกทั้ง ๓ (๑. ชั้นสูงสุด คือ สวรรค์ ๒. ชั้นกลาง คือ ช่องว่าง
ระหว่างโลกกับสวรรค์ ๓. ชั้นต่ำสุด คือ โลกนี้).

สำหรับสังสารวัฏตามความหลงเชื่อของชาวพุทธนิกาย
เถรวาทประกอบด้วยภพทั้ง ๓ และภูมิทั้ง ๓๑ ซึ่งมาจาก
วรรณคดีเรื่องไตรภูมิพระร่วง. ส่วนนิกายมหายานแบ่งออกเป็น
หลายสิบนิกายย่อย แต่ละนิกายจึงมีคติที่ต่างกันออกไป. ใน
เรื่องของนรกสวรรค์ พบว่ามีเรื่องของนรก มนุษย์ แต่ไม่มีเรื่อง
ของภพแบบเถรวาท คงมีแต่เรื่องของภูมิ และภูมิที่รู้จักกันดี คือ
ทศภูมิหรือ ๑๐ ภูมิของพระโพธิสัตว์ อีกทั้งยังมีแดนสุขาวดี
พุทธเกษตร และแดนนิพพานซึ่งไม่เหมือนภูมิในเถรวาทเลย ซึ่ง
ทั้งหมดที่กล่าวแล้วนั้นไม่มีอยู่ในอริยสัจ ๔ บริสุทธิเลย. ขอให้
ท่านผู้อ่านพิจารณาว่า นรกและสรรค์ของนิกายเถรวาทและ
มหายานไม่เหมือนกันเพราะอะไร ?

ชาวพุทธส่วนมากมักจะพูดและสอนเรื่องของการเวียนว่าย
ตายเกิดคล้ายกับคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู เพราะหลงเชื่อตามกัน
มาโดยไม่ได้ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดย

สาธารณะ. ทุกวันนี้ยังไม่มีใครเลยที่สามารถพิสูจน์ในสาธารณะ
ได้ว่า การเวียนว่ายตายเกิดหรือชีวิตหลังการตายนั้น เป็นเรื่องจริง.

สิทธิมนุษยชนกับการหลอกลวงให้หลงเชื่อและงมงาย

ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ หลงเชื่อในเรื่องของการเวียน
ว่ายตายเกิดและอยากมีชีวิตหลังการตายที่แสนจะเป็นสุขจากการที่จะ
ได้เสพทุกอย่างตามที่ตนคิดปรารถนาซึ่งคล้ายกับศาสนาอื่น ๆ ที่มีเรื่อง
ของนรกและสวรรค์.

เมื่อศึกษาเรื่องสวรรค์จะพบว่า ในสวรรค์ไม่มีเรื่องของร่างกาย
(รูปธรรม) มีแต่เรื่องการเสพเพื่อความสุขด้วยวิญญาน หรือจิตใจ หรือ
โดยการจินตนาการ(นามธรรม) ซึ่งไม่มีสาระอะไรเลย เพราะเป็นเรื่องที่
แต่งขึ้นเพื่อสนองความต้องการด้านความอยากเสพของมนุษย์ในโลกนี้
คือ สอนองการคิดโลก สอนองการคิดค้นหาด้านโลก และสอนองการคิด
อุปาทานด้านโลก เพราะมีหลง(อวิชชา)ครอบงำความคิดนั่นเอง.

การทำบุญเพื่อหวังชาติใช้กรรมเก่า และเพื่อจะได้ไปเกิด
ในภพชาติ(ภพและภูมิ)ที่ดี มีความสุขมากมาย เป็นเวลานาน
แสนนาน หรือชั่วนิรันดร์ หรือเพื่อการหลุดพ้นจากการเวียนว่าย
ตายเกิด ล้วนเป็นเรื่องของการสร้างเรื่องขึ้นมาเพื่อหลอกลวงให้
เกิดความหลงเชื่อและงมงายด้วยความโลภ ตัณหา หรือ
อุปาทานที่จะได้รับสิ่งตอบแทนอย่างมหาศาลจากการทำบุญ ซึ่ง
ไม่ใช่เรื่องของสติปัญญาแม้แต่นิดเดียว. การทำบุญเพื่อชาติใช้
กรรมเก่า เพื่ออุทิศให้แก่ผู้ตายไปแล้ว เพื่อความเจริญ ผาสุก
มั่นคง พ้นทุกข์ของตน และเพื่อจะได้ไปอยู่ในสวรรค์นั้น ไม่มีอยู่ใน

ข้อปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์หรือมรรคมงคล ๘ แต่ประการใดเลย.

จะสังเกตได้ว่า ท่านที่เป็นนักพูดแล้วสอนเรื่องของนรกและสวรรค์หรือสอนเรื่องความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่างๆ ก็มักจะมีลูกศิษย์มากมาย ขณะเดียวกันก็มักจะมีการชักชวนให้ทำบุญมาก ๆ ด้วยโดยอ้างว่า จะได้รับผลบุญในชาตินี้และเมื่อตายไปแล้วจะได้รับผลบุญหรือได้กำไรอย่างมหาศาลในชาตินี้ คือ จะได้ไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ และอาจจะบอกว่า ยิ่งทำบุญมากเท่าไรก็จะได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นสูงมากขึ้นและมีความสุขมากขึ้นตามสัดส่วนด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่ตรวจสอบและพิสูจน์ไม่ได้ว่าเป็นความจริง จึงเป็นการหลอกลวงอย่างเปิดเผยชัดเจนโดยไม่โดนฟ้องร้องเลย. นักพูดเช่นนี้ คือ นักโกหกหลอกลวง ต้มตุ๋น และปกกลอกแบบซึ่งหน้า เป็นนักอวดอุตริที่นักกฎหมายในโลกนี้มักจะปล่อยปละละเลยให้เกิดขึ้นทั่วโลกโดยอ้างว่าเป็นสิทธิ์และเสรีภาพของผู้สอนศาสนา ผู้นับถือศาสนาที่จะหลงเชื่อและงมงายในเรื่องของศาสนา แต่ผู้เขียนกลับเห็นว่า คนที่หลอกลวงให้คนอื่นหลงเชื่อและงมงายเป็นคนที่ละเมิดสิทธิ์ของผู้อื่น เพราะทำให้ผู้ที่หลงเชื่อต้องเสียเวลา เสียโอกาส เสียทรัพย์สิน หรืออาจเป็นหนี้สินก็ได้. คนที่หลอกลวงให้ผู้อื่นหลงเชื่อ ก็ไม่ต่างอะไรกับนักหลอกลวงหรือนักต้มตุ๋นที่ทำผิดกฎหมายอย่างโจ่งแจ้ง จึงถึงเวลาแล้วที่นักสิทธิมนุษยชน นักกฎหมาย และบุคคลากรด้านความยุติธรรมควรตื่นตัวขึ้นพิจารณาในเรื่องนี้ โดยไม่มีข้อยกเว้น และลงมือดำเนินการในด้านกฎหมายเพื่อให้เป็นตัวอย่างให้แก่นักสิทธิมนุษยชน นักกฎหมาย และกระบวนการยุติธรรมของโลกได้ดำเนินการตาม

โดยเน้นเรื่องสิทธิขั้นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ คือ มนุษย์จะต้องไม่ถูกหลอกลวงให้หลงเชื่อ งามาย เสียเวลา เสียโอกาส เสียทรัพย์สิน เป็นหนี้สิน และเป็นทุกข์ ซึ่งจะเป็นผลให้มีการจับกุมและลงโทษผู้ที่หลอกลวง ต้มตุ๋น รวมทั้งตีแผ่เรื่องของ ความหลงเชื่อและงามายในเรื่องต่าง ๆ ให้สาธารณชนได้รับทราบ.

ถ้าทั่วโลกมีการร่วมกันแก้ปัญหาของการหลอกลวง ชาวโลกโดยใช้ศาสนาบังหน้าให้น้อยลงได้ ปัญหาจากการถูกหลอกลวงให้หลงเชื่อและงามายในเรื่องต่าง ๆ ย่อมน้อยลงด้วย ชาวโลกจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติได้มากขึ้น อริยสัจ ๔ บริสุทธิก็ จะมั่นคงและแผ่ขยายออกไปได้มากขึ้น เร็วขึ้น และได้ประโยชน์มากขึ้นด้วย เพราะเป็นศาสตร์แห่งสัจธรรม ความบริสุทธิ์แห่งจิตใจ ความดีงาม ความพ้นทุกข์ และสันติสุขของชาวโลกโดยไม่ต้องมีพิธีกรรม.

การไม่หลงเชื่อ ไม่ต้องทำพิธีกรรมต่าง ๆ จึงไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายและไม่ต้องเสียเวลา. ในชีวิตประจำวัน ชาวโลกควรใช้สติปัญญาทางโลกและทางธรรมควบคู่กันไปจนเป็นนิสัย และเลิกการใช้ความหลงเชื่อโดยเด็ดขาด.

เรื่องของการป้องกันปราบปรามคนที่มีอำนาจแล้วใช้งบประมาณและทรัพยากรของชาติเพื่อผลประโยชน์ของตนเองและหมู่คณะ คนที่ทุจริต คนที่โกงกินประชาชน ประเทศชาติ คนที่โกหกหรือหลอกลวงคนทั่วไปให้หลงเชื่อและงามายในเรื่องต่าง ๆ และคนที่ชั่วทุกรูปแบบ ล้วนเป็นเรื่องที่ทุกรัฐบาลต้องทำอย่างจริงจัง รับผิดชอบในทุกวงการโดยไม่ยกเว้นแม้แต่วงการศาสนา.

บางท่านก็ให้ความหวังว่า การทำบุญมากก็จะทำให้มี
ลาภ ยศ สุข สรรเสริญ ร่ำรวย อายุยืน ผิวพรรณดี มีความสุข มี
พลังกำลังดีหรือแข็งแรง มีชื่อเสียง มีหน้าที่การงานดี มีบริวารมาก
และมีเกียรติยศ ซึ่งความหวังเช่นนี้นี้อย่อมมีความเป็นไปได้สำหรับคน
ที่มีสติปัญญาและฐานะดีพอ แต่ถ้าเป็นคนที่ยากจน มีการศึกษาน้อย
มาก ไม่มีสติปัญญาเพียงพอ แม้จะทำบุญจนหมดตัวหรือจนเป็น
หนี้สินถึงขั้นต้องทำบุญด้วยการผ่อนส่ง ก็คงจะสมหวังได้ยาก.

ในวิชาพุทธศาสตร์ปริสฺสุทฺธิหรืออริยสัจ ๔ ปริสฺสุทฺธินั้น ความดี
ชั่ว ร่ำรวย ยากจน เจ็บป่วย พิการ ตาย พัลัดพราก และความไม่สม
ปรารถนานั้น ล้วนมีเหตุปัจจัยทั้งสิ้น คนทั่วไปสามารถตรวจสอบและ
พิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ.

คนที่ไม่มีสติปัญญาทางโลกและทางธรรมเพียงพออาจค้นหา
สาเหตุของปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไม่ได้ก็เลยคิดว่า เป็นผลแห่งกรรมใน
อดีตหรือเป็นวิบากกรรม. บางคนมีการศึกษาดี แต่ก็หลงเชื่อเรื่องของ
กรรมมาก จึงไม่คิดจะค้นหาสาเหตุและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นด้วย
สติปัญญา.

องค์กรด้านสิทธิมนุษยชน คณะสงฆ์ ยุติธรรม การศึกษา
ทรัพยากรมนุษย์ สื่อมวลชน สังคม และองค์กรต่าง ๆ ควรตื่นตัวขึ้นมา
ในการแก้ปัญหาของการหลอกลวงหรือต้มตุ๋นชาวไทยและชาวโลกด้วย
การเอาศาสนามาบังหน้า เพื่อหาผลประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ.
องค์กรต่าง ๆ ควรร่วมงานกันอย่างจริงจังและต่อเนื่องได้แล้วและควร
ทำระดับโลกด้วย เพราะปัญหาเหล่านี้กำลังเกิดขึ้นทั่วโลก อย่างรุนแรง

ต่อเนื่อง และทำให้ชาวโลกเป็นจำนวนมากมาเป็นทุกข์แสนสาหัสจากการผลของการหลงเชื่อคติหรือคำสอนของศาสนาต่าง ๆ ที่ไม่เป็นความจริง.

คติของพระพุทธศาสนานิกายมหายาน

คติของพระพุทธศาสนานิกายมหายานมีเรื่องของการเวียนว่ายตายเกิด และต้องบำเพ็ญบารมีมากมายหลายชาติมาก ๆ เหมือนเรื่องต่าง ๆ ในนิทานชาดก คล้ายกับคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูในเรื่องของกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด.

ก่อนการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าจะต้องเป็นพระโพธิสัตว์เสียก่อนจนกว่าบารมีจะเต็มเปี่ยม จึงจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าได้ ซึ่งคล้องจองกับนิทานชาดกที่น่าจะถูกแต่งขึ้นมาโดยพราหมณ์ในช่วงแรก แล้วถูกปรับปรุงและต่อเติมโดยชาวพุทธในช่วงเวลาต่อมา.

นิกายมหายานมีพระพุทธเจ้าหลายพระองค์ และเมื่อเป็นพระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์แล้วดับขันธปรินิพพานก็จะไปเกิดอยู่ในแดนนิพพาน มีความสุขชั่วนิรันดร์เช่นเดียวกับพระเป็นเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเป็นเรื่องของอัตตาหรือคงอยู่ในสภาพเดิมตลอดไป ตรงกันข้ามกับที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนโดยสิ้นเชิงว่า ชีวิตเป็นไตรลักษณ์ คือ ชีวิตซึ่งประกอบด้วยกายและใจเป็นของไม่เที่ยง ต้องเปลี่ยนแปลง และดับสลายไปในที่สุด ไม่สืบต่อไปเรื่อยจนชั่วนิรันดร์แต่ประการใด.

ประเด็นสำคัญคือ การคิดยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน)ว่าชีวิตหรือขันธ์ ๕ ที่ประกอบด้วยเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณเป็นของเที่ยง

ย่อมเป็นสาเหตุให้เกิดทุกข์ในอริยสัจ ๔ เพราะว่า ธรรมชาติของ
ชีวิตมนุษย์เป็นของไม่เที่ยง เมื่อคิดยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นของเที่ยง ย่อม
ทำให้เป็นทุกข์จากการคิดยึดมั่นถือมั่นที่คอยบีบคั้นจิตใจอย่างรุนแรง
และต่อเนื่องที่จะให้เป็นไปตามที่ตนคิดปรารถนา.

คติของพระพุทธศาสนาในสายตาของชาวต่างชาติ

ความเห็นของคนต่างชาติอาจเป็นความเห็นของบุคคลที่ไม่ใช่
พระอรหันต์ จึงยังมิรู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในอริยสัจ ๔
บริสุทธิ จึงอาจจะประเมินไปตามหลักธรรมที่เจือปนด้วยความหลงเชื่อ
ต่าง ๆ และตามความเชื่อของชาวพุทธในยุคปัจจุบันเป็นหลัก.

ชาวพุทธควรจะรับรู้ว่า ต่างชาติเขาเข้าใจผิดในหลักธรรมของ
พระพุทธศาสนาอย่างไรบ้างจากบทความทั้ง ๒ ตอน ดังนี้ต่อไป :-

Buddhist concepts

Samsara: Within Buddhism, samsara is defined as the
continual repetitive cycle of birth and death.

Karma: The force that drives samsara---the cycle of
suffering and rebirth of each being.

<https://en.wikipedia.org/wiki/Buddhism>

เพื่อให้รู้เห็นมุมมองของต่างชาติต่อคติของ
พระพุทธศาสนาจึงคัดเนื้อหาจากวิกิพีเดียประเทศอังกฤษ
เรื่อง Buddhist concepts และแปลโดยผู้เขียนว่า :

“แนวความคิดของพระพุทธศาสนา คือ

สังสารวัฏ: ในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา ได้กำหนด(นิยาม)ของ สังสารวัฏ ว่า....มีการเวียนว่ายตายเกิดซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างต่อเนื่อง.

กรรม: เป็นพลังที่ขับเคลื่อนสังสารวัฏ---ที่ทำให้วนเวียนอยู่กับทุกข์และการเวียนว่ายตายเกิดของแต่ละชีวิต”.

จะเห็นว่า คนต่างชาติเข้าใจผิดไปอย่างมากมาย โดยคิดว่าพระพุทธศาสนาเป็นเรื่องของความเชื่อหรือมีคติเช่นเดียวกับศาสนาพราหมณ์-ฮินดู เพราะมีเรื่องของกรรมเป็นสาเหตุหรือเป็นพลังขับเคลื่อนการเวียนว่ายตายเกิดและทุกข์อย่างต่อเนื่อง ซึ่งทำความเสียหายให้แก่พระพุทธศาสนาอย่างมากมาย จึงเป็นเรื่องที่ชาวพุทธต้องร่วมกันรีบแก้ไขก่อนที่จะพระพุทธศาสนาจะเสื่อมเสียมากขึ้นตามลำดับ.

คำสอนของศาสนาพราหมณ์และฮินดูที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาส่งผลให้มีการสอนเรื่องของกรรมและสังสารวัฏที่มีหลักการแบบเดียวกับศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ซึ่งเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับความจริงอันประเสริฐที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้และตรัสสอนเป็นอย่างยิ่ง.

คนทั่วไปที่เป็นชาวพุทธย่อมเคารพภิกษุ ยกย่อง นับถือ กราบไหว้ เชื่อฟังมาก รวมทั้งภิกษุยังเป็นผู้ นำ ผู้สืบต่อ และเผยแผ่พระพุทธศาสนาโดยตรง แต่ถ้าภิกษุเอาคำสอนของศาสนาอื่นรวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในพระพุทธศาสนา มาสั่งสอนหรือเผยแผ่ว่า เป็นหลักธรรมของ

พระพุทธเจ้า ย่อมทำให้คนที่ฟังธรรมหลงเชื่อ งามาย จึงเกิด
ความเสียหายแก่คนที่หลงเชื่อ และบ่อนทำลายพระธรรมวินัยโดยตรง.

ทุกวันนี้ชาวพราหมณ์-ฮินดูไม่ได้ทำลายพระพุทธศาสนา
แต่ประการใด คงเกื้อกูล และอยู่ร่วมกันอย่างสันติ แต่คนที่
ทำลายพระพุทธศาสนาในยุคนี้ คือ ชาวพุทธที่หลงเชื่อและม
งายในเรื่องต่าง ๆ นีเอง.

เว็บไซต์ต่าง ๆ ของคนต่างชาติมักเข้าใจหลักธรรมของ
พระพุทธศาสนาแบบข้ามภพข้ามชาติแทบทั้งนั้น เช่น

“All forms of Buddhism share respect for the teachings
of the Buddha and the goal of ending suffering and the cycle
of rebirth”.

www.religionfacts.com/buddhism

ชาวต่างชาติมักเข้าใจว่า “ทุกนิกายในพระพุทธศาสนา
ต่างก็เคารพในหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน และเป้าหมาย
ของพระพุทธศาสนา คือ การสิ้นสุดแห่งทุกข์และการเวียนว่าย
ตายเกิด”.

ทุกวันนี้ชาวต่างชาติ และชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐
ยังเข้าใจผิดคิดว่า การเวียนว่ายตายเกิดเป็นทุกข์ใน
พระพุทธศาสนา. ขอย้ำว่า ทุกข์ในพระพุทธศาสนาที่
พระพุทธเจ้าตรัสสอนมี ๕ กลุ่ม(กอง)เท่านั้น และทุกกลุ่มของ
ทุกข์เกิดขึ้นในขณะที่กำลังโลภ โกรธ หลง(อวิชชา)เท่านั้น ซึ่ง
เป็นทุกข์แบบปัจจุบันขณะ ไม่เกี่ยวข้องกับกรรมในอดีตชาติ
และการเวียนว่ายตายเกิดของชีวิตหรือวิญญูณตามคติของ
ศาสนาพราหมณ์-ฮินดูแต่ประการใด.

ความหลุดพ้นจากกองทุกข์ในพระพุทธศาสนาเกิดขึ้น ณ ปัจจุบันขณะ

ความหลุดพ้นจากทุกข์ในอริยสัจ ๔ ที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายได้แสดงธรรมไว้แล้ว คือ ความพ้นทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะ ซึ่งเกิดในขณะที่ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง หรือไม่มีตัณหาและอุปาทาน หรือในขณะที่จิตใจบริสุทธิ์เท่านั้นเอง.

ขอให้กำลังใจว่า การปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ ด้วยความตั้งใจจริงและด้วยความเพียรเป็นประจำ ไม่นานนักก็จะเปลี่ยนนิสัยของตนเองให้ละชั่ว มุ่งทำแต่ความดี และทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์ตามโอวาทปาฏิโมกข์ หรือเป็นคนที่ดีดี พุทธดี ทำดี ตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ก็จะทำให้หลุดพ้นจากทุกข์หรือเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันได้มากขึ้นจนเป็นนิสัย.

ถ้าไม่คิดอกุศล ๑ ชั่วโมง จิตใจก็จะบริสุทธิ์และเข้าถึงความดับทุกข์ได้ ๑ ชั่วโมง. ในวันที่ไม่คิดอกุศลเลย คือ ไม่คิดโลภและไม่คิดโกรธใด ๆ ก็จะเป็นผลให้จิตใจบริสุทธิ์ทั้งวัน ซึ่งก็ถือว่าสุดยอดแล้วและไม่ใช่ว่าเรื่องยากจนเกินไป อีกทั้งยังอาจเป็นเรื่องง่ายสำหรับคนที่มีนิสัยดีอยู่แล้ว. บางคนอาจต้องใช้เวลาในการฝึกฝนนานหน่อย แต่หน้าที่ของชาวพุทธแท้ คือ ต้องศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องชั่วชีวิต หยุดเมื่อใดก็หมดจากความเป็นชาวพุทธแท้เมื่อนั้น ครั้นกลับมาศึกษาและปฏิบัติธรรมต่อไปก็จะกลับมาเป็นชาวพุทธแท้เช่นเดิม.

ความหลุดพ้นของพระพุทธศานานิกายมหายาน

ความหลุดพ้นของพระพุทธศาสนานิกายมหายาน คือ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดหรือหมดกรรม จึงหมดทุกข์ เป็นพระอรหันต์. เมื่อพระอรหันต์ดับขันธปรินิพพานแล้ว ก็ไปเกิดในแดนนิพพานมีความสุขชั่วนิรันดร์ ซึ่งเป็นอัตตาเช่นเดียวกับคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และเป็นเรื่องที่ไม่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ.

ทุกวันนี้มีชาวพุทธจำนวนหนึ่งที่เชื่อว่า พระพุทธเจ้าประทับอยู่ในแดนนิพพานตลอดไป จึงมีการปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าในแดนนิพพาน ซึ่งความเชื่อดังกล่าวเป็นอัตตาที่ตรงกันข้ามกับความเป็นไตรลักษณ์ของชีวิตตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน.

ผู้เขียนเองก็เคยปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า และเข้าพบพระอาจารย์ของผู้เขียนในเบื้องบน ซึ่งเป็นเรื่องของ การสร้างมโนภาพขึ้นมา จึงต้องเลิกลา. ดังนั้น ความเชื่อในพระพุทธศาสนานิกายมหายานจะมีเนื้อหาคล้อยตามกับคำสอนในศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ซึ่งเป็นเรื่องของอัตตา.

พระญี่ปุ่นที่อยู่ในิกายมหายานจะแต่งตัวตามสบาย มีครอบครัว และมีอาชีพเหมือนคนทั่วไป จะใส่เครื่องแบบก็ต่อเมื่อไปในงานพิธีหรือประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ในศาสนา ซึ่งเป็นการแสดงว่านิกายมหายานปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยไปตามยุคสมัยและมักจะคล้อยตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ในช่วงที่พระพุทธศาสนายังไม่หมดไปจากอินเดีย และคล้อยตามความต้องการของชาวพุทธในยุคต่าง ๆ ของแต่ละประเทศ.

มีบทความของวิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล
เรื่องความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับพุทธศาสนานิกายมหายานว่า ต่างจาก
พุทธศาสนาเถรวาทอย่างไรที่

<http://www.crs.mahidol.ac.th/thai/mahayana07.htm> ซึ่งเป็นเรื่องที่
ควรศึกษามาก.

ชาวพุทธแท้ต้องใช้สติปัญญาทางโลกและทางธรรมในการ
ดำเนินชีวิตเท่านั้น ไม่หลงเชื่อและงมงายในเรื่องที่ตรวจสอบและ
พิสูจน์ข้อเท็จจริงไม่ได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะดังที่ได้
กล่าวถึงแล้ว. ความหลงเชื่อและงมงายเป็นความเลื่อมของหลักธรรม
ในจิตใจของชาวพุทธที่ไม่ใช้สติปัญญาและเป็นเรื่องที่น่าอัปอายขาย
หน้าแก่คนต่างชาติว่า ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธซึ่งหมายถึงเมืองของ
ผู้รู้หรือยัส ๔ มีความเจริญทางวัตถุด้านพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก
และยังเป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาของโลกอีกด้วย แต่ทำไมชาว
ไทยพุทธจึงยังหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ยัส ๔
บริสุทธิ ซึ่งตรงกันข้ามกับคุณสมบัติของชาวพุทธแท้เป็นอย่างยิ่ง.

วิธีทำให้คนหลงเชื่อในเรื่องชีวิตหลังการตาย

คนทั่วไปในโลกนี้เป็นจำนวนมากมายที่หลงเชื่อว่ามีสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์อยู่จริง เช่น มีพระเป็นเจ้า เทพเจ้า เทพ เจ้าพ่อ เจ้าแม่ เป็น
ต้น จึงมักจะขอความช่วยเหลือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ให้เป็นไปตามที่ตน
ต้องการ ซึ่งเป็นการขอความช่วยเหลือแบบข้ามภพและภูมิ ย่อมเป็น
ผลให้หลงเชื่อเรื่องวิญญาณ ภพ และภูมิไปโดยปริยาย. คนที่จิตใจ

อ่อนแอ อ่อนไหว ชอบฟังคนอื่น โลกมาก ขาดสติปัญญาทางโลก และทางธรรม และหลงเชื่อคนอื่นง่าย ย่อมหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ได้โดยง่ายเมื่อถูกชี้แนะหรือชักจูง.

คนที่แต่งตั้งหรือสร้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์และแต่งเรื่องภพและภูมิ ขึ้นมาก็ย่อมต้องการให้คนหลงเชื่อเต็มๆ ที่โดยการหลอกล่อด้วยผลประโยชน์ต่าง ๆ นานา เช่น จะได้รับความสุขจากความสมหวัง ตามที่ตนปรารถนาอย่างมากมายและอย่างต่อเนื่องชั่วนิรันดร์ในชีวิต หลังการตาย เป็นต้น. คนที่กำลังมีวิชา(ความหลง)ครอบงำจิตใจอยู่ ก็มักจะคิดอยากอย่างรุนแรงหรือคิดโลกที่จะมีความสุขในชาติหน้า จึงมักจะหลงเชื่อได้โดยง่าย.

บางคนคิดโลกหรืออยากอย่างรุนแรงที่จะไปเกิดบนสวรรค์ จนถึงขั้นคิดทะยานอยากที่จะให้เป็นไปตามที่ตนคิดโลกจึงเกิด **ตัณหา** ด้านความโลภ และถ้าคิดทะยานอยากอย่างต่อเนืองจนถึงขั้นคิดยึดมั่นที่จะให้เป็นไปตามที่ตนคิดโลกจึงเกิด **อุปาทาน** ที่จะไปเกิดบนสวรรค์และยึดมั่นถือมั่นว่าสวรรค์มีจริง ความหลงเชื่อเรื่องชีวิตหลังการตายแบบยึดมั่นถือมั่นเช่นนี้ย่อมแก้ไขได้โดยยาก เพราะเป็นข้อมูลที่ฝังแน่นอยู่ในความจำของสมอง จึงอยากให้ท่านผู้อ่านพิจารณาว่า ชาวพุทธที่ยึดมั่นดังกล่าวแล้วมีจำนวนมากมายเพียงใด ? มีความยากเพียงใดที่จะกำจัดความหลงเชื่อให้หมดไป ?

พึงสังเกตว่าคำสอนในศาสนาที่ไม่เป็นความจริงมักจะพยายามชักชวนให้คนหลงเชื่อโดยปลุกใจให้คนหวังผลประโยชน์อย่างมหาศาลที่จะ **ได้รับผลตอบแทนชั่วนิรันดร์ในชีวิตหลังการตาย**

หรือในชาติหน้า เพราะถ้าประกาศว่าจะได้รับใน ณ
ปัจจุบันขณะของชาติปัจจุบันนี้ตามกฎหมายก็อาจจะถูก
จับผิดได้ว่า ไม่เป็นความจริงหรือไม่เป็นไปตามกฎหมาย กฎ
แห่งกรรมจึงเป็นเรื่องข้ามภพชาติ. ส่วนพระพุทธศาสนานั้น ต้อง
ใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิตประจำวันและจะได้รับผลทันทีที่ปฏิบัติ
ตนอย่างถูกต้องตามหลักธรรม คือ พ้นจากความชั่วและทุกข์จาก
ความชั่วทั้งปวง ณ ปัจจุบันขณะ เพราะเป็นเรื่องของความจริงที่
เกิดจากเหตุปัจจัย(อิทัปปัจจยตา)เท่านั้น และเหตุปัจจัยเป็น
เรื่องที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนในอริยสัจ ๔ ตอนสมุทัยและนิโรธ.

ความหลงเชื่อเป็นเรื่องตรงข้ามกับเหตุปัจจัย เพราะ
ความหลงเชื่อเป็นเรื่องที่ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงไม่ได้
แต่เหตุปัจจัยเป็นเรื่องที่คนทั่วไปสามารถตรวจสอบและพิสูจน์
ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ โดยไม่จำกัด
การเวลาและสถานที่.

คนที่หลงเชื่อบางคนก็อ้างว่า การที่ตรวจสอบและพิสูจน์
ข้อเท็จจริงไม่ได้ นั่น ก็เพราะคนที่ตรวจสอบและพิสูจน์ยังมี
ความสามารถไม่เพียงพอ. ตั้งแต่ยุคหินจนถึงปัจจุบันนี้ ยังไม่เคยมีใคร
เลยที่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและโดย
สาธารณะว่า มีกฎหมาย มีภพ ๓ และภูมิ ๓๑ หรือมีนรกและ
สวรรค์จริง จึงไม่ควรเลยที่จะหลงเชื่อและงมงายอีกต่อไป.

คนที่หลงเชื่อมากกว่าชาติหน้ามีจริงและโลกมากที่จะมี
ความสุขในชาติหน้า ก็ย่อมจะลงทุนหรือทำบุญมาก ๆ ขณะเดียวกัน
คนที่ชี้ชวนคนอื่นให้หลงเชื่อและโลกมากขึ้นก็อาจจะได้ผลประโยชน์

มากขึ้นตามลำดับด้วย จึงเป็นเรื่องยากมากที่จะหยุดยั้งความ
โลกของคนที่ชั่วจนให้คนอื่นหลงเชื่อเพราะขัดกับผลประโยชน์ที่จะ
ได้รับ. กรุณาพิจารณาว่า ใครล่ะที่ขอบชวนชาวพุทธให้หลงเชื่อเรื่อง
ชีวิตหลังการตายว่ามีจริง ?

ในโลกนี้มีคนที่หลงเชื่อและงมงายในเรื่องผลประโยชน์ที่จะ
ได้รับในชีวิตหน้าหรือหลังการตายมากมายเหลือเกิน เพราะศาสนา
ต่าง ๆ มักจะเน้นผลประโยชน์ในชาติหน้าเป็นหลัก ซึ่งตรงกันข้ามกับ
พระพุทธศาสนาโดยสิ้นเชิง.

คนที่ยังมีความหลง(อวิชชา)เหลืออยู่ก็ย่อมจะขอให้สิ่งที่ตน
หลงเชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือตนเองและหรือครอบครัวในรูปแบบต่าง
ๆ. คนที่ไม่มีความหลงเชื่อก็จะพึ่งพาสติปัญญาทางโลกและทางธรรม
ของตนเองและหรือผู้อื่นตามความเหมาะสม.

วิธีล้างสมองให้คนหลงเชื่ออย่างฝังรากลึกและมั่นคง

จะสังเกตได้ว่า บางศาสนาเขาจัดให้มีโรงเรียนและโรงเรียน
สอนศาสนาตั้งแต่เป็นเด็ก ก็เพื่อล้างสมองเด็ก ๆ ให้หลงเชื่อคำสอน
ของศาสนานั้น ๆ และล้างสมองอย่างต่อเนื่องจนโต. ทั้งนี้ ก็เพื่อตอก
ย้ำข้อมูลความหลงเชื่อให้ฝังรากลึกมากอยู่ในความจำจนยากที่จะ
เปลี่ยนแปลงได้(เกิดอุปาทาน).

การที่หน่วยงาน ส่วนราชการ และกระทรวงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
กับการศึกษาของเด็กได้ปล่อยปละละเลยจนเด็ก ๆ ถูกล้างสมองอย่าง
ต่อเนื่องจนเกิดการหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ มาเป็นเวลานาน

มาก ย่อมแสดงถึงการด้อยความสามารถของผู้บริหารทุกระดับ
จึงควรที่จะตื่นตัวและริบวางแผนในการแก้ไขการล้างสมองเด็กในเชิง
รุกอย่างจริงจังและต่อเนื่อง.

ที่น่าห่วงมากก็คือเมื่อความจำของเด็กบันทึกข้อมูลที่เจือปน
ด้วยความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก ข้อมูลของความหลงเชื่อ
ก็จะฝังแน่นอยู่ในความจำมากขึ้น จึงเป็นเรื่องไม่่ง่ายนักที่จะ
ปรับเปลี่ยนข้อมูลของความหลงเชื่อมาเป็นอริยสัจ ๔ บริสุทธิ.

มีวัดพุทธมากมายที่กรุณาสอนพระพุทธศาสนาให้เด็ก ๆ ใน
วันอาทิตย์ด้วยเจตนาดีและน่าสรรเสริญเป็นอย่างยิ่ง. ประเด็นสำคัญ
คือ ถ้าสอนธรรมที่เจือปนความหลงเชื่อและงมงาย(อวิชชา)ก็อาจเป็น
เหตุให้เกิดความเสียหายกับเด็ก ๆ และพระพุทธศาสนาด้วย.

คณะสงฆ์จึงควรมีนโยบายให้โรงเรียนพระพุทธศาสนาวัน
อาทิตย์ทุกแห่งสอนอริยสัจ ๔ บริสุทธิแก่เด็กและผู้ทีสนใจ โดยทำเป็น
หลักสูตรง่าย ๆ และสอนเช่นเดียวกับพระธรรมวินัยในสมัยพุทธกาลที่
มีความบริสุทธิ์ สั้น ง่าย แจ่มชัดตามความจริง เปิดเผย และต้องฝึกให้
ทุกคน คือ ทั้งเด็กและผู้ใหญ่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริง
ได้ด้วยตนเอง หมั่นคณะ และโดยสาธารณะจนเป็นนิสัย.

ชาวพุทธ คณะสงฆ์ ทางราชการ และผู้ที่เกี่ยวข้องควรหา
ทางแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จากการโดนหลอกให้หลงเชื่อและงมงายใน
เรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ไม่ปล่อยปละละเลย
จนเกิดปัญหามากมายและรุนแรงเช่นทุกวันนี้ รวมทั้งเพื่อป้องกันและ
กำจัดปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากความหลงเชื่อและงมงายในศาสนา ลัทธิ

และอุดมการณ์ที่ไม่ถูกต้องให้หมดไป. ศาสนิกชนในศาสนาและ
ลัทธิต่าง ๆ ที่มีจิตใจบริสุทธิ์ก็ควรมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาต่าง ๆ
ดังกล่าวแล้วเช่นกัน.

กระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
ควรกำกับ ป้อนกัน และควบคุมไม่ให้คนไทยถูกหลอกให้
หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งควรจัดทำหลักสูตรให้
เด็ก ๆ นักเรียน นักศึกษา ได้ศึกษาศาสนาเปรียบเทียบอย่าง
เท่าเทียมกัน รวมทั้งมีการทดลองฝึกทำกิจกรรมของศาสนาต่าง
ๆ อย่างสมดุลและต่อเนื่องเพื่อให้เกิดสติปัญญาในวงกว้าง.
ทั้งนี้ เพื่อปกป้องสิทธิ์ของเด็กที่จะไม่ถูกครอบงำและถูกล้าง
สมองเพียงศาสนาเดียว. ถ้าทำได้สำเร็จก็จะเป็นตัวอย่างที่ดีงาม
ให้แก่ประเทศต่าง ๆ ในโลกนี้ ที่จะได้รู้จักวิธีลดความหลงเชื่อ
และงมงายในเรื่องต่าง ๆ ให้น้อยลง มีสติปัญญามากขึ้น และ
อยู่รวมกันอย่างสันติสุขมากขึ้น.

กระทรวงศึกษาธิการควรจัดทำหลักสูตรของ
กระทรวงศึกษาธิการในเรื่องของการตรวจสอบและพิสูจน์
ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง หมู่คณะ และโดยสาธารณะในเรื่องต่าง
ๆ ที่ได้รับรู้มา ทั้งภาคทฤษฎี ปฏิบัติ ประเมินผล เพื่อให้เกิด
สติปัญญาเห็นความจริงและความเท็จในเรื่องต่าง ๆ และต้อง
มีการทำกิจกรรมเป็นประจำ เพื่อให้เป็นนิสัยของเด็กไทยและ
คนไทยในทุกศาสนาด้วย.

ผู้บริหารของคณะสงฆ์ก็ควรปฏิรูปคณะสงฆ์ให้สามารถ
คัดกรองเอาพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ออกมาเป็นประโยชน์อย่าง
จริงจังและอย่างต่อเนื่องจนเป็นเรื่องปกติ เพื่อการเข้าถึงพระ

ธรรมวินัยบริสุทธิ์อย่างแท้จริงเช่นสมัยพุทธกาล และเพื่อประโยชน์สุขของภิกษุ คนทั่วไป สังคม ประเทศชาติ และชาวโลก.

การหลงเชื่อว่า ชาดกเป็นเรื่องจริง

ชาวพุทธส่วนใหญ่หลงเชื่อว่า กรรมและการเวียนว่ายตายเกิดเป็นเรื่องจริง ก็เพราะหลงเชื่อโดยไม่ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะเสียก่อน จึงมักหลงเชื่อว่า ชาดกเป็นเรื่องจริงไปด้วย.

เรื่องชาดกหรือนิทานชาดกเป็นเรื่องของกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งน่าจะถูกแต่งขึ้นโดยชาวพราหมณ์ และชาวพุทธที่ยังมีความเชื่อในเรื่องของกรรมและการเวียนว่ายตายเกิดตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู.

การนำเสนอเรื่องของชาดกหรือนิทานชาดกก็เพื่อจะแก้ปัญหาความหลงเชื่อที่ฝังแน่นมานานอยู่ในความจำของชาวพุทธมาตั้งยังแต่เด็ก จึงจำเป็นจะต้องนำเสนอเนื้อหาที่ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการพิจารณาว่า ชาดก กรรมแบบข้ามภพข้ามชาติ และการเวียนว่ายตายเกิดน่าจะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นหรือเป็นเรื่องจริง.

พระพุทธศาสนาเกิดขึ้นท่ามกลางสังคมพราหมณ์และในยุคของพราหมณะ ซึ่งเป็นช่วงที่ชาวอินเดียส่วนใหญ่นับถือศาสนาพราหมณ์. พระพุทธเจ้าและส่วนมากของภิกษุในช่วงที่พระพุทธศาสนายังไม่ได้ถูกทำลายให้หมดไปจากประเทศอินเดีย ก็มักจะเคยนับถือศาสนาพราหมณ์-ฮินดูมาก่อน.

ชาดกหรือนิทานชาดกเป็นนิทานดั้งเดิมที่มีอยู่แล้วในประเทศอินเดียตั้งแต่ก่อนพุทธกาล. ชาดก แปลว่าชาติ ซึ่งเป็นเรื่องของชาติ(ภพชาติหรือภพและภูมิ)ตามคติของศาสนาพราหมณ์.

ภายหลังพุทธกาล ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง และต่อเติมให้ตัวละครในชาดกหรือนิทานชาดกดั้งเดิมเชื่อมโยงไปยังพระอดีตชาติ (การเสวยชาติ)ของพระพุทธเจ้า อดีตชาติของพระอรหันต์ และอดีตชาติของบุคคลสำคัญที่ใกล้ชิดกับพระพุทธเจ้าในชาติปัจจุบันอีกด้วย และมักจะมีเรื่องกรุงพาราณสีซึ่งเป็นเมืองสำคัญของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู.

บุคคลสำคัญในพระพุทธศาสนาจึงกลายเป็นตัวละครของนิทานที่เกี่ยวข้องกับพระอดีตชาติของพระพุทธเจ้า ผู้รู้เรื่องชาดกจึงได้ขนานนามว่า **นิทานชาดก**.

เนื้อหาของนิทานชาดกมีเนื้อหาแบบนิทานและมักเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อมาก ๆ จึงเหมาะสำหรับเด็กเล็กในการจินตนาการและเพลิดเพลินเหมือนกับหนังการ์ตูนในยุคปัจจุบัน เช่น สัตว์คุยกับมนุษย์ รู้เรื่อง สัตว์ต่าง ๆ ก็พูดคุยกันได้ เป็นต้น. ถ้าจะเอานิทานชาดกมาเล่าให้เด็ก ๆ ฟัง ก็ไม่สมควรเลยที่จะโยงใยกับบุคคลในพระพุทธศาสนา เพราะจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเรื่องจริง.*

ผู้สอนและผู้ที่ได้รับรู้เรื่องของชาดกมักเข้าใจผิดคิดว่า เป็นเรื่องจริง ซึ่งผู้เขียนเองก็เคยคิดเช่นนั้นมาก่อน เพราะในช่วงนั้นไม่เคยใครบอกความจริง และทุกวันนี้ก็ยังไม่ค่อยจะมีใครบอกความจริงให้ชาวพุทธได้รับทราบกันอย่างทั่วถึง เพราะอะไร ?

ผู้สอนธรรมบางท่านนำนิทานชาดกมาใช้ประกอบการสอน ทั้ง ๆ ที่มีเนื้อหาที่ไม่คล้องจองหรือค้ำกับหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ อีกทั้งยังเป็นเรื่องซ้ำมภาพซ้ำชาติตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูและพระพุทธศาสนานิิกายมหายานอีกด้วย.

ผู้แต่ง ผู้ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของนิทานชาดกเพื่อให้คล้องจองกับบุคคลสำคัญในพระพุทธศาสนาก็น่าจะเคยเป็นชาวพราหมณ์-ฮินดูมาก่อน. เมื่อมีการกล่าวอ้างว่านิทานชาดกเป็นอดีตชาติของพระพุทธเจ้าและมีการเทศมหาชาติ(เทศ ๑๐ พระชาติสุดท้าย)จนเป็นประเพณีสำคัญ จึงอาจทำให้เกิดการหลงเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง. ความหลงเชื่อเช่นนี้ย่อมทำให้หลักธรรมของพระพุทธศาสนาถูกเจือปนด้วยนิทานที่เกี่ยวข้องกับภพชาติหรือภพและภูมิต่าง ๆ คือ มีเรื่องของบุญ กรรม บารมี นรก สวรรค์ พรหมโลก เทวดา เทพ พระอินทร์ พรหม เทพเจ้า และพระโพธิสัตว์ตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูอย่างเต็มรูปแบบ.

การระลึกอดีตพระชาติของพระพุทธเจ้ามากกว่า ๕๐๐ ชาติเป็นเรื่องของการซ้ำมภาพซ้ำชาติ ไม่มีในอริยสัจ ๔ และไม่มีในพุทธประวัติแต่ประการใด. ผู้เขียนมั่นใจว่า พระพุทธเจ้าจะไม่ทรงเสียเวลาในการระลึกชาติมากมายที่ไร้สาระแบบนิทานของเด็กที่เต็มไปด้วยเรื่องที่เหลือเชื่อสุด ๆ.

นิทานชาดกไม่เกี่ยวข้องหรือไม่มีความเชื่อมโยงกับเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิแม้แต่นิดเดียวเพราะเป็นเรื่องก่อนการตรัสรู้. พระพุทธเจ้าจะทรงไม่ตรัสสอนเรื่องอดีตชาติและอนาคตชาติอย่าง

แน่นนอน เพราะจะทำให้ผู้ฟังเกิดความลังเลสงสัยเนื่องจากการที่ไม่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ จึงเป็นไปได้เลยที่จะอ้างว่า ชาดกเป็นเรื่องการระลึกชาติของพระพุทธเจ้า อีกทั้งพระพุทธเจ้าไม่เคยตรัสสอนเรื่องข้ามภพข้ามชาติรวมทั้งเรื่องการพูดคุยของสัตว์ บารมี สวรรค์ เทพ เทพเจ้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของนิทานชาดก. ทรงตรัสสอนแต่เรื่องอริยสัจ ๔ ให้เฉพาะชาวโลกเท่านั้น เพื่อป้องกันและกำจัดทุกข์จากอกุศลทั้งปวงให้หมดไป และเพื่อทำจิตใจของตนเองให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง ณ ปัจจุบันขณะ.

ใครเล่าที่จะสามารถระลึกชาติย้อนหลังไปกว่า ๕๐๐ ชาติของพระพุทธเจ้าอย่างละเอียด ลึกซึ้ง ซึ่งเหมือนกับบทละครสั้น ๆ ในโทรทัศน์. การระลึกชาติเป็นการย้อนอดีตที่นานแสนนานจนประมาณไม่ได้ เช่น ๑ ชาติในสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวดี(ชั้นเทวดา)จะอยู่ในสวรรค์ได้นานถึง ๙,๒๑๖ ล้านปี(มนุษย์) ถ้าไปเกิดในพรหมโลกในรูปภูมิ ชั้นอกนิฏฐาเพียงแค่ ๑ ชาติ ก็จะมีอยู่ในภูมินี้นานถึง ๑๖,๐๐๐ มหากัปเท่ากับ $๑๐ \times ๑๐^{๑๔๐} \times ๔ \times ๑๖,๐๐๐$ ปี ซึ่งเป็นเวลานานมากจนกลายเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ. มันเป็นไปได้เลยที่จะระลึกชาติหรือย้อนหลังแม้แต่เพียงชาติเดียวและเป็นเรื่องที่เป็นไปได้เลยที่จะระลึกชาติได้ถึง ๕๐๐ ชาติ ที่ทำได้แน่ ๆ ก็คือ แต่งเรื่องขึ้นมาแบบนิทานวรรณคดี หรือปรับปรุงนิทานชาดกที่มีอยู่แล้วตามความเชื่อในคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูและนิกายมหายาน.

ในหนังสือเรื่องนิทานชาดกซึ่งเขียนโดย รศ. ดร. รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ ได้กล่าวถึงนิทานชาดกว่า มีการเสวยชาติก่อนการตรัสรู้เป็น

พระพุทธเจ้าถึง ๕๔๗ ชาตหรือมีนิทานชาดก ๕๔๗ เรื่อง. ชาวพุทธทุกคนควรอ่านหนังสือเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง และถ้าหาหนังสือเล่มดังกล่าวไม่ได้ ก็อาจศึกษาเรื่องนิทานชาดก ๕๐๐ ชาตของวัดพระธรรมกายที่ www.dmc.tv/articles/นิทานชาดก.html ข้อสำคัญคือ โปรดตรวจสอบและพิสูจน์เนื้อหาของทุกเรื่องทีอ่านว่า เป็นเรื่องจริงหรือนิทานกันแน่.

การที่ท่านผู้สอนธรรมหรือเทศมหาชาติบางท่านไม่ได้ชี้แจงความเป็นมาของนิทานชาดก แต่กลับชี้ทำให้เกิดการหลงเชื่อว่า นิทานชาดกเป็นเรื่องจริง ก็อาจทำให้คนจำนวนมากมายเข้าใจผิดโดยหลงเชื่อว่า เป็นเรื่องจริง ทั้ง ๆ ที่ชาดกเป็นเพียงแค่นิทานของชาวพราหมณ์-ฮินดูเท่านั้นเองไม่ใช่ของชาวพุทธ และมีเนื้อหาที่เป็นอวิชาและเหลือเชื่อมาก ๆ จึงไม่เหมาะสมเลยที่จะนำมาใช้ประกอบการสอนธรรมแต่ประการใด และยังเป็นภัยต่อหลักธรรมบริสุทธิ์ในพระพุทธศาสนาโดยตรง.

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ให้ความหมายของ “ชาดก คือ เรื่องพระพุทธเจ้าที่มีมาในชาติก่อน ๆ ตามที่กล่าวในคัมภีร์”. พจนานุกรมฯ ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่า ชาดกเป็นนิทานชาดก จึงอาจทำให้คนทั่วไปที่ไม่รู้เรื่องของคัมภีร์เข้าใจผิดคิดว่า เป็นเรื่องจริงได้โดยง่าย.

ปัจจุบันมีผู้สอนธรรมจำนวนมากมักจะชี้ให้เห็นหลงเชื่อเรื่องภพชาติซึ่งเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับความจริงที่ประเสริฐ ๔ อย่าง และยังมุ่งชักจูงให้ผู้ฟังทำบุญ หรือทำกรรมดี หรือสร้างและสะสมบารมีให้

มาก ๆ เพื่อภพชาติหน้าที่ดีหลังการตายในชาติปัจจุบัน และเพื่อ
เข้าถึงความดับทุกข์ในอนาคตชาติ ซึ่งตรงกับคติของศาสนาพราหมณ์-
ฮินดู และนิกายมหายาย.

เวสสันดรชาดกเป็นชาดกซึ่งผู้ที่แต่งขึ้นมาอ้างว่า เป็นพระชาติ
สุดท้ายของพระพุทธเจ้าเมื่อครั้งที่ยังเป็นพระโพธิสัตว์ที่มุ่งมั่นในการ
สร้างบารมีให้เต็มเปี่ยมบนโลกนี้ เพื่อจะได้เป็นพระพุทธเจ้าในชาติ
ต่อไป. ในเนื้อหาของชาดกได้ระบุไว้ว่า พระเวสสันดรได้ทรงบริจาค
พระโอรสและพระธิดาให้ขอทานที่ชื่อว่าชู้ชกเพื่อไปเป็นทาสรับใช้.

การบริจาคพระโอรสให้ชู้ชกเป็นการเบียดเบียนตนเองและ
หรือผู้อื่นที่รุนแรงมาก ๆ ซึ่งถ้ามีพระโพธิสัตว์จริงก็ไม่น่าจะเป็นวิสัย
ของพระโพธิสัตว์แต่ประการใด.

ในยุคนี้ถ้ามีคนเอาลูกสาวและลูกชายที่อายุยังน้อยอยู่ไปยก
ให้ขอทานเพื่อไปรับใช้ก็คงจะได้ชื่อว่า เป็นคนที่ชั่วช้าและเลวทราม
มากที่สุด ซึ่งคนทั่วไปย่อมจะยอมรับไม่ได้ และคงไม่มีใครเชื่อว่า การ
กระทำเช่นนี้เป็นความเมตตาและกรุณาของพระโพธิสัตว์. คนที่เชื่อว่า
พระเวสสันดรเป็นพระโพธิสัตว์ก็เพราะมีวิชาครอบงำ จึงไม่รู้เลยว่า
การกระทำของพระเวสสันดรนั้นดีมากหรือชั่วที่สุด.

ในนิทานเรื่องเวสสันดรชาดกนี้ มีเรื่องของพระอินทร์ที่แปลง
ร่างมาเข้าเฝ้าพระเวสสันดรเพื่อช่วยพระชายาของพระเวสสันดรไม่ให้
ถูกบริจาค ซึ่งในโลกนี้ยังไม่มีใครแปลงร่างได้จริงเลยนอกจากการ
แสดงมายากลเท่านั้น จึงน่าจะเป็นการแต่งเรื่องขึ้นมาตามความเชื่อใน
ยุคพระเวทที่มีพระอินทร์เป็นเทพเจ้าสูงสุด.

พระอินทร์ถูกตั้งขึ้นมาโดยคณะพราหมณ์โดยตั้งให้เป็น เทพเจ้าสูงสุดเหนือเทพเจ้าทั้งหลายซึ่งเป็นการปรับปรุงคำสอนในยุค พระเวทตรงกับช่วงเวลาประมาณ ๙๕๗ - ๔๕๗ ปีก่อนพุทธกาล แต่ เรื่องของพระเวสสันดรเป็นเรื่องย้อนหลังเป็นชาติ คือ หลังจาก เสวยพระชาติเป็นพระเวสสันดรแล้ว ทรงไปจุติในเทวภูมิชั้นดุสิตระยะ หนึ่งและทรงพระนามว่า สันตสูติเทวราช แล้วถูกทูลเชิญโดยเทวดา อินทร์ พรหมให้มาจุติในโลกมนุษย์เพื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธรเจ้า. เทวดา อินทร์ พรหม เป็นเทพและเทพเจ้าของพราหมณ์. เทวดาถูกแต่งตั้ง ขึ้นมาโดยพราหมณ์ในยุคอารยัน พระอินทร์ถูกแต่งตั้งขึ้นมาโดย พราหมณ์ในยุคพระเวท และพระพรหมถูกแต่งตั้งขึ้นมาเป็นเทพเจ้า สูงสุดในยุคพราหมณะ. ท่านคงจะเห็นด้วยว่า การแต่งเรื่องขึ้นมาแบบ เหลือเชื่อเพียงใดก็ตาม คนที่มีศรัทธาและไม่ใช้สติปัญญา ก็หลงเชื่อได้ โดยง่าย และไม่น่าเชื่อเลยว่าชาวพุทธส่วนมากหลงเชื่อผู้อื่นได้ โดยง่าย.

ที่น่าสังเกตก็คือ อายุขัยของเทวดาในเทวภูมิชั้นดุสิตคือ ๕๗๖ ล้านปีมนุษย์ แต่เทวดาและพระอินทร์เพิ่งถูกตั้งขึ้นโดยคณะพราหมณ์ ในยุคพระเวทเมื่อประมาณ ๒๐๐+ปี*ก่อนพุทธกาล และก็แปลกมากที่มีพระอินทร์แปลงกายไปช่วยพระชಾಯาของพระเวสสันดรในพระชาติ สุดท้ายได้ จึงพอจะประมาณการได้ว่า น่าจะเป็นนิทานที่เริ่มแต่งโดย พราหมณ์ในยุคพระเวท. ยุคต่อมาเป็นยุคพราหมณะที่คณะพราหมณ์ ได้แต่งตั้งพระพรหมให้เป็นเทพเจ้าสูงสุดและยกเลิกพระอินทร์รวมทั้ง เทพต่าง ๆ ที่ได้เคยแต่งตั้งขึ้นเมื่อก่อนหน้านี้แล้ว.

ถ้าคิดตามคติของศาสนาพราหมณ์ว่า พระพรหมเป็น
เทพเจ้าผู้ที่มีอำนาจสูงสุดของจักรวาล เป็นพระผู้สร้างทุกอย่างใน
จักรวาลและมีอำนาจในการลิขิต(พรหมลิขิต)ทุกชีวิตในโลกนี้ ทำไม
เทพเจ้าผู้ที่มีอำนาจสูงสุดจึงไม่บันดาลหรือลิขิตให้มนุษย์เป็นบุคคลที่
ประเสริฐ ไม่มีทุกข์ และไม่น่าจะปล่อยให้สัตว์โลกทั้งหลายต้องทุกข์
ทรมานจากปัญหาต่าง ๆ มากมายชั่วชีวิต และต้องเวียนว่ายตายเกิด
และทนทุกข์อีกนานแสนนานจนประมาณเวลาไม่ได้. จึงเป็นเรื่องที่น่า
คิดว่า เทพเจ้าสูงสุดมีเมตตาหรือไม่ ? เทพเจ้าสูงสุดจะได้ประโยชน์
อะไร ? เป็นเรื่องที่มีสาระหรือไม่ ? **ใครที่ได้รับผลประโยชน์**จากการ
แต่งเรื่องบารมี นิทานชาดก นรก สวรรค์ เทพ เทพเจ้า พระอินทร์ และ
เทพเจ้าสูงสุด ? ใครเล่าที่เสียผลประโยชน์จากความหลงเชื่อและม
งาย ?

การแต่งนิทานเวสสันดรชาดกตามเนื้อหาดังกล่าวแล้วเป็นการ
แสดงว่า ผู้แต่งข้างเป็นคนที่ขาดสติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรม
เอาเสียจริง ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสสอนข้อปฏิบัติไว้อย่างชัดเจนว่า ไม่ให้
เบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น แต่เนื้อเรื่องของเวสสันดรชาดกกลับ
กลายเป็นการสร้างกรรมชั่วอย่างรุนแรง. ในพระพุทธศาสนานิกายเถร
วาทไม่มีคำว่าพระโพธิสัตว์และการสร้างบารมีให้เต็มเปี่ยมอยู่ใน
อริยสัจ ๔ บริสุทธิแม้แต่เพียงคำเดียว.

เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจมากที่ชาวพุทธในนิกายเถรวาทปล่อย
ให้มีการเทศมหาชาติหรือเทศนิทานเรื่องชาติที่ยิ่งใหญ่ของพระ

โพธิสัตว์และหลงเชื่อว่าชาดกเป็นเรื่องจริงทั้ง ๆ ที่เป็นเพียงแค่นิทานชาดกที่แต่งขึ้นตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูในเรื่องของกรรมและการเวียนว่ายตายเกิดในภพและภูมิต่าง ๆ โดยมีเนื้อหาที่เหลือเชื่อแบบนิทานของเด็ก ๆ อีกทั้งยังเป็นการทำให้คนหลงเชื่อและงมงายแทนที่จะแสดงธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิเพื่อทบทวน ฝึกปฏิบัติธรรม ประเมินผล และเพื่อเข้าถึงความพ้นทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะ.

เรื่องของพระโพธิสัตว์เป็นคติของนิกายมหายานที่น่าจะมีพื้นฐานมาจากคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ซึ่งเป็นเรื่องของการสร้างบารมี กรรมดี การเวียนว่ายตายเกิด และเพื่อผลประโยชน์ทั้งสิ้น. ในนิกายเถรวาทเราไม่มีเรื่องของพระโพธิสัตว์ มีเพียงชาวพุทธบางสำนักเท่านั้นที่เชื่อว่ามีพระโพธิสัตว์ตามคติของนิกายมหายาน หรืออาจหลงเชื่อในเรื่องของภพและภูมิหรือนรกและสวรรค์นั่นเอง หรือเพื่อผลประโยชน์ของสำนักนั้น ๆ.

ในการเทศมหาชาติและการแสดงพระธรรมเทศนานั้น ผู้เทศมักจะรับเงินด้วย ซึ่งการรับเงินจากการแสดงธรรมเป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงไม่เคยทำเลย. พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมแบบธรรมทาน ซึ่งต่างกับผู้ที่แสดงธรรมในยุคนี้ที่ส่วนมากมักแฝงด้วยความโลภจนถึงขั้นรับค่าตอบแทนทั้งทางตรงและทางอ้อม. บางแห่งก็เชิญชวนให้ฟังเทศมหาชาติทั้ง ๑๐ ชาติโดยอ้างว่าจะได้บุญมาก ๆ ซึ่งเท่ากับการสั่งสอนนิทานในเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายให้แก่คนฟังถึง ๑๐ เรื่อง ถ้าผู้เทศไม่ชี้แจงให้คนฟังได้ทราบว่าเป็นนิทานในสมัยโบราณ จึงอาจทำให้คนฟังหลงเชื่อและงมงายมากยิ่งขึ้น ทั้งคนเทศ

และคนฟังเทศก็เลยเชื่อเรื่องนรกสวรรค์มากขึ้นหรือหลงทางมากขึ้น หรือเชื่อตามคติของศาสนาอื่นและนิกายอื่นมากขึ้น และเป็นชาวพุทธน้อยลง ซึ่งเท่ากับเป็นการทำความเสื่อมโทรมทางธรรมให้แก่ชาวพุทธและพระพุทธรศาสนามากยิ่งขึ้น. อยากให้ท่านผู้อ่านได้พิจารณาว่า การประชาสัมพันธ์ว่าผู้ที่ฟังเทศมหาชาติจะได้บุญกุศลมากมายนั้น เป็นเรื่องที่เป็นความจริงหรือไม่ ? เป็นการกระตุ้นให้เกิดความโลภและความหลงมากขึ้นหรือไม่ ?

ผู้เขียนเคยคุยกับคนที่อยู่ในชนบท เขาเชื่อเรื่องนิทานชาดกอย่างฝังใจมาก และไม่สนใจเรื่องอริยสัจ ๔ เลย เพราะเขาถูกสอนต่อ ๆ กันมาว่า เป็นเรื่องจริงที่ทุกคนต้องสร้างบารมีด้วยการทำบุญมาก ๆ. มีคนจำนวนไม่น้อยเลยถูกสอนให้หลงเชื่อตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูและนิกายมหานิกาย รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ขณะเดียวกันก็ไม่สอนให้ศึกษาและปฏิบัติธรรมตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ.

ผู้สอนธรรมและผู้รับผิดชอบด้านพระพุทธรศาสนาควรนำเสนอข้อเท็จจริงให้ชาวพุทธได้ทราบอย่างชัดเจนว่า ชาดกเป็นเพียงนิทาน ไม่ใช่เรื่องจริงแต่ประการใด และต้องชี้ชวนให้คนทั่วไปไม่ว่าจะนับถือศาสนาใดก็ตาม ให้สนใจที่จะศึกษาศาสตร์ของพระพุทธรเจ้า(พุทธรศาสตร์บริสุทธิ)หรือศึกษาอริยสัจ ๔ และปฏิบัติธรรมตามมรรคมงคล ๘ อย่างถูกต้องหรือบริสุทธิ ครบถ้วน และต่อเนื่อง เพื่อที่จะสามารถเข้าถึงความดับทุกข์และดำเนินชีวิตที่ประเสริฐได้อย่างต่อเนื่อง ณ ปัจจุบันขณะ. ถ้าคนไทยส่วนใหญ่ทำได้เช่นนี้ ก็จะสร้างความมั่นคงใน

หลักธรรมของพระพุทธศาสนา และเป็นประโยชน์อย่างแท้จริงต่อตนเอง ต่อสังคม ชนิตบ้านเมือง และชาวโลกตามเหตุปัจจัย.

ผู้ที่รับผิดชอบพระธรรมวินัยและการศึกษาในระดับชาติ ล้วนมีสติปัญญาสูง ควรพิจารณาตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริง แล้วประกาศให้ชาวไทยและชาวโลกได้รับรู้ว่า ชาดกเป็นแค่นิทานที่แต่งขึ้นมา เพื่อจะได้ช่วยกันกำจัดส่วนหนึ่งของความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องภพชาติให้ลดลง.

ท่านที่สนใจในเรื่องนิทานชาดกควรอ่านหนังสือเรื่อง นิทานชาดก ซึ่งเป็นผลงานการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย และเขียนโดย รศ. ดร. รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ ที่ชาวพุทธทุกคนรวมทั้งคณะสงฆ์ควรศึกษาเป็นอย่างยิ่ง. หนังสือเล่มนี้น่าจะมีจำหน่ายที่ศูนย์จำหน่ายหนังสือของมูลนิธิมหามกุฏฯ หน้าวัดบวรนิเวศวิหาร บางลำพู กทม. และที่ศูนย์หนังสือมหาจุฬาฯ ข้างวัดมหาธาตุฯ ด้าน ม.ธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ กทม. ถ้าจะไปซื้อ ก็ควรโทรศัพท์ไปสอบถามเสียก่อน หรือหาซื้อได้ทางอินเทอร์เน็ต. ขอถือโอกาสนี้กราบขอบพระคุณ รศ. ดร. รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ เป็นอย่างยิ่งที่ได้กรุณานำเสนอเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เขียนชาวพุทธ และชาวโลก และต่อความมั่นคงของพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก.

นรก สวรรค์ และพรหมโลก

ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ เชื่อเรื่องนรกและสวรรค์แต่ก็ไม่มีความรู้ในเรื่องภพและภูมิต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่มีความปรารถนาที่จะไปเกิดในภพและภูมิที่สูง ๆ เพื่อจะได้มีความสุขที่นานแสนนานจากการเนรมิต

สิ่งที่ตนปรารถนาขึ้นมาและเสพอย่างมีความสุข ซึ่งเป็นการหลงเชื่อ เพราะไม่ได้ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง.

ชาวพุทธมักจะหลงเชื่อจนฝังใจว่า การจะรู้เห็นอย่างแจ่ม เห็นชัดตามความเป็นจริงในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ หรือมีดวงตาเห็นธรรมตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน(อริยสัจ ๔) หรือการเข้าถึงความดับทุกข์ได้นั้น จะต้องผ่านการเวียนว่ายตายเกิดไปในภพและภูมิต่าง ๆ นานามากมาย และนานแสนนานจนประมาณไม่ได้. ดังนั้น ชาตินี้จึงไม่จำเป็นต้องมีดวงตาเห็นธรรมและเข้าถึงความดับทุกข์ เพราะหลงเชื่ออย่างจริงจังว่า จะต้องรออีกหลายภพชาติมากในการสะสมกรรมดีและบารมีให้พอเสียก่อน จึงมุ่งเน้นเรื่องของการทำบุญและทำทานเพื่อการสร้างสมบารมีเป็นหลัก.

ในที่นี้จะได้กล่าวถึงเรื่องของภพและภูมิอย่างย่อ ๆ ตามความหลงเชื่อของชาวพุทธส่วนใหญ่ที่เชื่อโดยไม่ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะมาก่อน. ท่านผู้อ่านควรรู้จักเรื่องของนรก สวรรค์ และพรหมโลกตามสมควร เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการคัดกรองหลักธรรมและคำสอนต่าง ๆ ที่ได้รับรู้มาให้เหลือแต่อริยสัจ ๔ บริสุทธิเท่านั้น.

คำว่า “นรกและสวรรค์” เป็นคำทั่วไปที่ชาวพุทธชอบใช้. ชาวพุทธที่เชื่อว่ามีนรกและสวรรค์จริงก็ต้องเชื่อเรื่องภพและภูมิต่าง ๆ ด้วย เพราะภพและภูมิเป็นองค์ประกอบหลักของนรกและสวรรค์. ภพและ

ภูมิทั้ง ๓ จึงเป็นที่อยู่ของสัตว์ทั้งหลายตามผลที่เกิดจากกรรมที่ได้ทำไว้ในอดีต.

ภพ คือ ที่อยู่ของสัตว์ทั้งหลายตามที่ชาวพุทธส่วนใหญ่เชื่อมีอยู่ ๓ ภพได้แก่ ๑. อรูปภพ คือ ที่อยู่ของพรหมเข้าถึงอรูปฌาน. ๒. รูปภพ คือ ที่อยู่ของพรหมที่เข้าถึงรูปฌาน. ๓. กามภพ คือ ที่อยู่ของสัตว์ที่ยังแสวงกามคุณต่าง ๆ.

ในแต่ละภพ ก็จะประกอบด้วยภูมิหรือชั้นต่าง ๆ. ภพทั้ง ๓ ประกอบด้วย ๓๑ ชั้นหรือภูมิ. คนทั่วไปนิยมเรียกภพและภูมิว่านรกและสวรรค์. ทั้งเรื่องภพและภูมิยังไม่เคยมีใครเลยที่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ในสาธารณะได้ว่าเป็นความจริง.

ชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ รู้แค่เพียงว่า มีนรกและสวรรค์หลายชั้น และอยากที่จะไปเกิดในสวรรค์ ไม่อยากไปเกิดในนรก โดยไม่ค่อยจะรู้จักความหมายของคำว่า ภพและภูมิ กันเลย.

ภพและภูมิเป็นหัวข้อหลักของเรื่องของนรกและสวรรค์ที่ชาวไทยพุทธได้หลงเชื่อตามเนื้อหาในเรื่องไตรภูมิพระร่วงซึ่งเป็นวรรณกรรมศาสนาพุทธที่แต่งในสมัยสุโขทัยประมาณ พ.ศ. ๑๘๘๘ โดยพระราชดำรินในพระยาสิทธิเทว ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับโลกทัศน์ที่แบ่งเป็น ๓ ภพ. วรรณกรรมเรื่องไตรภูมิพระร่วงเกิดขึ้นมาก็เพื่อที่จะสอนให้ประชาชนของพระองค์ทำความดี เพื่อจะได้ขึ้นสวรรค์มีชีวิตที่สุขสบาย และหากทำความชั่วก็จะต้องตกนรก ซึ่งเป็นสิ่งที่ใช้ควบคุมทางสังคม. สรุปลจากเรื่องไตรภูมิพระร่วง วิกีพีเดีย.

ถ้าเชื่อเรื่องนรกและสวรรค์ก็ต้องเชื่อเรื่องภพทั้ง ๓
เสียก่อนว่ามีจริง เพราะภพเป็นที่อยู่ของสัตว์หรือวิญญาณทั้งหลายที่
เวียนว่ายตายเกิด.

ใน ๓ ภพนี้มี ๒ ภพแรกเป็นที่อยู่ของพรหมหรือพระพรหม
ทั้งหลาย ที่อยู่ของพรหมทั้งหลายเรียกว่าพรหมโลกก็ได้ และพรหม
ทั้งหลายเป็นสัตว์ที่ไม่เสพกามคุณ.

ภพทั้ง ๓ ประกอบด้วย ๑. **อรูปภพ** เป็นที่อยู่ของพรหมที่เป็น
อรูปพรหม ซึ่งเป็น**ภพที่สูงที่สุด** หรือเป็นที่อยู่ของผู้ที่เข้าถึงสมาธิแบบ
อรูปฌานในระดับต่าง ๆ. ๒. **รูปภพ** เป็นที่อยู่ของพรหมที่เป็นรูป
พรหม ซึ่งเป็น**ภพที่รองลงมาจากอรูปภพ** หรือเป็นที่อยู่ของผู้ที่เข้าถึง
สมาธิแบบรูปฌานในระดับต่าง ๆ. ๓. **กามภพ** เป็นที่อยู่ของผู้ที่ยัง
เสพกามคุณอยู่ เช่น เทวดา มนุษย์ และสัตว์นรกในระดับต่าง ๆ.

การจะไปเกิดใน**อรูปภพ**และเป็นอรูปพรหมได้นั้น จะต้องเป็น
คนที่มีความสามารถในเรื่องของการทำสมาธิแบบอรูปฌาน โดยการ
กำหนดความว่างเป็นอารมณ์ จนสามารถทำอารมณ์ให้เป็นหนึ่ง
เดียวและอยู่กับความว่างได้อย่างต่อเนื่องในระดับต่าง ๆ ยิ่งมี
ความสามารถสูงเมื่อตายแล้วก็จะไปเกิดในชั้นหรือภูมิที่สูงของอรูป
ภพ.

ถ้ากล่าวถึงเรื่องของนรกและสวรรค์ อรูปภพย่อมเป็นสวรรค์
หรือภพที่สูงที่สุด แต่คนในยุคปัจจุบันไม่เห็นมีใครอยากไปเกิดในสวรรค์
ชั้นนี้เลย นอกจากพราหมณ์และดาสในศาสนาพราหมณ์. บางคน
เข้าใจว่า การจะเข้าถึงแดนนิพพานได้นั้นต้องผ่านสวรรค์ชั้นสูงสุด

เสียก่อน และแดนนิพพานเป็นแดนที่สูงกว่ารูปภพ ซึ่งน่าจะเกิดจากการต่อเติมขึ้นมาจากภายหลังก็ได้.

การจะไปเกิดใน**รูปภพ**และเป็นรูปพรหม ซึ่งเป็นภพที่รองลงมาจากรูปภพได้นั้น คนนั้นต้องมีความสามารถในการทำสมาธิแบบรูปฌาน โดยการ**กำหนดรูปเป็นอารมณ์** เช่น มีสติอยู่กับลมหายใจที่เข้าออกบริเวณจมูก จนสามารถทำอารมณ์ให้เป็นหนึ่งเดียวได้อย่างต่อเนื่องในระดับต่าง ๆ ยิ่งมีความสามารถสูงเมื่อตายแล้วก็จะไปเกิดในชั้นหรือภูมิที่สูงของรูปภพ.

คนที่เขียนเรื่องภพและภูมิต่าง ๆ น่าจะแต่งเรื่องขึ้นโดยการอิงคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู แล้วต่อเติมความคิดเห็นของตนเข้าไป. ในสมัยพุทธกาล ดาบสที่นับถือศาสนาพราหมณ์นิยมทำสมาธิเพื่อหวังว่า เมื่อตายไปแล้วจะได้ไปเกิดในพรหมโลก คือ ที่รูปภพหรือรูปภพ เพื่อจะได้อยู่กับความว่างหรือปล่อยวาง(อุเบกขา)ในทุกเรื่องจากการเข้าฌานหรือทำสมาธิอย่างต่อเนื่องและเป็นเวลานานแสนนาน แต่จะมีความสุขจากการเสพกามคุณ ๕ เหมือนสัตว์ทั้งหลายในกามภพอย่างที่ชาวพุทธส่วนใหญ่ต้องการเสพในชาติหน้า.

โดยหลักการแล้ว คนที่หลงเชื่อเรื่องนรกและสวรรค์เมื่อไปทำบุญหรือทำทานไปแล้วก็มักจะหวังสิ่งตอบแทนที่สูงส่ง เช่น ไปเกิดในภพและภูมิชั้นสูงหรือในพรหมโลก เพื่อเตรียมพร้อมที่จะเข้านิพพาน แต่ผู้เขียนยังไม่เคยรู้เห็นเลยว่า มีชาวไทยพุทธต้องการจะไปเกิดเป็นพรหมในพรหมโลก ทั้ง ๆ ที่พรหมโลกเป็นที่อยู่ของพรหมที่สูงกว่า

เทวดาทั้งหลายในกามภพ. ความหลงเชื่อเรื่องนรก สวรรค์ และ
พรหมโลกจึงต่างกับหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิอย่างสิ้นเชิง.

กามภพเป็นที่อยู่ของสัตว์ทั้งหลาย คือ เทวดา มนุษย์ สัตว์
นรก. สัตว์ทั้งหลายในกามภพต้องการเสพกามคุณ ๕ คือ รูป รส กลิ่น
เสียง สัมผัสต่าง ๆ เช่นเดียวกับมนุษย์ เพราะคนที่เขียนเรื่องสวรรค์เป็น
มนุษย์ จึงแต่งเรื่องให้อิงกับความต้องการของมนุษย์ เพื่อให้มนุษย์ที่
หลงเชื่อเกิดความต้องการที่จะเสพกามคุณ ๕ ตามที่ตนต้องการ. จึง
อยากให้ท่านผู้อ่านค้นเรื่อง “เทวดา (ศาสนาพุทธ) จากวิกิพีเดีย
สารานุกรมเสรี” เพราะมีเนื้อหาที่ควรรู้และช่วยให้ตัดสินใจในเรื่องภพ
และภูมิว่า เป็นเรื่องจริงหรือแต่งขึ้นมา.

การที่มนุษย์ไม่อยากไปเกิดในพรหมโลกก็อาจเป็นเพราะว่า
รูปภพและอรุภพไม่น่าอยู่เลยสำหรับมนุษย์ที่คุ้นเคยกับการเสพกาม
คุณ ๕ เพราะไม่มีความสุขจากการได้เสพกามคุณเลย คงมีแต่การเสพ
ความสงบจากสมาธิแบบรูปฌานและอรุฌานอย่างต่อเนื่องเท่า
นั่นเอง.

การจะไปเกิดในรูปภพได้เป็นเรื่องยากมาก ซื่อหาหรือขอให้
เทพเจ้าช่วยไม่ได้เลย ต้องมีความเพียรอย่างมากมาใช้ในการเจริญ
สมาธิอย่างเข้มข้นและต่อเนื่องชั่วชีวิตของความเป็นมนุษย์. เมื่อไป
เกิดเป็นรูปพรหมและอรุพรหมแล้วก็จะไม่ได้เสพกามคุณอีกเลย แถม
ยังต้องเจริญสมาธิอย่างต่อเนื่องอีกด้วย.

เรื่องภพทั้ง ๓ ไม่มีอยู่ในอริยสัจ ๔ เลยแม้แต่คำเดียว.
การทำสมาธิในพระพุทธศาสนาเป็นการมีสติทำจิตใจของ
ตนเองให้สงบ ได้พักชั่วคราว เป็นการฝึกมีสติหยุดการคิดทุก

**เรื่อง เพื่อปล่อยวางจากการคิดเรื่องทั้งปวง ทำจิตใจสงบ
บริสุทธิ์ เข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะ.**

พระพุทธศาสนาหรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิ์มีแต่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับ
ทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะเท่านั้นเอง และการดำเนินชีวิตตาม
ทางสายกลางหรือตามมรรคมรรค ๘ หรือข้อปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์
ในอริยสัจ ๔ เพื่อป้องกันและกำจัดสาเหตุของทุกข์ในอริยสัจ ๔ และ
เข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔.

เรื่องของการเจริญสมาธิเพื่อจะได้ไปเกิดเป็นพรหมในพรหม
โลก รวมทั้งการเจริญสมาธิในพรหมโลกนั้น เป็นคติของศาสนา
พราหมณ์โดยตรง ไม่ควรเลยที่ชาวพุทธจะไปอ้างว่า เรื่องของพรหม
และพรหมโลกเป็นคติของพระพุทธศาสนาแต่ประการใด.

ภูมิ คือ ชั้นที่สัตว์ทั้งหลายท่องเที่ยว หรือไปเวียน วาย ตาย
เกิด. ในไตรภูมิพระร่วง ภูมิเป็นส่วนประกอบของภพ ในแต่ละภพจะมี
จำนวนภูมิไม่เท่ากัน และทั้ง ๓ ภพนั้นประกอบด้วยภูมิทั้งหมดจำนวน
๓๑ ภูมิหรือชั้น และสัตว์โลกหรือวิญญาณต้องใช้เวลาที่นานแสนนาน
ในแต่ละภพและภูมิที่จะต้องไปเวียนว้ายตายเกิดก่อนเข้าถึงความดับทุกข์
หรือนิพพาน.

ชาวพุทธส่วนใหญ่มักจะปรารถนาว่า เมื่อตายจากโลกนี้ไป
แล้วก็ต้องการจะไปเกิดในโลกสวรรค์เพื่อเสพความสุขตามที่ตน
ปรารถนา และถ้าจะต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ก็ต้องการที่จะมี
ชีวิตอย่างมีความสุขหรือได้เสพตามที่ตนปรารถนาอีก ซึ่งเป็นเรื่องของความ
หลงเชื่อและงมงายอย่างรุนแรง และต่อเนื่องมานานแล้ว.

บุคคลที่เผยแพร่เรื่องที่เป็นเท็จเช่นนี้ มักเผยแพร่ด้วยความหลงเชื่อและงมงาย(หลงหรืออวิชชา)และอาจผสมกับกิเลสทางความคิดจากการคิดโลภ คือ เพื่อผลประโยชน์ของตนเองและหมู่คณะก็ได้.

คนที่เผยแพร่เรื่องนรกและสวรรค์ในศาสนาต่าง ๆ โดยไม่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะก็น่าจะได้ชื่อว่า เป็นบุคคลที่หลงเชื่อ งมงาย และเป็นบุคคลที่อันตรายต่อตนเอง ผู้อื่น สังคม ประเทศชาติ และต่อชาวโลกด้วย.

ผู้เขียนเองก็เคยหลงเชื่อและงมงายอย่างรุนแรงและต่อเนื่องมาก่อนว่า ถ้าชาตินี้เป็นไสยดาบ้นแล้วจะมีโอกาสเข้าถึงความดับทุกข์เช่นเดียวกับพระอรหันต์ทั้งหลายภายในไม่เกิน ๗ ชาติ จึงเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นเหตุให้ผู้เขียนต้องลาออกจากราชการเมื่ออายุ ๕๖ ปี เพื่อหวังที่จะใช้เวลาเต็มทีในการศึกษาธรรม ปฏิบัติธรรม และบรรลุมรรคเป็นไสยดาบ้นในชาติปัจจุบัน.

พระพุทธเจ้าตรัสสอนเรื่องของความจริงที่ประเสริฐ(อริยสัจ ๔) คือ เรื่องของทุกข์ สมุทัย นิโรธ และมรรค ที่เปิดเผย ง่าย แจ่มชัด เพื่อเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะเท่านั้น พร้อมทั้งตรัสสอนไม่ให้หลงเชื่อผู้อื่นใด และทรงไม่ตรัสสอนเรื่องที่ไม่เป็นความจริง หรือเรื่องที่ปิดบัง ซ่อนเร้น หรือเรื่องที่ทำให้สงสัยเป็นอันตราย ทรงตรัสสอนเรื่องของเหตุปัจจัยที่คนทั่วไปสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้โดยง่ายในชาตินี้.

ทุกวันนี้ พิธีกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เทพ
พรหม พระพรหม เทพเจ้าต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องข้ามภพข้ามชาติโดยตรง
จะมีพราหมณ์เป็นเจ้าพิธีและบางทีก็นิมนต์พระไปร่วมด้วย จน
กลายเป็นประเพณี ซึ่งทำให้คนจำนวนมากมายเข้าใจผิดจนยอมรับ
และหลงเชื่อว่า เป็นเรื่องของพระพุทธศาสนา. บางครั้งชาวพุทธก็เป็น
เจ้าพิธีเสียเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเลยว่า ชาวพุทธและผู้บริหาร
บ้านเมืองรวมทั้งผู้รับผิดชอบด้านพระธรรมวินัยไม่เห็นออกมาชี้แจงว่า
ชาวพุทธควรคิดและทำอย่างไรจึงจะทำให้ไม่เข้าใจผิดในเรื่องดังกล่าว.

ชาวพุทธแท้ย่อมมีเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ไม่ว่าจะนับถือ
ศาสนาใด และไม่ผูกใจโกรธผู้ใดเลยที่เคยทำลายพระพุทธศาสนา
มาก่อน แต่ก็ต้องรู้เห็นด้วยตนเองอย่างแจ่มชัดว่า เรื่องใดเป็นความจริง
หรือเป็นความเท็จ เรื่องใดควรทำหรือไม่ควรทำ เรื่องใดควรแก้ไข
หรือไม่ควรแก้ไขด้วยสติปัญญา โดยไม่ปล่อยปละละเลยอย่างเช่นทุก
วันนี้.

ทุกวันนี้ภิกษุมักจะทำหน้าที่เหมือนเป็นสื่อกลางในการรับการ
ถวายสิ่งของต่าง ๆ และเปลี่ยนเป็นบุญกุศล เพื่ออุทิศให้ผู้ที่ตายไปแล้ว
ได้รับสิ่งที่ปรารถนาโดยการทำพิธีกรรมในการอุทิศส่วนกุศล ซึ่งคล้าย
กับคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ความเชื่อเช่นนี้ยังไม่เคยมีผู้ใดเลยที่
สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ว่า เป็นเรื่องจริง รวมทั้งยังไม่มีข้อปฏิบัติ
เช่นนี้อยู่ในมรรคมีองค์ ๘ เลย และก็ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับความดับทุกข์ใน
อริยสัจ ๔ บริสุทธิแต่ประการใด.

การไปเกิดเป็นรูปพรหมในรูปภพและอยู่ในภุมิที่สูงสุด
ของรูปภพ คือ ภุมิที่ ๓๑ ก็จะมีอยู่ในภุมินี้ได้นานที่สุดคือ ๘๔,๐๐๐
มหากัป จึงจะหมดบุญแล้วกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีก.

๑ มหากัป คือ ระยะเวลาที่นานแสนนาน คือ ตั้งแต่โลกนี้ถูก
สร้างขึ้นโดยพระพรหม หรือพระเป็นเจ้า หรือเทพเจ้าสูงสุดของ
ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และประลัย ๑ ครั้ง ซึ่งศาสนาพราหมณ์-ฮินดู
ระบุว่า เป็นวันหนึ่งคืนหนึ่งของพระพรหม.

การไปเกิดเป็นรูปพรหมในภพและภุมิที่สูงสุด คือ ภุมิที่ ๓๑
ก็จะเป็นรูปพรหมอยู่ได้นานมากที่สุดถึง ๘๔,๐๐๐ มหากัป ซึ่งเป็น
เวลาที่นับตั้งแต่วันที่โลกนี้ถูกสร้างขึ้นและสลายไปถึง ๘๔,๐๐๐
ครั้ง ครั้นหมดบุญแล้วก็ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดในภพทั้ง ๓ ต่อไป
อีกโดยมีกรรมเป็นตัวกำหนด จึงทำให้ผู้เขียนสงสัยว่า ทำไมกรรมจึงมี
อำนาจอย่างมหาศาลในการบันทึกกรรมต่าง ๆ ได้อย่างละเอียด
รอบคอบ มากมาย นานแสนนานจนประมาณไม่ได้ พร้อมทั้งมีอำนาจ
ในการกำหนดชะตาชีวิตของสัตว์ทั้งหลายในทุกภพและภุมิให้เป็นไป
ตามผลของกรรมต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ ยุติธรรม และตรง
เวลา ขณะเดียวกัน ยังมีเรื่องของพรหมลิขิตซึ่งถูกลิขิตด้วยอำนาจอัน
ยิ่งใหญ่ของพระพรหมอีกด้วย. มีข้อสังเกต คือ ๘๔.๐๐๐ มหากัปเป็น
ตัวเลขเดียวกับ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรี. ธรรมชั้นตรีแปลว่า กองธรรม
หรือหมวดธรรมในพระไตรปิฎก จึงฝากให้ท่านผู้อ่านได้พิจารณาด้วย.

ผู้เขียนจึงคิดว่าเรื่องของภพทั้ง ๓ น่าจะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมา
ให้คนที่ขาดสติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมหลงเชื่อ รวมทั้งเพื่อ

ผลประโยชน์ในหลายด้าน ซึ่งหมายรวมถึงประโยชน์ในด้านการบริหารบ้านเมืองในอดีตด้วย. ผู้ที่หลงเชื่อและงมงายในเรื่องภพและภูมิย่อมมีโอกาสที่จะถูกชักจูงให้ทำบุญและทำทานแบบสุดโต่งได้โดยง่าย ซึ่งชาวพุทธส่วนใหญ่คงจะได้รับทราบเรื่องดังกล่าวอยู่เสมอ.

การจะไปเกิดเป็นพรหมในพรหมโลกได้นั้น ต้องเจริญสมาธิและตายในขณะที่สมาธิตั้งมั่นเท่านั้น. เป็นเรื่องแปลกมาก ๆ ที่ ชาวพุทธส่วนมากหลงเชื่อในเรื่องของการเวียนว่ายตายเกิดถึงขั้นฝังจิตฝัง (อุปาทาน) แต่กลับไม่สนใจที่จะไปเกิดในพรหมโลกกันเลย ถึงแม้ว่าจะเป็นภพที่สูงกว่าเทวดาก็ตาม ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า การจะไปเกิดในพรหมโลกได้นั้นจะต้องพึ่งตนเองจากการเจริญสมาธิอย่างยิ่งยวด และผู้สอนเองก็ไม่ได้ผลประโยชน์โดยตรงจากการทำบุญ รวมทั้งยังค้ำกับเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิอย่างชัดเจนอีกด้วย เพราะเรื่องของพรหม พระพรหม และพรหมโลกล้วนเป็นเรื่องของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูทั้งสิ้น.

ผู้เขียนเองไม่เคยตั้งใจที่จะไปเกิดในพรหมโลกเลย เพราะไม่เคยถูกชี้แนะมาก่อน แต่ถ้าต้องเปล่งเสียงตามผู้นำสวดในพิธีกรรมต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องข้ามภาพข้ามชาติ ก็เป็นการเปล่งเสียงตามประเพณีทางโลกเท่านั้นเอง.

เนื้อหาในบทสวดมนต์บางตอนก็ไม่ตรงกับหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ แต่ก็สวดตามกันไปตามประเพณี จึงได้แต่หวังว่าเมื่อคณะผู้บริหารของสงฆ์เข้าถึงอริยสัจ ๔ บริสุทธิเมื่อใด เรื่องต่าง ๆ ที่ได้กล่าวถึงแล้วก็น่าจะถูกแก้ไข.

มีชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลยที่สวดมนต์เพื่อขอความช่วยเหลือจากเทพและเทพเจ้าต่าง ๆ ด้วยความหลงเชื่อและงมงายว่า เทพและเทพเจ้ามีจริงและมีฤทธิ์ที่จะช่วยตนได้. บางคนประสบความสำเร็จด้วยสติปัญญาของตนเองแต่ก็หลงผิดคิดว่า เทพและเทพเจ้าเป็นผู้ช่วยเหลือ. บางคนที่ไม่ประสบความสำเร็จก็หาว่า เป็นผลแห่งกรรมตามที่ตนหลงเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมตามคติของศาสนา พราหมณ์-ฮินดู. การหลงเชื่อเรื่องของเทพ เทพเจ้า และกฎแห่งกรรมก็เท่ากับตกอยู่ในความหลงหรือขาดสติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมนั่นเอง.

ถ้าเทพเจ้ามีจริงและมีอำนาจจริงก็ย่อมจะช่วยคนที่ขอความช่วยเหลือได้ในทุกเรื่อง จึงอยากให้ทุกท่านตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง เช่น ให้ผู้ที่ไม่ความรู้เรื่องภาษาจีนเลยขอให้เทพเจ้าให้สติปัญญาเกิดขึ้นกับตนจนสามารถเขียนภาษาจีนได้โดยไม่ต้องเรียน ซึ่งทุกคนย่อมจะยอมรับว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยเพราะเป็นเรื่องของสติปัญญา. ในทำนองเดียวกัน พระพุทธเจ้าตรัสรู้อรุณวิสัย ๔ ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ท่านเอง ซึ่งต้องใช้เวลานานถึง ๖ ปี. ถ้ามีเทพเจ้าจริงพระองค์ท่านคงจะขอให้เทพเจ้าช่วยโดยไม่ทรงต้องเสียเวลาและลำบากพระวรกายอย่างมากมาย.

พระพุทธเจ้าเองก็ทรงเคยศึกษาเรื่องรูปฌานและอรุณวิสัยกับท่านอาฬารดาบสและท่านอุททกดาบสตามลำดับที่แคว้นมคธมาก่อน ซึ่งทั้ง ๒ ท่านเป็นพราหมณ์ในรูปแบบของดาบสที่เน้นภาคปฏิบัติด้วยการบำเพ็ญสมาธิ. ถ้าท่านสมณโคดมเห็นด้วยกับเรื่องของการทำ

สมาธิตามรูปแบบของท่านดาบสทั้งสอง เพื่อจะได้ไปเกิดเป็น
พรหมในพรหมโลกและพ้นทุกข์ พระองค์ก็คงจะไม่จำเป็นที่จะต้องลา
พระอาจารย์ทั้ง ๒ ท่านเพื่อค้นคว้าหรือวิจัยธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ ต่อกไป
และถ้าเรื่องของนรกสวรรค์ พรหมโลก กรรม และบารมีเป็นเรื่องจริงที่
ทำให้คนพ้นทุกข์ได้ ก็ย่อมจะต้องเป็นองค์ธรรมสำคัญในอริยสัจ ๔
ด้วย.

พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายต่างก็เข้าถึงความดับ
ทุกข์ในชาติปัจจุบันทั้งสิ้น ไม่เห็นต้องรอชาติหน้าเลย. ถ้าหลักธรรม
ของพระพุทธศาสนาเหมือนกับคติของศาสนาพราหมณ์แล้ว
พระพุทธเจ้าก็จะไม่ทรงบัญญัติพระธรรมวินัยขึ้นมาใหม่เพื่อกำจัด
ความหลงหรืออวิชชาให้หมดไป.

ท่านผู้อ่านควรพิจารณาว่า **ปัจจุบันนี้ใครเล่าที่เป็นคนชั่ว**
ชวนให้หลงเชื่อเรื่องกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติ ? การเวียนว่ายตาย
เกิด ? นรกและสวรรค์ ? การทำบุญแบบสะสมบารมีจะทำให้ได้ไป
เกิดในสวรรค์ชั้นสูง ? การทำพิธีกรรมต่าง ๆ เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่
บุคคลที่ตายไปแล้วได้เสีย ? ใครเล่าที่ได้ผลประโยชน์จากเรื่องนรก
และสวรรค์ ? มีใครบ้างที่ชวนให้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นสูงสุด คือ พรหม
โลก ? ควรจะช่วยกันแก้ไขเรื่องพิธีกรรมและความหลงเชื่อในเรื่องนรก
และสวรรค์อย่างไร ?

คนในโลกนี้ส่วนใหญ่ก็มักหลงเชื่อเรื่องชาติหน้าและมักจะ
คาดหวังว่า ชีวิตหลังการตายจะไม่มีความทุกข์และมีแต่ความสุขอย่าง
มากมายเป็นเวลานานแสนนานในชาติหน้า ซึ่งเป็นเรื่องของการคิด

โลกเพราะมีความหลงเชื่อ. บางคนโลภมาก ๆ จนถึงขั้นเกิด
 ตัณหาและอุปาทานด้านคิดโลก และถ้าไปบอกว่าเป็นเรื่องไม่จริง ก็
 มักจะไม่พอใจจนอาจถึงขั้นคิดโกรธก็ได้.

ขอถือโอกาสนี้เชิญชวนให้ทุกท่านศึกษาเรื่องของภพทั้ง
 ๓ คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ และภูมิต่าง ๆ ทั้ง ๓๑ ภูมิของทั้ง
 ๓ ภพ เพื่อจะมีโอกาสได้ใช้สติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรม
 ในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองถึงความ
 เป็นไปได้และความเป็นไปไม่ได้ วิธีการนี้จะทำให้เกิดความ
 เชื่อมั่นในอริยสัจ ๔ ตามความเป็นจริง ทั้งยังช่วยป้องกัน ลด
 และกำจัดความหลงเชื่อของตนเองให้ลดลงหรือหมดไป. วิธี
 ค้นหาข้อมูลเรื่องดังกล่าวแบบง่ายและสะดวกสบายที่สุดของคน
 ยุคนี้ คือ ค้นผ่าน Google.

ในสมัยพุทธกาล ผู้ที่ฟังธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ จากพระพุทธเจ้า
 จนมีความรู้และเข้าใจในเรื่องอริยสัจ ๔ อย่างถูกต้องตามความเป็น
 จริง ครบถ้วน และสามารถนำไปปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันได้อย่าง
 ต่อเนื่องตามสมควร ก็ได้ชื่อว่า **เป็นบุคคลที่มีดวงตาเห็นธรรม คือ**
เริ่มรู้เห็นตามความเป็นจริงในอริยสัจ ๔ จึงเริ่มเป็นบุคคลที่
ประเสริฐหรือเริ่มเป็นอริยบุคคลระดับแรกในอริยสัจ ๔ ที่เริ่ม
เข้าถึงกระแสของความดับทุกข์ หรือกระแสนิพพานในอริยสัจ ๔
โดยไม่ต้องรอชาติหน้า หรือเป็นโสดาบันถ้าเป็นฆราวาส(เริ่ม
เป็นชาวพุทธแท้) และเป็นพระโสดาบันถ้าเป็นภิกษุ(เริ่มเป็น
ภิกษุแท้).

พึงสังเกตว่า การเริ่มเป็นอริยบุคคล รวมทั้งการเริ่มเข้าถึง
 ความดับทุกข์(หรือนิพพานในพระพุทธศาสนา)ตามหลักธรรมของ

พระพุทธเจ้าฉันนั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการทำบุญและทำทาน หรือได้สร้างบารมีไว้อย่างมากมายในอดีตชาติหรือปัจจุบันชาติแต่ประการใด แต่เป็นเรื่องของการมีและการใช้สติปัญญาหรือความรู้และความสามารถทางธรรม ซึ่งต่างไปจากศาสนาอื่น ๆ เป็นอย่างมาก.

ความเป็นโสดาบันจึงเป็นเรื่องของการเริ่มมีและเริ่มใช้สติปัญญาทางธรรมหรือความรู้และความสามารถทางธรรมในเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ ๓ ปัจจุบันขณะของชาติปัจจุบันที่เพียงพอสำหรับการเริ่มละชั่ว มุ่งทำดี ทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์ และเริ่มพันทุกข์ตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ หรือเริ่มเข้าสู่กระแสของความดับทุกข์หรือนิพพานนั่นเอง ไม่เกี่ยวข้อง กับภพและภูมิต่าง ๆ ในวรรณคดีเรื่อง ไตรภูมิพระร่วงของพญาลิไทยแม้แต่ทีเดียว.

ชาวพุทธที่มีความรู้ในเรื่องอริยสัจ ๔ อย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงและเพียรปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่องจนเป็นนิสัยหรืออัตโนมัติ เพื่อทำจิตใจของตนให้มีความบริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องมากขึ้น ย่อมเป็นผลให้เข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธหรือนิพพานในอริยสัจ ๔)อย่างต่อเนื่องหรืออัตโนมัติมากขึ้นในชาติปัจจุบันและเป็นคนุคคลที่ประเสริฐ(อริยบุคคล)ในระดับต่าง ๆ ของพระพุทธศาสนา.

ท่านที่ยังไม่มั่นใจว่า ชาติหน้าจะมีจริงหรือไม่ก็ไม่ต้องกลัว เพราะ ถ้าท่านสามารถทำจิตใจให้บริสุทธิ์ในชาติปัจจุบันได้มากเพียงใด ท่านก็จะเข้าถึงเป้าหมายสูงสุด คือ นิโรธหรือนิพพานในพระพุทธศาสนาได้มากเพียงนั้นโดยไม่ต้องรอชาติหน้าแต่ประการใด และถ้าหากว่าชาติหน้ามีจริงก็เป็นอันหวังได้ว่า เมื่อตายแล้ววิญญาน

ก็จะไปจุติในสุคติโลกสวรรค์ และจะได้เสพความสุขทางใจอีก
นานแสนนาน.

พระธรรมวินัยดั้งเดิมของนิกายเถรวาทและปัจจุบัน

นิกายเถรวาทดั้งเดิมเป็นนิกายที่รักษาและปฏิบัติตามพระ
ธรรมวินัยบริสุทธิ์เช่นเดียวกับพระธรรมวินัยในสมัยพุทธกาลโดยไม่มี
การปรับเปลี่ยนเลย ซึ่งเป็นเรื่องที่แสนประเสริฐ แต่นิกายเถรวาทในยุค
ปัจจุบันนั้น มีการเจือปนด้วยคำสอนของศาสนาอื่น นิกายอื่น และ
ความหลงเชื่อมากมายเข้ามาในพระธรรมวินัยในรูปแบบต่าง ๆ.

สงฆ์หรือภิกษุซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักของพระรัตนตรัยที่มีค่า
ที่สุดของพุทธศาสนิกชน. ดังนั้น จึงต้องเป็นหน้าที่โดยตรงของคณะ
สงฆ์ที่จะต้องพยายามกำจัดความหลง(อวิชชา)ของคณะสงฆ์ให้หมด
ไปด้วยการศึกษาอริยสัจ ๔ และปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ อย่าง
ถูกต้อง ครบถ้วน และต่อเนื่องชั่วชีวิตโดยไม่หลงเชื่อเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น
พร้อมทั้งต้องปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัดสมกับความเป็น
เป็นองค์ประกอบหลักของพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง เพื่อจะได้ช่วยกัน
ปกป้องและรักษาพระธรรมวินัยให้บริสุทธิ์หรือคงอยู่ในสภาพเดิม
เหมือนสมัยพุทธกาลสืบต่อไป สมกับที่พระธรรมวินัยเป็นผู้แทนของ
พระพุทธเจ้าตามที่ทรงมีพระประสงค์.

บางท่านก็อ้างว่า โลก สังคม และสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป
มากแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องรักษาพระธรรมวินัยให้เหมือนสมัยพุทธกาล
คือ ปล่อยให้พระธรรมวินัยเจือปนด้วยคำสอนของศาสนาอื่นและความ

หลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ มากมายอย่างเช่นทุกวันนี้ จึงเป็นเรื่องที่
คณะสงฆ์จะต้องพิจารณาแก้ปัญหาตนเอง.

ภิกษุที่ไม่ปฏิบัติตนตามพระธรรมวินัยจึงมีส่วนในการทำลาย
พระธรรมวินัยซึ่งเปรียบเหมือนกับการทำลายพระพุทธเจ้า
พระพุทธศาสนา และนำพาสาวพุทธให้หลงทางอีกด้วย. ส่วนใหญ่ของ
ภิกษุไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด จึงทำให้เกิดความหลง
ตามด้วยโลภ ตัณหา อูบาทานทางด้านวัตถุ ทรัพย์สิน กามคุณ
พิธีกรรม และมีความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ อย่างมากมาย.

ถ้าภิกษุปฏิบัติตนตามพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ หรือตามแบบ
ฉบับของภิกษุในสมัยพุทธกาล หรือตามแบบฉบับของพระพุทธเจ้า
หรือตามแบบนิกายเถรวาทบริสุทธิ์อย่างเคร่งครัดและต่อเนื่อง ย่อมจะ
เป็นเครื่องมืออย่างดีเยี่ยมในการป้องกันและกำจัดบุคคลที่ไม่ใช่ภิกษุ
แท้่ออกจากวงการภิกษุของนิกายเถรวาทเพื่อให้เหลือแต่ภิกษุแท้เป็น
ส่วนมาก ซึ่งจะเป็นผลดีต่อชาวพุทธและชาวโลกเป็นอย่างยิ่ง.

ชาวพุทธส่วนใหญ่ในยุคนี้มีความหลงเชื่อหรืออวิชชาครอบงำ
มากมายเพียงใด ส่วนใหญ่ของอาจารย์หรือพระอาจารย์ก็ย่อมมี
อวิชชาครอบงำมากมายเช่นกัน เพราะอาจารย์และพระอาจารย์
ทั้งหลายก็ล้วนเป็นแม่พิมพ์ทางธรรมทั้งสิ้น. คนในบ้านเมืองมี
สติปัญญาทางโลกและทางธรรมตกต่ำมากเพียงใดก็เพราะผู้บริหาร
ชาติบ้านเมืองทั้งทางโลกและทางธรรมขาดสติปัญญาทางโลกและทาง
ธรรมตามสัดส่วนด้วย และควรรีบแก้ไขความตกต่ำทางสติปัญญา
ดังกล่าวแล้วให้หมดไปอย่างรวดเร็วโดยไม่เฉื่อยและอีกต่อไป.

ภิกษุแท้ต้องพยายามไม่คิดโลก ไม่คิดโกรธ และต้อง
กำจัดหลง(อวิชชา)ให้หมดไปเพื่อทำจิตใจให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องชั่ว
ชีวิต สอดกับที่ชาวพุทธคาดหวังและให้ความเคารพและสนับสนุนภิกษุ
มาโดยตลอด.

ตอนที่ ๓ ปัญหาในเรื่องต่าง ๆ ในวงการพระพุทธศาสนาที่ ต้องการแก้ไขอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

ปัจจุบันชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ ยังมีความหลงเชื่อใน
เรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ความจริงที่ประเสริฐ(อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์) จึงยังไม่มี
สัมมาทิฐิ(มรรคข้อที่ ๑)หรือยังไม่มีความเห็นชอบหรือความเห็น
ถูกต้องตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์. ชาวพุทธที่ยังไม่มีความ
เห็นชอบตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ก็ยังไม่เป็นชาวพุทธแท้
และคงเป็นชาวพุทธเทียมที่กำลังหลงทางอยู่ จึงเป็นผลให้ไม่สามารถ
เข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้อย่างตรงประเด็น หรืออาจจะดับ
ทุกข์ได้บ้างแต่ก็ไม่ต่อเนื่อง.

ในอดีตตั้งแต่สมัยที่ผู้เขียนยังเป็นเด็กจนถึงอายุประมาณ ๗๖
ปีพบว่า ผู้เขียนเองก็ยังไม่มีความรู้เพียงพอที่จะรู้ว่า
พระพุทธศาสนาในประเทศไทยมีปัญหามากมายที่ต้องรีบแก้ไขอย่าง
รีบด่วน.

มีบางคนคิดว่าปัญหาต่าง ๆ ดังที่กำลังจะกล่าวถึงนั้น เป็น
ปัญหาที่แก้ไขไม่ได้อีกแล้ว เพราะมันได้หยั่งรากลึกลงในจิตใจของชาว
พุทธมานานแล้ว แต่ผู้เขียนคิดว่า ถึงจะยากมากมายเพียงไรก็ตาม

ชาวพุทธแท้ทุกท่านก็ควรพยายามช่วยกันแก้ไขตามกำลังความรู้
และความสามารถเท่าที่มีอยู่ ณ ปัจจุบันขณะ อย่างน้อยที่สุดก็ยังเป็น
แนวทางให้คนรุ่นหลังได้รับทราบปัญหาต่าง ๆ รวมทั้งแนวทางในการ
แก้ไขเพื่อช่วยกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้ลดลงหรือหมดไปในอนาคต.

หน้าที่ของชาวพุทธ คือ ช่วยกันป้องกัน ลด และกำจัดปัญหา
ในทุกเรื่องที่เป็นเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายให้หมดไปจาก
พระพุทธศาสนาตามกำลังสติปัญญาและเหตุปัจจัยของแต่ละบุคคล
โดยมีภิกษุแท้เป็นผู้นำ เพราะเป็นกิจสำคัญของภิกษุแท้โดยตรง.

ทุกวันนี้การแก้ปัญหาดังต่าง ๆ ในวงการพระพุทธศาสนาอาจไม่
ตรงประเด็นถ้าภิกษุและฆราวาสที่ร่วมกันแก้ปัญหายังไม่เป็นชาวพุทธ
แท้ และอาจทำให้หลงทางมากยิ่งขึ้นก็ได้.

ชาวพุทธส่วนใหญ่มีความหลงและงมงายในเรื่องต่าง ๆ

ให้ท่านผู้อ่านสังเกตว่า มีวัดเป็นจำนวนไม่น้อยเลยที่จัดให้มี
บริการหรือสนับสนุนให้มีหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ แทนการใช้
สติปัญญาทางธรรม เช่น จัดให้มีการบูชาไฟด้วยการจุดตะเกียง จุด
เทียน จุดธูปเพื่อบูชาด้วยกลิ่น บูชาด้วยดอกไม้ เปิดโอกาสให้มีการบน
บานพระพุทธรูป เทพ เจ้าแม่ เทพเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ รับเงิน ของ
กิน และของใช้ต่าง ๆ รวมทั้งสนับสนุนให้มีการแก้บนกันอย่างเปิดเผย
ทั้ง ๆ ที่ภิกษุส่วนใหญ่ก็ย่อมรู้อยู่แก่ใจว่า ไม่มีเรื่องเหล่านี้อยู่ในอริยสัจ
๔ เลย และไม่ใช่วิถีปฏิบัติหรือมรรคในพระพุทธศาสนานิกายเถรวาท
แม้แต่หน่อย. การกระทำเช่นนี้จึงเป็นการสนับสนุนให้เกิดความหลงเชื่อ

และงมงายมากยิ่งขึ้นแทนการใช้สติปัญญาทางธรรม แต่หลาย
 วัดก็ยังคงจัดทำขึ้นเพื่ออะไร ? เป็นผลร้ายต่อชาวพุทธและ
 พระพุทธศาสนาอย่างไร ? สมควรที่จะเลิกการเพาะปลูกความ
 หลงเชื่อและงมงายขึ้นในวัด ในคณะสงฆ์ และชาวพุทธ ใช่หรือไม่ ?
 ชาวพุทธทุกท่านในนิกายเถรวาทควรร่วมกันแก้ไขเพื่อยุติการ
 ทำลายพระธรรมวินัยซึ่งเป็นพระศาสนาแทนพระพุทธเจ้าของชาวพุทธ
 ใช่หรือไม่ ? ควรจะลงมือแก้ไขเมื่อใด ? การที่ตั้งคำถามเช่นนี้ก็เพื่อ
 กระตุ้นให้ท่านผู้อ่านได้ฝึกคิดแก้ไขปัญหาการบ่อนทำลายพระธรรม
 วินัยหรือพระพุทธศาสนาให้หมดไปเพื่อคงไว้แห่งพระธรรมวินัยบริสุทธิ์
 ถึงแม้จะเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็นและต้องใช้เวลานานเพียงใด แต่ชาว
 พุทธแท้ก็ควรพยายามช่วยกันแก้ไขเต็มกำลังความสามารถ ณ
 ปัจจุบันขณะ เพื่อให้ชาวพุทธกลับมาใช้สติปัญญาในการศึกษาอริยสัจ
 ๔ บริสุทธิ์และปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่องจนเป็นนิสัย.

คณะสงฆ์มีภิกษุที่ทำหน้าที่บริหารงานในระดับต่าง ๆ กระจาย
 อยู่ทั่วประเทศ ก็น่าที่จะตั้งใจพิจารณาแก้ปัญหการบ่อนทำลาย
 พระพุทธศาสนาโดยชาวพุทธที่ยังมีความหลงเชื่อและงมงายให้หมดไป
 อย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพราะการปล่อยปละละเลยก็เท่าเป็นการ
 ส่งเสริมให้มีการบ่อนทำลายพระธรรมวินัยและพระพุทธศาสนามากขึ้น
 เรื่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง ยิ่งวันเวลาผ่านไปนานมากเท่าไรความเสียหายก็
 ย่อมจะมากยิ่งขึ้นตามลำดับซึ่งเกิดขึ้นจากชาวพุทธเทียมนี้เอง.

ภิกษุทุกรูปก็ควรปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัดเช่น
 สมัยพุทธกาลโดยใช้สติปัญญา พร้อมทั้งเลิกละความหลงเชื่อและหยุด

การเผยแผ่ความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ โดยเด็ดขาด เลิกละการ
หาผลประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งไม่เคยปรากฏในสมัยพุทธกาลเลย
ควรมุ่งศึกษา ปฏิบัติ ประเมินผล และมุ่งเผยแผ่แต่อริยสัจ ๔ บริสุทธิ
เท่านั้น เพื่อเป็นรูปแบบของความเป็นภิกษุแท้ของชาวโลกในนิกายเถรว
าทดั้งเดิมอย่างแท้จริง สมกับที่ได้รับคามไว้วางใจให้เป็นศูนย์กลาง
ของพระพุทธศาสนาโลก.

ทุกวันนี้มีชาวพุทธแท้ที่พึงสติปัญญาทางธรรมของตนเองเป็น
จำนวนน้อย และถ้าคณะสงฆ์ยังคงปล่อยปละละเลยต่อไปเรื่อย ๆ
อย่างเช่นทุกวันนี้ อีกไม่นานนัก นิกายเถรวาทก็คงจะเหลือแต่ชื่อ แต่
เนื้อหานั่นไม่ใช่ และชาวพุทธแท้ก็จะหาได้ยาก.

การสอนธรรมและการศึกษาธรรมด้วยความหลงเชื่อ

หลังจากพุทธกาลนานกว่า ๒,๕๐๐ ปีมาแล้วนั้น พระธรรม
หรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิย่อมมีความผิดเพี้ยนไปพอสมควร เพราะมีเหตุ
ปัจจัยต่าง ๆ มากมายที่ทำให้พระธรรมของพระพุทธเจ้าขาดหายไป
ถูกปรับแก้ และต่อเติมขึ้นมาอีก.

ชาวพุทธในยุคปัจจุบันมากกว่าร้อยละ ๙๐ นับถือ
พระพุทธศาสนานิกายเถรวาท นิกายมหายาน ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู
พิธีกรรม รวมทั้งมีความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ
กันโดยไม่รู้ตัว. เมื่อมีหลงเชื่อเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่อริยสัจ ๔ บริสุทธิมาก
ขึ้นเพียงใด ความผิดเพี้ยนของหลักธรรมและความเป็นชาวพุทธย่อม
มากขึ้นตามสัดส่วนด้วย.

การตีความในหลักธรรมที่ผิดเพี้ยนย่อมทำให้เกิดการ
แตกแยกทางความคิดและความเชื่อ จึงทำให้ชาวพุทธแบ่งเป็นนิกาย
ใหญ่ นิกายย่อย คณะ สาย กลุ่ม พวก ซึ่งพบว่าในนิกายมหายานมี
นิกายย่อยเป็นจำนวนมาก. ดังนั้น ท่านผู้ศึกษาธรรมจะต้องตั้งสติให้
มั่นคงว่า จะไม่หลงเชื่อผู้อื่นใดเป็นอันตรายรวมทั้งผู้เขียนด้วย เพื่อจะได้ไม่
หลงทาง และจะเปิดวิสัยทัศน์ในการที่จะศึกษาและปฏิบัติธรรมใน
ชีวิตประจำวันไปชั่วชีวิต. ในศาสนาอื่น ๆ ก็มีปัญหาในเรื่องการ
แตกแยกทางความคิดเช่นเดียวกัน บางศาสนาถึงกับรบและฆ่ากันเอง
เพื่อผลประโยชน์ของนิกายหรือหมู่คณะของตน.

หลังการตรัสรู้พระพุทธเจ้าทรงมีพระมหาเมตตาและ
กรุณาธิคุณเสด็จไปในที่ต่าง ๆ เพื่อเผยแผ่อริยสัจ ๔ ให้แก่คนทั่วไป
และทรงไม่เสียเวลาไปกับเรื่องอื่นใดเลยที่ไม่ใช่อริยสัจ ๔ ซึ่งต่างกัน
มากกับผู้สอนธรรมในยุคปัจจุบันที่อ้างว่า ตนสอนธรรมของ
พระพุทธเจ้าแต่กลับไม่สอนธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิและไม่ปฏิบัติ
ธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และต่อเนื่องเป็นหลัก
หรือบางทีก็สอนแบบไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน ไม่ต่อเนื่อง ไม่เชื่อมโยง
และยังมีการสอนเรื่องของพระพุทธศาสนานิกายมหายาน ศาสนา
พราหมณ์-ฮินดู พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง
ๆ อีกด้วย. บางคนเอาธรรมของพระพุทธเจ้ามาขยายความแล้ว
นำเสนอต่อสาธารณะและสงวนลิขสิทธิ์ว่าเป็นของตนก็มีเป็นจำนวน
มาก.

ขอเน้นอย่างจริงจังว่า ชาวพุทธทุกคนต้องมีความเพียรในการศึกษาและปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ อย่างถูกต้องครบถ้วน และต่อเนื่องตลอดชีวิต เพื่อเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ อย่างต่อเนื่องเท่านั้น. ถ้าสงสัยว่ากำลังถูกสอนนอกหลักธรรมในอริยสัจ ๔ ก็ให้ใช้สติปัญญาในการเตือนตนเองให้ระมัดระวังจิตใจของตนไม่ให้ไปยอมรับหรือหลงเชื่อโดยไม่ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะเสียก่อน.

สาเหตุที่ผู้สอนธรรมไม่ค่อยสอนอริยสัจ ๔ เป็นหลักก็อาจเนื่องมาจากความหลงเชื่อที่สืบทอดกันมาได้ฝังลึกอยู่ในความจำหรือครอบคลุมนจิตใจของผู้สอนธรรมมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก จึงทำให้ผู้สอนธรรมจำนวนมากหลงเชื่อเรื่องต่าง ๆ ที่ข้ามภพข้ามชาติและอยากสอนตามแบบที่ตนหลงเชื่อ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าห่วงใยมาก ๆ การจะปรับความคิดและความเชื่อของผู้สอนธรรมแบบหลงเชื่อให้กลับมาสอนอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เป็นเรื่องที่ยากมาก ๆ เพราะได้หลงเชื่อมานานจนถึงขั้นยึดมั่นถือมั่นไปแล้ว แต่ชาวพุทธแท้ก็ต้องพยายามแก้ไขเต็มกำลังความสามารถอย่างต่อเนื่องเท่าที่จะทำได้.

คนไทยส่วนมากทั้งในอดีตและปัจจุบันมีนิสัยเคารพและเชื่อฟังผู้สอนธรรมมาก เพราะเป็นหลักปฏิบัติที่สืบทอดกันมานานแล้ว จึงมักจะหลงเชื่อผู้สอนธรรมที่ตนเคารพและเชื่อฟังได้โดยง่าย.

เรื่องของกฎแห่งกรรมเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับหลักธรรมของพระพุทธศาสนาโดยสิ้นเชิง เพราะพอขึ้นต้นชื่อว่าเป็น “กฎ” ก็หมายถึงต้องเป็นไปตาม “กฎ” ทุกประการ ซึ่งเป็น “อัตตาหรือเป็นของเที่ยงแท้

แน่นอน” แต่พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า ชีวิตเป็นไตรลักษณ์ คือ เป็นของที่ไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลง และดับสลายไปเป็นธรรมดา ซึ่งคนทั่วไปสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเอง.

กฎแห่งกรรมเป็นเรื่องของอตฺตาที่ถูกแต่งขึ้นมาเพื่อหวังจะได้ผลประโยชน์จากคนที่หลงเชื่อในเรื่องของการเวียนว่ายตายเกิดในภพทั้ง ๓ คือ กามภพ รูปภพ และอรุพภพนั่นเอง อีกทั้ง ๓๑ ภูมิของทั้ง ๓ ภพล้วนเป็นเรื่องที่คงอยู่ตลอดไปชั่วนิรันดร์(**อตฺตา**) เพราะภพ ภูมิ และเรื่องของการเวียนว่ายตายเกิดเป็นเรื่องที่คู่กับกฎแห่งกรรมตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู. ศาสนาอื่น ๆ ก็มักจะกล่าวถึงความสุขในสวรรค์ชั่วนิรันดร์เช่นกัน เพื่อจูงใจให้คนอยากมานับถือศาสนาของตน จึงเป็นเรื่องของ**อตฺตา**ทั้งสิ้น และเป็นเรื่องที่ตรงข้ามกับหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน.

ชาวพุทธเป็นจำนวนมากเมื่อเกิดปัญหาขึ้นมาแล้วไม่สามารถแก้ปัญหาได้ก็มักจะอ้างหรือโทษว่า เป็นเรื่องของกรรมเก่าแบบข้ามภพข้ามชาติตามความหลงเชื่อของตน เช่น ขาดทุน ไฟไหม้บ้าน น้ำท่วม หย่าร้าง อุบัติเหตุ เจ็บป่วย พิการ ตาย เป็นต้น ซึ่งเป็นความหลงเชื่อในเรื่องกรรม ข้ามภพข้ามชาติ และการเวียนว่ายตายเกิดตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และทุกวันนี้ยังไม่มีใครที่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงจนเป็นที่ยอมรับของสาธารณะได้เลย.

ที่จริงแล้วทุกปัญหาที่เกิดขึ้นล้วนมีเหตุปัจจัย(มีสมุทัย)ด้วยกันทั้งสิ้น. หลักธรรมของพระพุทธศาสนาเน้นว่า ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นหรือดับไปล้วนมีเหตุปัจจัย ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่คนทั่วไปสามารถตรวจสอบและ

พิสูจน์ได้ด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะเพราะเป็นเรื่องของ
วิชาการทางวิทยาศาสตร์. พระพุทธศาสนาไม่มีเรื่องการหลงเชื่อใน
เรื่องของกรรมแบบข้ามภพข้ามชาติแต่ประการใด.

เมื่อทุกปัญหาต้องมีสาเหตุ(สมุทัย)หรือต้องมีเหตุปัจจัยเสมอ
การจะแก้ปัญหาก็ให้หมดไปได้นั้น ต้องป้องกันและกำจัดสาเหตุ(เหตุ
ปัจจัย)ของการเกิดปัญหาให้หมดไป และการจะไม่ให้มีปัญหาเกิด
ขึ้นมาอีก ก็จะต้องป้องกันและกำจัดสาเหตุ(เหตุปัจจัย)ของปัญหานั้น
ๆ ให้หมดไปอย่างต่อเนื่อง. คนที่หลงเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมย่อมได้ชื่อ
ว่า เป็นบุคคลที่ขาดสติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรม จึงไม่คิดจะ
ค้นหาสาเหตุของปัญหา ซึ่งเท่ากับปล่อยให้สาเหตุของปัญหาต่าง ๆ
ไม่ถูกแก้ไข เพราะอ้างว่า มีสาเหตุมาจากกรรมในอดีต บางคนมีความ
หลงเชื่อและงมงายมากถึงขั้นต้องไปทำบุญแก้กรรม. ในระดับชาติก็มี
การทำบุญและสวดมนต์เพื่อแก้ปัญหาระเบิดของชาติบ้านเมือง
จึงขอถามว่า เป็นการแก้ปัญหที่ตรงประเด็นและถูกทาง ใช่หรือไม่ ?
ถ้าแก้ปัญหาคิดทางจะเท่ากับเป็นการต่อเติมความหลงเชื่อให้แก่ชาว
พุทธและทำลายหลักธรรมที่บริสุทธิ์อีกด้วย.

บางคนสอนว่า การจะเข้าถึงภาวะนิพพานหรือนิโรธได้นั้น
จำเป็นจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในภพและภูมิต่าง ๆ อีกนานแสน
นานจนประมาณเวลาไม่ได้. การสอนธรรมด้วยความหลงเชื่อย่อม
เสี่ยงมากที่จะสอนแล้วทำให้คนอื่นหลงทางเช่นเดียวกับผู้สอน แต่ก็
ยังคงสอนตามที่ตนหลงเชื่อจนฝังใจเพราะไม่รู้ว่า ตนกำลังหลงเชื่อและ
งมงาย. ครั้นจะสอนคนที่มีสติปัญญาในการค้นหาข้อเท็จจริง ก็มักจะ

ไม่กล้าสอนเรื่องของการเวียนว่ายตายเกิดเพราะเป็นเรื่องที่
เหลือเชื่อมากในสายตาของคนที่ใช้สติปัญญา.

มีหลายคนมากชอบอ้างด้วยความไม่รู้ว่าการสอนเรื่องของ
นรกและสวรรค์ช่วยให้คนละชั่วและทำความดี แต่เขาเหล่านั้นหาว่า
ว่า ตนกำลังสอนตามคติของศาสนาอื่นด้วยความหลงเชื่อและงมงาย
ผู้สอนและศิษย์ต่างก็หลงทางจากอริยสัจ ๔ บริสุทธิด้วยกันทั้งคู่ และมี
จำนวนไม่น้อยเลยที่เสียโอกาสในการศึกษาและปฏิบัติธรรมตาม
หลักธรรมที่เป็นความจริงและประเสริฐของพระพุทธเจ้าตลอดชีวิต.
การสอนเรื่องที่เป็นความหลงเชื่อของตนก็เพราะผู้สอนยังไม่มีความรู้
และความสามารถตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ หรือยังมีความหลงหรือ
อวิชชาครอบงำจิตใจอยู่นั่นเอง. การสอนธรรมโดยไม่ผ่านการ
ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองจึงเสี่ยงมากที่จะเป็นการ
อวดอุตตริว่าเป็นเรื่องจริงก็ได้.

เมื่อมีการรู้เห็นอย่างชัดเจนตามความเป็นจริงในเรื่องอริยสัจ
๔ แบบปัจจุบันธรรมตามสมควรแล้ว ก็ควรศึกษาเรื่องข้ามภพข้ามชาติ
ที่บันทึกอยู่ในพระไตรปิฎก เพราะการศึกษาเรื่องต่าง ๆ ใน
พระไตรปิฎกเป็นเรื่องที่ดี เป็นการเปิดวิสัยทัศน์ แต่อย่าเพิ่งหลงเชื่อ
ว่าเป็นเรื่องจริง จนกว่าจะผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในทุก
ขั้นตอนของเนื้อหาด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะเสียก่อน ทั้งนี้ ก็
เพื่อคัดกรองเอาแต่อริยสัจ ๔ บริสุทธิออกมาเป็นประโยชน์เท่านั้น.

หากท่านผู้ใดสามารถตรวจสอบและพิสูจน์เรื่องนรก สวรรค์
และพรหมโลกว่า เป็นความจริงได้ด้วยตนเองโดยไม่หลงเชื่อผู้อื่นใด ก็

ขอได้โปรดกรุณาเปิดเผยให้สังคมหรือสาธารณะได้มีส่วนร่วมในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วย และถ้าเป็นความจริงที่ประเสริฐ ก็ย่อมจะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลต่อชาวโลกด้วย.

ปัญหาของการศึกษาและการสอนธรรมจะหมดไปเมื่อผู้สอนทำการสอนแต่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์เท่านั้น และผู้เรียนก็ต้องคัดกรองให้ได้มาแต่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์เท่านั้น โดยไม่มีข้อยกเว้นโดยเด็ดขาดว่า ผู้สอนเป็นครู อาจารย์ หรือพระอาจารย์ที่ตนเคารพ.

ผู้สอนหรือแสดงธรรมที่ยังมีความหลงอยู่

ในสมัยพุทธกาล มีภิกษุที่เข้าถึงความดับทุกข์หรือเป็นพระอรหันต์กันเป็นจำนวนมากโดยไม่ต้องมีสถานที่ศึกษาพระธรรมวินัย เช่น ไม่ต้องมีห้องเรียน โรงเรียน สำนัก ศูนย์ปฏิบัติธรรม วัด หรือมหาวิทยาลัย เป็นต้น. ในสมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าตรัสสอนโดยตรงใช้เวลาน้อยมาก คือ ตรัสสอนเพียงครั้งเดียวและมักจบลงที่ได้ต้นไม้อผลของการตรัสสอน คือ ทำให้ผู้ที่ฟังธรรมจากพระองค์ท่านมีดวงตาเห็นธรรม(อริยสัจ ๔)ตามความเป็นจริง จึงสามารถนำไปปฏิบัติและเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้ตามสมควรกับเหตุปัจจัย.

ในยุคปัจจุบันนี้ เรามีสถานที่ศึกษาพระธรรมวินัยและปฏิบัติธรรม(มีวัด)มากมายจนเหลือใช้ แต่กลับต้องใช้เวลาอย่างมากในการสั่งสอนและฝึกอบรม และมีบุคคลที่ประเสริฐ(อริยบุคคล)ในระดับต่าง ๆ เกิดขึ้นน้อยมากเมื่อเทียบกับสมัยพุทธกาล เพราะอะไร ?

เป้าหมายสูงสุดของชาวพุทธ คือ การเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะในชาติปัจจุบันเช่นเดียวกับพระอรหันต์ทั้งหลายในสมัยพุทธกาล. ถ้ามีผู้บรรยายธรรม ครู อาจารย์หรือพระอาจารย์ที่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิหรือพระธรรมวินัยบริสุทธิเหมือนสมัยพุทธกาล บุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วย่อมเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะได้และเป็นแม่พิมพ์ที่ประเสริฐที่สามารถสอนศิษย์ให้เป็นบุคคลที่ประเสริฐและเข้าถึงความดับทุกข์ได้ ณ ปัจจุบันขณะในชาติปัจจุบันได้เช่นกัน.

ในยุคปัจจุบันมีชาวพุทธส่วนน้อยเท่านั้นที่มุ่งศึกษาและปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันเพื่อความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะในชาติปัจจุบันเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายในสมัยพุทธกาล ก็เพราะส่วนใหญ่ไปหลงเชื่อผู้อื่น คำสอนของศาสนาอื่น นิกายอื่น และมักอ้างว่า วาสนาหรือบารมียังไม่เพียงพอจึงไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ในชาตินี้ จะต้องสร้างบารมีให้เต็มเปี่ยมหรือต้องเป็นพระโพธิสัตว์เสียก่อน และบางท่านก็สอนให้บำเพ็ญบารมีให้เต็มเปี่ยมเพื่อที่จะได้เป็นพระพุทธเจ้า. อยากถามว่า ส่วนใหญ่ของความหลงและงมงายดังกล่าวแล้วนั้น มีใครเป็นผู้สอน ? เป็นการอวดอุตริหรือไม่ที่สอนเช่นนั้น ? ใครได้รับผลประโยชน์ ? ใครเสียผลประโยชน์ ? จะแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างไร ?

เพื่อป้องกันการอวดอุตริในการสอนธรรม ผู้สอนธรรมทุกท่านจึงควรสอนเฉพาะเนื้อหาที่ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ด้วย

ตนเองและหรือโดยสาธารณะเท่านั้น และไม่ควรสอนด้วยความ
หลงเชื่อและงมงายของตนเองเป็นอันขาด.

ภิกษุทุกรูปมีกิจสำคัญมาก ๆ คือ ต้องศึกษาพระธรรมวินัยที่มี
อยู่ในพระไตรปิฎก ซึ่งมีเรื่องที่ไม่ใช่อริยสัจ ๔ บริสุทธิเจือปนอยู่ด้วย
เป็นจำนวนมาก. ดังนั้น ภิกษุและผู้ศึกษาธรรมทุกคนควรได้รับการ
ฝึกฝนให้รู้จักการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองเสมอซึ่ง
เป็นเรื่องง่ายมาก เป็นการฝึกคัดกรองเอาแต่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์
ออกมาเป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น และเพื่อป้องกันไม่ให้หลงเชื่อ
และงมงายอย่างเด็ดขาด.

ภิกษุและผู้ศึกษาธรรมทุกคนควรได้รับการฝึกฝนให้สามารถ
คัดกรองพระธรรมวินัยออกมาจากพระไตรปิฎก คัมภีร์อรรถกถา ตำรา
และเรื่องต่าง ๆ ที่ได้รับรู้มาด้วยตนเองจนเป็นนิสัย เพื่อที่จะสามารถ
ศึกษาและปฏิบัติธรรมได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงและเข้าถึง
ความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะในชาตินี้ได้ อีกทั้งยังอาจสามารถเผยแผ่
พระธรรมวินัยบริสุทธิ์ให้ผู้อื่นได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงด้วย.

การบิดเบือน ต่อเติม ตัดทอนพระธรรม และละเลยการปฏิบัติ ตามพระวินัยอย่างเคร่งครัด

โดยหลักการแล้วพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทต้องมีพระ
ธรรมวินัยบริสุทธิ์เช่นเดียวกับในสมัยพุทธกาล. เพื่อให้ชาวโลกนำเอา
หลักธรรมที่บริสุทธิ์ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะเป็นผลให้จิตใจ
บริสุทธิ์ ประเสริฐ อยู่ร่วมกันด้วยความเมตตา กรุณา และสันติ โดย

การไม่คิดเบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่นหรือไม่คิดชั่ว ไม่ทำชั่ว
ทางกาย วาจา ใจ เป็นคนดี เป็นบุคคลที่ประเสริฐ(อริยบุคคล) รวมทั้ง
ยังทำให้สามารถป้องกันและพ้นจากความชั่วและทุกข์ที่เกิดจากความ
ชั่วทั้งปวง ณ ปัจจุบันขณะในปัจจุบันชาติเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าและ
พระอรหันต์ทั้งหลายในสมัยพุทธกาล.

**พระธรรมของนิกายเถรวาทได้ผ่านการบิดเบือน ต่อเติม
และตัดออกเป็นจำนวนมากด้วยความหลง(อวิชชา)ของชาวพุทธ
หลังพุทธกาล ด้วยการบรรจุคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู คติ
ของพระพุทธศาสนานิกายมหายานซึ่งมีคติของศาสนา
พราหมณ์-ฮินดูเจือปนอยู่มาก พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อ
และงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่สืบทอดกันมานานแล้ว. อีกทั้งยังมี
ภิกษุเป็นจำนวนมากที่ไม่ปฏิบัติตามพระวินัยอย่างเคร่งครัด
เพราะขัดต่อผลประโยชน์ทางโลก จึงทำให้ภิกษุส่วนมากไม่คิด
จะตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง เป็นผลให้เกิด
ความเสื่อมศรัทธาในพระพุทธศาสนามากขึ้น.**

ชาวพุทธ(ฆราวาสและภิกษุ)ควรคัดกรองเอาแต่พระธรรมวินัย
ที่บริสุทธิ์ออกจากพระไตรปิฎกตามหลักธรรมในเกสปุตตยสูตร(กาลา
มะสูตร)เพื่อให้ได้พระธรรมวินัยที่แท้จริงเหมือนในสมัยพุทธกาล แล้วชี้
ทางให้ชาวพุทธและภิกษุทั้งหลายเลิกละความหลงเชื่อและงมงายใน
คำสอนของศาสนาอื่น นิกายอื่นที่ไม่ใช่ความจริงที่ประเสริฐ รวมทั้งเลิก
ละพิธีกรรมที่ไม่มีในมรรคมีองค์ ๘ ความหลงเชื่อและงมงายในเรื่อง
ต่าง ๆ ให้หมดสิ้น แล้วหันมาศึกษาและปฏิบัติตามพระธรรมวินัย

บริสุทธิอย่างเคร่งครัดต่อไป เพื่อประโยชน์ของตนเอง ผู้อื่น สังคม ประเทศชาติ และเป็นที่พึ่งของชาวพุทธอย่างแท้จริง.

การขาดที่พึ่งแท้ของชาวพุทธและชาวโลก

พระพุทธเจ้าทรงดับขันธปรินิพพานนานมาแล้วและเราไม่สามารถพบเห็นหรือสัมผัสพระองค์ท่านได้อีก. พระธรรม บริสุทธิหรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิเท่านั้นเป็นพระศาสดาแทน พระพุทธเจ้าหลังการเสด็จดับขันธปรินิพพาน และพระธรรม บริสุทธินี้เองเป็นมรดกธรรมที่เราสามารถรับรู้ได้ สัมผัสได้ นำมาเป็นสมบัติของเราเองได้ และเป็นที่พึ่งของชาวพุทธแท้ รวมทั้งเป็นที่เคารพอย่างสูงที่สุดด้วย.

ชาวพุทธจึงควรศึกษาพระธรรมบริสุทธิและนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันอย่างถูกต้อง ครบถ้วนและต่อเนื่องเพื่อทำให้สามารถละชั่ว มุ่งทำแต่ความดี ทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ และเข้าถึงความดับทุกข์ได้ต่อเนื่องตามสมควรกับเหตุปัจจัย.

ภิกษุก็ควรดำเนินชีวิตตามพระธรรมวินัยเดิมที่บริสุทธิอย่างเคร่งครัดเช่นเดียวกับสมัยพุทธกาลหรือตามแบบฉบับของนิกายเถรวาทในช่วงแรกหลังการดับขันธปรินิพพาน เพื่อรักษาพระธรรมวินัย บริสุทธิซึ่งเป็นพระศาสดาแทนพระพุทธเจ้าให้คงมีเนื้อหาเช่นเดียวกันกับสมัยพุทธกาล.

เนื้อหาของอริยสัจ ๔ ที่ไม่บริสุทธีย่อมไม่ใช่พระศาสดาแทนพระพุทธเจ้า แถมยังได้ชื่อว่าเป็นเนื้อหาที่ทำลายพระศาสดาอีกด้วย. ทุกครั้งที่สอนหรือฟังธรรมที่ไม่บริสุทธิก็ได้ชื่อว่าได้ทำลายพระธรรม

วินัยของพระพุทธเจ้าไปโดยปริยาย จะทำลายมากหรือน้อย
เพียงใดก็ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย.

**ประเทศไทยมีภิกษุเป็นที่พึ่ง ที่เคารพ และที่ระลึกทาง
ธรรมของชาวพุทธ. ภิกษุจึงควรเป็นบุคคลที่รู้เห็นอย่างแจ่มชัด
ตามความเป็นจริงในพระธรรมหรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิ ทั้ง
ภาคทฤษฎี ปฏิบัติ และประเมิณผล พร้อมทั้งสั่งสอนพระธรรม
หรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิด้วยจิตใจที่บริสุทธิเพื่อเป็นธรรมทาน
อย่างแท้จริงเช่นเดียวกับภิกษุในสมัยพุทธกาล. ภิกษุดังกล่าว
แล้วย่อมเป็นภิกษุแท้หรือเป็นพระอริยบุคคลของพระพุทธศาสนา ผู้
เป็นที่พึ่ง ที่ระลึก และสมควรกับการกราบไหว้อย่างจริงใจ. ส่วนภิกษุที่
มีความหลงเชื่อและงมงายแล้วยังสอนให้คนหลงเชื่อและงมงายตาม
ไปด้วยควรเป็นบุคคลประเภทไหน ?**

การที่ชาวพุทธส่วนมากต้องกราบพระธรรมที่เจือปนด้วยความ
หลงเชื่อต่าง ๆ มากมายจึงเป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ชาวพุทธทุก
ท่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะสงฆ์ควรตื่นตัวขึ้นมากำจัดสิ่งที่เจือปนเข้า
มาในพระธรรมออกไปให้หมดสิ้นในยุคปัจจุบันนี้ ใช่หรือไม่ ? ควร
ป้องกันไม่ให้เรื่องของความหลงเชื่อต่าง ๆ เจือปนเข้ามาในพระธรรม
บริสุทธิแม้แต่นิดเดียว ใช่หรือไม่ ?

ผู้เขียนจึงขอกราบเสนอภิกษุทั้งหลายว่า ภิกษุทุกรูปควร
หยุดยั้งการทำลายพระธรรมวินัยหรือพระพุทธศาสนาอย่างเด็ดขาด
โดยการกำจัดรากเหง้าของความชั่วหรือกิเลส(โลภ โกรธ หลง)ออกจาก
จิตใจของตนเอง โดยเลิกละการสะสมวัตถุ ทรัพย์สมบัติ เลิกละการ
แสวงหาตำแหน่ง เลิกละพิธีกรรมและข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่ไม่มีอยู่ใน

มรรคมี่องค์ ๘ เลิกละทุกเรื่องที่ขัดกับพระธรรมวินัยโดยเด็ดขาด แล้วหันมาศึกษาพระธรรมในอริยสัจ ๔ และปฏิบัติธรรมตามมรรคมี่องค์ ๘ อย่างถูกต้อง(บริสุทธิ์) ครบถ้วน และต่อเนื่อง รวมทั้งปฏิบัติตนตามพระวินัยอย่างเคร่งครัด โดยไม่หลงเชื่อและงมงายเลยแม้แต่นิดเดียว เพราะการหลงเชื่อและงมงายเพียงเรื่องเดียวก็อาจเกิดความเสียหายได้มากมายต่อตนเองและหรือผู้อื่น เช่น ทำให้ตนเองและผู้อื่นถูกกิเลสครอบงำ เป็นทุกข์จากกิเลส บ่อนทำลายพระธรรมวินัยที่เป็นศาสนาแทนพระพุทธเจ้าโดยตรง เป็นต้น.

ภิกษุที่มีความรู้และความสามารถตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์อย่างครบถ้วน ย่อมสามารถปฏิบัติตนตามพระธรรมวินัยอย่างถูกต้อง ครบถ้วน ต่อเนื่อง และเป็น “ภิกษุแท้” ที่เป็นที่ยังอย่างแท้จริง รวมทั้งสามารถนำพาตนเองและผู้อื่นให้เข้าถึงความดับทุกข์ที่มีสาเหตุมาจากรากเหง้าของกิเลส ในชาติปัจจุบันเต็มกำลังสติปัญญาทางธรรมโดยไม่เกี่ยวข้องกับ ความหลงเชื่อและงมงายหรืออวิชา.

การกำจัดสาเหตุของทุกข์ในอริยสัจ ๔ ให้หมดไป คือ การกำจัดรากเหง้าของกิเลส ๓ ตัวคือ โสภ โภธ หลง ณ ปัจจุบันขณะในชาติปัจจุบัน จึงไม่มีความจำเป็นใด ๆ เลยที่ต้องรอไปกำจัดกิเลสในชาติหน้าแต่ประการใด. ในทุกขณะที่ไม่คิดโลภ ไม่คิดโกรธ ก็จะมีจิตใจที่บริสุทธิ์ และเข้าถึงความดับทุกข์(นิโรธหรือนิพพานในอริยสัจ ๔)ทันที ไม่เห็นต้องรอชาติหน้าแต่ประการใด ซึ่งมีรายละเอียดเพิ่มเติมในบทต่อ ๆ ไป.

ความเชื่อศรัทธาต่อนิกายเถรวาท

ทุกวันนี้คำสอนของศาสนาอื่นและความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ได้เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนานิกายเถรวาท โดยที่ผู้รับผิดชอบในเรื่องพระธรรมวินัยยอมรับเพราะอาจจะแยกแยะไม่ออกว่า หลักธรรมหรือคำสอนใดเป็นความจริงที่ประเสริฐหรือเป็นความหลงเชื่อและงมงาย บางท่านอาจรู้เรื่องบ้างแล้วแต่ก็ยังไม่ตื่นตัวที่จะช่วยกันแก้ปัญหา ก็น่าจะเป็นเรื่องของกรมกฤษฎีการ (โลก โกรธ หลง) ครอบงำ หรือการเสียผลประโยชน์ต่าง ๆ ของตนเองและหรือหมู่คณะด้วยก็ได้.

การเสื่อมสลายของพระพุทธศาสนาในประเทศอินเดียนั้น มีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการถูกครอบงำด้วยคำสอนของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูรวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ. ความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ในอดีตจนยุคถึงปัจจุบันได้บ่อนทำลายพระพุทธศาสนาไปทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังคงจะบ่อนทำลายต่อไปอีกในอนาคต ถ้าหากชาวพุทธ คณะสงฆ์ และผู้รับผิดชอบในยุคปัจจุบันยังไม่รู้เห็นปัญหา หรือแกล้งทำเป็นไม่รู้เห็นปัญหา เลยไม่คิดที่จะแก้ปัญหาก็ได้.

ปัจจุบันหลักธรรมและความศรัทธาในพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทของประเทศไทยก็ดูเหมือนว่า กำลังเสื่อมถอยลงจากการที่ชาวพุทธส่วนใหญ่ไปหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ. บุคคลที่นำเสนอเรื่องที่เป็นความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ก็มักจะมีคนไปทำบุญกันเป็นจำนวนมาก เพื่อหวังจะได้รับผลตอบแทนทั้งในชาตินี้และในชาติหน้าอย่างมหาศาล ซึ่งเป็น

การบ่อนทำลายพระธรรมของพระพุทธศาสนาโดยตรง
และไม่สามารถนำพาผู้ที่หลงเชื่อให้เข้าถึงความดับทุกข์ใน
อริยสัจ ๔ ได้อีกด้วย.

แชร์ลูกโซ่เป็นเรื่องของการเชิญชวนให้คนมีความโลภถึงขั้น
ควักเงินออกมาเล่นแชร์. ในทางกฎหมายผู้ที่เป็นเจ้าของกิจการต้อง
ถูกจับ ถูกลงโทษ และต้องชดใช้เงินที่ตนหลอกลวงไปด้วย. ผู้สอน
ธรรมที่สอนในเรื่องของนรก สวรรค์ เทพ และเทพเจ้า โดยที่ผู้สอนยัง
ไม่ได้ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองว่าเป็นความจริง หรือ
ตั้งใจสอนเรื่องที่ไม่เป็นความจริงพร้อมทั้งชวนเชิญให้มาทำบุญกับ
ผู้สอนหรือหมู่คณะของผู้สอน ก็น่าจะเป็นผู้ที่ทำผิดกฎหมายเช่นกัน
เพราะเป็นบุคคลที่บ่อนทำลายความจริงที่ประเสริฐ เบียดเบียนผู้ที่
หลงเชื่อและงมงาย ทำลายศรัทธาและความมั่นคงของ
พระพุทธศาสนานิกายเถรวาท ซึ่งน่าจะเข้าข่ายหลอกลวงหรือต้มตุ๋นก็
ได้ ใช่หรือไม่ ?

วิกฤตทางด้านคุณธรรมที่ต้องแก้ไขอย่างรีบด่วนและตรง
ประเด็น

ปัจจุบันคุณธรรมของคนไทยเป็นจำนวนมากซึ่งหมายรวมถึง
ข้าราชการ นักการเมือง ผู้บริหารองค์กรและประเทศตกต่ำมากจนตก
อยู่ในขั้นภาวะวิกฤติ คือ ถึงขั้นเบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น สังคม
ประเทศชาติอย่างรุนแรงและต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว.

ข่าวของการคิดชั่ว พูดยั่ว และทำชั่วในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้ง
การโกงกินชาติบ้านเมืองเกิดขึ้นไปทั่วประเทศ ในทุกระดับ เป็นประจำ

และบ่อยครั้งด้วย. ที่น่าห่วงมาก คือ ปัญหาด้านการเมืองเพราะพบว่า มีนักการเมืองจำนวนหนึ่งที่ยังตั้งใจคิดชั่ว พุดชั่ว และทำชั่วในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งปล่อยให้พวกของตนโก่งกินประชาชนและประเทศชาติ เพื่อผลประโยชน์ด้านต่าง ๆ ของตนเอง หมู่คณะ พรรค และยังมีการปลุกกระดมรวมทั้งสนับสนุนให้มีการปลุกกระดมกันอย่างกว้างขวางจนคนในชาติเกิดการแตกแยกอย่างรุนแรงทางความคิด จนถึงขั้นคิดชั่ว พุดชั่ว ทำชั่ว มุ่งทำร้ายกันและกันในวงกว้าง ด้วยความโกรธ แค้นเคือง และพยาบาท ซึ่งอาจมีสาเหตุโดยตรงมาจากนิสัยส่วนใหญ่ของคนไทยที่มักจะหลงเชื่อผู้อื่นได้โดยง่ายทั้ง ๆ ที่คนไทยส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธ แต่เป็นชาวพุทธที่ไม่ได้ถูกอบรม ไม่ได้รับการสั่งสอน และขาดการฝึกอบรมตามหลักธรรมบริสุทธิ์ จึงไม่มีและไม่ใช้ใช้สติปัญญาทางโลกและทางธรรมในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองก่อนจะหลงเชื่อผู้ใด จึงเป็นผลให้เกิดการหลงเชื่อและตกเป็นเหยื่อของนักปลุกกระดมที่คิดชั่ว พุดชั่ว ทำชั่ว และก่อให้เกิดความเสียหายต่อคนที่หลงเชื่อ ต่อผู้อื่น สังคม เศรษฐกิจ และชาติบ้านเมืองอย่างมากมาย.

การใช้วิธีการและพิธีกรรมต่าง ๆ เช่น สวดมนต์ เจริญสมาธิ อุทิศส่วนกุศล พรหมน้ำมนต์ อ้อนวอน หรือบนบานขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วยแก้ปัญหาวิกฤติทางคุณธรรมล้วนเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ทั้งสิ้น เพราะพระพุทธศาสนาเป็นเรื่องของสติปัญญาเท่านั้น. ความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วจะต่อเติมหรือตอกย้ำความหลง(อวิชา)ให้ฝังแน่นในความจำของคนทั่วไปมากขึ้นได้

อีกด้วย. คนที่มีสติปัญญาตามสมควรก็ย่อมสามารถ
 ตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองว่า วิธีการและ
 พิธีกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วไม่สามารถป้องกันและกำจัด
 ปัญหาของวิกฤติทางคุณธรรมได้เลย ผู้ที่อ้างว่าวิธีการและ
 พิธีกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วสามารถป้องกันและกำจัดปัญหา
 ดังกล่าวได้น่าจะเป็นพวกที่owodอุตตรินำเสนอเรื่องที่เป็นความ
 หลงเชื่อและงมงายให้คนทั่วประเทศนำไปปฏิบัติโดยการ
 ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ ไปทั่วประเทศ ทำให้เสียเวลา เสีย
 ค่าใช้จ่าย และเป็นเรื่องที่น่าอาย. พุทธเจ้าตรัสสอนและทรง
 แสดงให้เห็นว่า ทรงใช้พระสติปัญญาทางโลกและทางธรรมใน
 การแก้ปัญหาต่าง ๆ เช่น เมื่อพระองค์ท่านประจวรและทรง
 แก้ปัญหาด้วยพระองค์เองไม่ได้ ก็มีคุณหมอชีวกโกมารภัจจ์มา
 ให้การรักษา เป็นต้น และทรงไม่เคยบัญญัติว่าให้ทำพิธีกรรม
 เพื่อการแก้ปัญหาใด ๆ เลย หรือไม่มีข้อปฏิบัติในมรรคแต่
 ประการใด. ข้อปฏิบัติในมรรคมืองค์ ๘ ของชาวพุทธ คือ ให้ดับ
 หรือกำจัดโลภ โกรธ หลง เพื่อทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์และ
 เข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ อย่างต่อเนื่อง ณ ปัจจุบันขณะ
 เท่านั้นเอง.

ปัญหาต่าง ๆ มากมายที่เกิดขึ้นในประเทศไทยในช่วงที่ผ่านมา
 จนถึงขณะนี้ล้วนมีสาเหตุพื้นฐานที่แน่ชัด คือ การขาดสติปัญญาทาง
 โลกและทางธรรมของคนไทยเป็นจำนวนมากจนถึงขั้นวิกฤติ. การจะ
 แก้ปัญหาวิกฤติทางคุณธรรมของคนไทยอย่างตรงประเด็นที่สุด
 คือ ต้องกำจัดความหลงหรืออวิชชาให้ลดลงหรือหมดไป และ

ต้องทำให้คนไทยมีสติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมที่
ถูกต้องมากขึ้น.

ทุกวันนี้ภิกษุ(สงฆ์)ซึ่งเป็นพี่เลี้ยง(สรณะ)ของชาวพุทธและชาติ
บ้านเมืองในด้านคุณธรรมรวมทั้งผู้บริหารบ้านเมืองก็ยังไม่สามารถ
แก้ปัญหาด้านวิกฤตทางคุณธรรมให้ลดลงหรือหมดไปด้วยสติปัญญา
ทางโลกและทางธรรม อาจเป็นเพราะว่ายังใช้วิธีการที่ไม่ถูกต้องและไม่
ตรงประเด็น เนื่องจากยังมีความหลง(อวิชชา)ครอบงำความคิดนั่นเอง.

คณะสงฆ์หรือภิกษุทั้งหลายจึงเป็นบุคคลกลุ่มแรกที่ต้อง
รีบแก้ไขตนเองและคณะสงฆ์ให้ตั้งอยู่ในพระธรรมวินัยบริสุทธิ์
อย่างจริงจังและรีบด่วน แล้วรีบเผยแผ่อริยสัจ ๔ บริสุทธิให้แก่
ผู้อื่นในวงกว้างต่อไป. คณะสงฆ์ไทยมีทรัพย์สินมากมาย
มหาศาลที่น่าจะนำไปใช้ในการเผยแผ่อริยสัจ ๔ บริสุทธิให้แก่
คนไทยทั้งประเทศและชาวโลกซึ่งเป็นกิจของสงฆ์โดยตรง และม
ีความสำคัญมากกว่าด้านรูปธรรมหรือวัตถุที่ไม่ใช่กิจของสงฆ์
โดยตรง.

ทุกวันนี้ภิกษุจำนวนไม่น้อยเลยที่มุ่งจัดหาและสร้างวัตถุต่าง ๆ
ด้วยความโลภ จึงต้องแสวงหาปัจจัยมาจัดหาและสร้างวัตถุต่าง ๆ
ด้วยการมุ่งชักจูงให้ชาวพุทธหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ และ
ถวายเป็นปัจจัยต่าง ๆ ตามที่ตนต้องการ แทนที่จะดำเนินชีวิตตามพระ
ธรรมวินัยบริสุทธิ์และเผยแผ่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์ให้แก่ผู้อื่นเช่นสมัย
พุทธกาล.

ผู้ที่มีหน้าที่และต้องรับผิดชอบโดยตรงในการแก้ปัญหาวิกฤต
ทางด้านคุณธรรมได้แก่ คณะสงฆ์ กระทรวงศึกษาธิการ การทรวงการ

พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงยุติธรรม กระทรวงมหาดไทย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ หน่วยงาน สื่อมวลชน และองค์กรต่าง ๆ เป็นจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับคุณธรรมต้องมืบทบาทร่วมกันในการพัฒนาคนไทยไม่ให้หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ อีกต่อไป ด้วยการสร้างบทเรียน และชี้ชวนให้คนไทยทุกคนตระหนักถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการหลงเชื่อและงมงาย พร้อมทั้งจัดให้มีการฝึกอบรมในเรื่องการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในทุกเรื่องด้วยตนเองจนเป็นนิสัย เพื่อป้องกันและกำจัดความหลงเชื่อ งมงาย ความทุกข์ และความชั่วต่าง ๆ ให้ลดลงหรือหมดไป ขณะเดียวกันก็ควรเผยแพร่อริยสัจ ๔ บริสุทธิเพื่อประโยชน์สุขของชาวไทยและชาวโลกด้วย.

การหลงเชื่อหมอดูแทนการพึ่งสติปัญญาของตนเอง

ปัจจุบันอาชีพหมอดูมีความเจริญรุ่งเรืองมากจนมีรายการประจำออกทางโทรทัศน์และสื่อต่าง ๆ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า คนไทยจำนวนมากที่ยังมีหมอดูเป็นที่พึ่ง.

วิชาการหมอดูมีหลายวิชาและส่วนมากเกี่ยวข้องกับสถิติ. หมอดูแต่ละคนก็จะดูหมอดูตามแบบที่ตนมีความถนัดและอาจใช้มากกว่า ๑ วิชาในการดูแต่ละครั้งก็ได้. หมอดูที่ดีจะต้องไม่ทำนายทายทักในเรื่องที่อาจทำให้เกิดความเสียหายในทุกด้าน รวมทั้งไม่ชี้แนะให้ทำผิดต่อศีลธรรมอันดีงาม และควรแนะนำให้ผู้ที่มาดูหมอดูได้ใช้สติปัญญาทางโลกและทางธรรมควบคู่กันไป พร้อมทั้งให้กำลังใจ มี

ความซื่อสัตย์ รักษาความลับไว้ได้เพราะได้รับความไว้วางใจให้รู้
เรื่องส่วนตัวอย่างลึกซึ้ง รวมทั้งควรมีธรรมและสอนธรรมบริสุทธิ์
รวมทั้งนำฝึกปฏิบัติธรรมตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าด้วยก็จะเป็น
ประโยชน์.

คนที่ชอบดูหมิ่น ดูทางใน หรือเข้าทรงก็อาจจะต้องการ
กำลังใจ ที่กล่าวเช่นนี้ก็เพราะว่า ผู้เขียนเคยมีประสบการณ์ตรงกับ
ตนเองในด้านการหลงเชื่อหมอดู คือ ตอนไปฝึกงานในต่างประเทศเป็น
แรมปีแล้วเป็นโรคคิดถึงบ้านจนเป็นทุกข์ถึงขั้นต้องเขียนจดหมายมา
วานให้หมอดูช่วยดูให้ว่า เมื่อไรจะหายจากโรคคิดถึงบ้าน. ครั้นหมอดู
สมัครเล่นที่โรงพยาบาลส่งข่าวไปถึงว่า จะหายเป็นโรคดังกล่าวใน
เดือนนั้น ๆ จึงทำให้มีกำลังใจว่า จะต้องหายจากโรคคิดถึงบ้าน เป็น
ผลให้ทุกข์น้อยลงซึ่งเป็นข้อดี แต่พอถึงเดือนนั้น ๆ เข้าจริงก็ไม่หายตาม
คำทำนายเพราะเป็นโรคทางความคิด.

อาการโรคคิดถึงบ้านของผู้เขียนลดลงตามลำดับจากเพื่อน
และรุ่นพี่ได้ช่วยชี้แนะ ให้กำลังใจและความอบอุ่นแก่ผู้เขียน
ขณะเดียวกัน เมื่ออยู่ไปนานเข้าก็ปรับตัวได้ อาการเป็นโรคคิดถึงบ้านก็
ลดลงแต่ไม่หายขาด และได้หายขาดในทันทีที่กลับมาถึงบ้าน. ตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา ผู้เขียนไม่เคยดูหมิ่นอย่างเป็นการอีกเลย.

ผู้เขียนเอาตัวรอดกลับมาบ้านเกิดได้โดยไม่ต้องใช้ยาระงับ
ประสาทในการรักษาโรคคิดถึงบ้านแม้แต่เม็ดเดียว. หลังจากนั้นได้ไป
ต่างประเทศอีกหลายครั้งมาก และถึงแม้บางครั้งต้องไปอยู่นานแต่ก็ไม่

เป็นโรคคิดถึงบ้านอีกเลย เพราะมีประสบการณ์ และรู้จักวิธีคิดที่ถูกต้องแล้ว.

การหลงเชื่อหมอดูอาจช่วยให้ทุกข์น้อยลงแต่ยังไม่ตรงประเด็น และถ้าหลงเชื่อจนถึงขั้นงมงาย คือ ทำตามที่หมอดูบอกในทางที่ไม่ถูกต้องก็อาจทำผิดพลาดและเกิดความเสียหายอย่างรุนแรงได้ เช่น หมอดูบอกว่า คนนั้นหรือคนนี้เป็นเนื้อคู่แล้วไปหลงเชื่อเข้า จึงไปแต่งงานด้วยหรือบางทีก็อย่าร้างเพื่อไปแต่งงานกับคนที่หมอดูชี้แนะว่าเป็นเนื้อคู่ บางคนก็เลิกragานก็เพราะหมอดูดูว่าดวงเป็นอริกัน บางคนไปลงทุนโดยเชื่อหมอดูจนขาดทุนมาก เป็นต้น.

การไปดูหมอดูแล้วถูกหมอดูซักถามอย่างละเอียด ย่อมเป็นข้อมูลที่ดีสำหรับหมอดูที่จะใช้เป็นข้อมูลประกอบคำทำนาย. หมอดูที่มีจิตวิทยา มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องต่าง ๆ มากก็ยิ่งมีโอกาสทำนายได้ถูกต้องมากขึ้น ยังมีคำถามง่าย ๆ เช่น มีคำถามว่าใช่หรือไม่ใช่ ? ควรหรือไม่ควร ? เป็นต้น ก็จะมีโอกาสทำนายได้ถูกต้องได้มากขึ้น. บางคนรู้อยู่แก่ใจว่า เรื่องที่ให้หมอดูนั้น ตนน่าจะทำได้สำเร็จ แต่ก็ต้องไปดูหมอดูหรือไปขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเพื่อเป็นกำลังใจและให้เกิดความมั่นใจ.

ถ้าอยากจะทราบว่า หมอดูมีความสามารถจริงหรือไม่ ก็ให้หลอกหมอดูว่า เมื่ออาทิตย์ที่แล้วบ้านถูกงัดและมีของสำคัญมากหายไป โดยถามหมอดูเป็นขั้นตอนว่า เป็นเพราะอะไร ? อยากรู้มากว่าใครขโมยไป รูปร่างและหน้าตาเป็นอย่างไร ? ขณะนี้ของไปอยู่ที่ไหน ? จะต้องทำอย่างไรจึงจะได้ของคืนมา ? ถ้าจะได้คืนมาจะได้

เมื่อใด ? โดยหลักการแล้วหมอดูจะพยายามทำนายทุกคำถาม เพื่อแสดงว่าตนรู้ แต่อย่าลืมว่าหมอดูส่วนมากเก่งในด้านจิตวิทยา ดังนั้น ก่อนถามจึงควรซักซ้อมให้ดีเสียก่อน.

การแก้ปัญหาที่ดีที่สุด คือ เริ่มต้นด้วยพึงพาสติปัญญา ทางโลกและทางธรรมของตนเองในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เสียก่อน ถ้ายังแก้ปัญหาด้วยตนเองไม่ได้ก็ควรปรึกษาบุคคลที่มีความรู้ทั้งทางโลกและทางธรรมที่สูงกว่า อย่าปรึกษาคนที่มี สติปัญญาน้อยกว่าเพราะอาจจะได้คำปรึกษาที่ไม่ถูกต้องและ เกิดความเสียหายขึ้นมาได้ อย่างน้อยที่สุดก็ต้องเป็นบุคคลที่มี สติปัญญาที่ใกล้เคียงกันเพื่อป้องกันความผิดพลาด และอาจ ปรึกษาหลายคนก็ได้เพื่อจะได้ทางเลือกที่เหมาะสมที่สุด.

การหลงเชื่อในเรื่องของการระลึกชาติ ตาทิพย์ ญาณทิพย์ ดูทาง ใน อิทธิฤทธิ์ และทรงเจ้า

มีชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลยที่ยังหลงเชื่อว่า มีการระลึกชาติ ได้โดยการดูทางในและการทรงเจ้า. การระลึกชาติในอดีตเป็นเรื่องจริง หรือไม่นั้น ต้องตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ถ้าเชื่อโดยไม่ตรวจสอบก็คือ การหลงเชื่อ.

คนที่อ้างว่าตนสามารถระลึกชาติและดูทางในได้นั้น อาจเป็น คนที่โกหกหรือไม่โกหกก็ได้ เพราะบางคนก็ตั้งใจโกหก บางคนก็ใช้วิธี จัปยาม หรือดูหมอเพื่อทำนายตามหลักสถิติและวิชาการทางโลกแต่ ทำท่าทางเหมือนการดูทางใน บางคนก็มีการคิดปรุงแต่งหรือสร้างมโน ภาพขึ้นมาเองและเมื่อเห็นมโนภาพเช่นไรก็บอกไปตามนั้น แต่มโน

ภาพที่เห็นนั้นเป็นการสร้างขึ้นจากการคิดปรุงแต่งตามข้อมูลในความจำของสมองของแต่ละบุคคลร่วมกับข้อมูลที่ได้รับรู้มา ณ ขณะนั้น เหมือนกับการฝันแต่เป็นการตั้งใจให้คิดปรุงแต่งหรือฝันขึ้นมาเท่านั้นเอง.

พระอาจารย์ของผู้เขียนท่านหนึ่งเคยเล่าให้ฟังว่า คนทั่วไปประมาณ ๔๐ คนจะมีความสามารถในการคิดปรุงแต่งเป็นมโนภาพได้ ๑ คนหากได้รับการฝึกฝน. ดังนั้น ผู้สอนธรรมบางท่านจะชี้แนะให้ศิษย์ปฏิบัติธรรมโดยการให้ตั้งใจ(มีสติ)คิดปรุงแต่งเป็นมโนภาพหรือสร้างมโนภาพตามที่อาจารย์ได้กำหนดไว้ แล้วก็ชี้แนะว่า มโนภาพที่เกิดขึ้นนั้น คือความก้าวหน้าของการปฏิบัติธรรม ครั้นศิษย์สร้างมโนภาพขึ้นมาได้ก็จะดีใจ และคิดว่าตนมีความก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรม ซึ่งเป็นเรื่องตรงกันข้ามกับข้อปฏิบัติในมรรคมรรค ๘ และจะมีรายละเอียดอยู่ในเรื่องของสมาธิ.

วิธีตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเรื่องระลึกชาติหรือดูทางในว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่นั้น ทำได้ง่ายนิดเดียว คือให้คนที่อ้างตนว่า สามารถระลึกชาติได้หรือมีตาทิพย์หรือดูทางในเรื่องต่าง ๆ ได้ ลงมืออ่านหนังสือหนึ่งบรรทัดที่หน้าใดก็ได้โดยไม่ต้องเปิดอ่าน ถ้าสามารถอ่านได้ก็จะเป็นบุคคลที่เก่งที่สุดในโลก เพราะยังไม่มีใครในโลกนี้ทำได้เลย.

การอ่านหนังสือโดยไม่ต้องเปิดหนังสือเป็นเรื่องของปัจจุบัน ขณะที่คนทั่วไปสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงโดยไม่ต้องหลงเชื่อ โดยให้อ่านหนังสือที่วางไว้ข้างหน้าของผู้ที่อ้างว่าตนสามารถระลึกชาติหรือดูทางในได้.

การอ่านหนังสือโดยไม่ต้องเปิดหนังสือก็น่าจะเป็นเรื่องที่ยากมาก ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับการระลึกชาติ เนื่องจากการระลึกชาติหรือระลึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตชาติได้นั้น ต้องย้อนภพและภูมิต่าง ๆ ซึ่งการไปเกิดและอยู่ในแต่ละภพและภูมินั้น ต้องใช้เวลานานมาก ๆ จนประมาณเวลาไม่ได้.

คนที่สามารถอ่านหนังสือได้โดยไม่ต้องเปิดอ่าน คือ คนที่สามารถดูทางในหรือดูด้วยตาทิพย์(มีทิพยจักขุญาณ)ได้จริง ย่อมเป็นคนแรกที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกเพราะทุกวันนี้ยังไม่มีใครทำได้เลย. ดังนั้น คนที่ดูทางในแบบปัจจุบันไม่ได้ก็ย่อมจะไม่สามารถระลึกภพและชาติในอดีตได้อย่างแน่นอน. เรื่องต่าง ๆ ในชาดกนั้น มีหลายร้อยชาติมากและมีแต่เรื่องที่เหลือเชื่อ จึงเป็นเพียงเรื่องของนิทานเท่านั้นเอง ไม่สมควรเลยที่จะหลงเชื่อแต่ประการใด และเลิกสนับสนุนนิทานชาดกว่า เป็นพระชาติของพระพุทธเจ้าโดยเด็ดขาด เพราะเป็นการโกหกแบบซึ่งหน้า.

คนที่ดูทางในได้ย่อมมีโอกาสเป็นมหาเศรษฐีได้โดยง่าย เพราะจะได้รับค่าตอบแทนสูงมาก เช่น ได้รับค่าตอบแทนจากการสำรวจทรัพยากรต่าง ๆ งานติดตามของหรือคนหาย ดูทางในด้านโรคภัยต่าง ๆ ในร่างกายโดยไม่ต้องตรวจโรค การค้นหาคนร้ายและผู้ก่อการร้ายได้อย่างรวดเร็วแบบทันที การป้องกันเหตุร้าย เป็นต้น.

บางคนอ้างว่า ตนสามารถเห็นเจ้ากรรมนายเวร เห็นเหตุการณ์ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตได้อีกด้วย ซึ่งสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ได้ด้วยวิธีเดียวกัน. เรื่องของการเห็นอนาคตนั้น

เป็นเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นจึงเป็นเรื่องยากมากขึ้นไปอีก แต่ก็ยังมีคนหลงเชื่อและงมงายเป็นจำนวนไม่น้อย แม้กระทั่งผู้เขียนเองก็ยังคงหลงเชื่อมาก่อนเช่นกัน.

คนที่อ้างว่าตนมีฤทธิ์ เช่น มีตาทิพย์ หูทิพย์ อ่านจิตคนได้ เสกเป่า ปลุกเสก สักยันต์ สะเดาะเคราะห์ แก้กรรม ต่อบาย ชั่วเจรจา ต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวร เลี้ยงผี เหาะเหิรเดินอากาศได้ ช่วยการค้าขาย ช่วยเลื่อนตำแหน่ง เสริมดวงชะตา สร้างเครื่องรางของขลัง ช่วยให้ปลอดภัย ไขว่คว้า ทำเสน่ห์ เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นเรื่องของการหลอกลวงให้หลงเชื่อเพื่อผลประโยชน์ และเป็นการอวดอุตริทั้งสิ้น และถ้าอวดอุตริโดยภิกษุย่อมเป็นการทำผิดต่อพระธรรมวินัย ต้องอาบัติ และทำให้เกิดการเสื่อมเสียต่อวงการพระพุทธศาสนาโดยตรง.

การทรงเจ้ามักพบในแหล่งชุมชนแออัดและในต่างจังหวัด. บางแห่งก็ทำกันอย่างจริงจังจนเป็นสำนักของเจ้าพ่อและเจ้าแม่ต่าง ๆ นานา. มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผู้เขียนไปช่วยราชการทางภาคใต้ประมาณ ๑ ปี ได้ร่วมคิดกับท่านผู้อำนวยการเพื่อจับผิดคนทรง เพราะมีคุณหมอบคนหนึ่งหลงเชื่อเรื่องของการเข้าทรงเอาจริง จนถึงขั้นไปทรงผีในป่าช้า เพื่อให้ดูขลังโดยมีผู้เขียนตามไปด้วย แล้วก็ลงท้ายด้วยการให้หวย โดยคนทรงใช้มีดกรีดลงที่ลิ้นเพื่อเอาเลือดออกมาเขียนตัวเลขให้หวยให้. เมื่อดูที่หน้าตาของคนทรงรายนี้แล้ว ก็ดูหน้าสงสารคือ หน้าซีดแบบคนเป็นโรคโลหิตจาง ซึ่งคาดว่าคนทรงคนนี้จะเข้าทรงให้หวยเป็นอาชีพ จึงต้องเสียเลือดที่ออกมาจากลิ้นเพื่อเอามาใช้ในการเขียนตัวเลขให้หวยเป็นประจำ. เมื่อไม่นานมานี้มีการเปิดเผยเรื่องของการ

เข้าทรงออกอากาศทางโทรทัศน์ว่า คนทรงนิยมใช้มีดคมกรีดที่
ลิ้นเพื่อเอาเลือดออกมาใช้เขียนก็เพราะแผลที่ลิ้นหายเร็วและไม่ค่อย
ติดเชื้อ.

มีอยู่วันหนึ่งพวกเราได้เชิญคนทรงมาเข้าทรงที่บ้านพักใน
โรงพยาบาล. พอเจ้าพ่อเข้าทรงในร่างของคนทรงแล้ว ท่าน
ผู้อำนวยการก็ถามเจ้าพ่อว่า ท่านรู้จักเจ้าพ่อนั้นและนี่บ้างไหม ? คน
ทรงก็ตอบว่า รู้จัก เพราะถ้าไม่รู้จัก ก็จะเป็นเจ้าพ่อได้อย่างไร ? พอได้
จังหวะ ท่านผู้อำนวยการก็ตั้งชื่อเจ้าพ่อขึ้นมาใหม่ โดยใช้คำผวนและ
เมื่อกลับคำผวนแล้วจะเป็นคำที่สัปดนนิดหน่อย. พอถามไปคนทรงก็
ตอบทันทีว่า รู้จัก พวกเราได้ชักซ้อมกันไว้ดีแล้วแต่เก็บความรู้สึกไว้ไม่
ดีพอ ครั้นคนทรงรู้ตัวว่า พวกเรารู้ทัน เจ้าพ่อก็เลยรีบบอกหวยและออก
จากร่างทรงไป.

ผู้เขียนเคยเปิดคลินิกที่บริเวณชุมชนแออัดแห่งหนึ่ง เป็นชุมชน
ขนาดใหญ่มาก จึงมีคนทรงหลายคน. พบว่าคนทรงทั้งหลายก็
เจ็บป่วยเหมือนคนทั่วไป แต่เวลาเจ้าหรือเทพเข้าทรงก็จะทำหน้าที่
รักษาโรคและบำบัดเป่าปัญหาต่าง ๆ ให้กับลูกศิษย์ และต่างก็มีลูกศิษย์
เป็นของตน. ครั้นคนทรงออกจากการเข้าทรงแล้ว เวลาเจ็บป่วยก็จะ
มาให้ผู้เขียนช่วยรักษาให้. ยามว่างหรือก่อนเวลาเปิดคลินิก ผู้เขียน
เองก็ชอบไปเยี่ยมเยียนชาวบ้าน คนไข้ คนทรง และบางครั้งก็ไปดูการ
เข้าทรงด้วย. มีคนไข้คนหนึ่งมาขอให้ผู้เขียนพิจารณาว่า ควรจะไป
รับขันธุ์หรือเป็นคนทรงดีหรือไม่ และผู้เขียนก็ไม่แนะนำให้เป็นคนทรง
เธอก็เชื่อฟัง.

การเจตนาและตั้งใจแสดงออกของพลังจิตหรืออิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องไม่จริง เพื่อให้คนหลงเชื่อและงมงายยอมเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง ยิ่งมีการเรียกเงินค่าแก้ปัญหาดัง ๆ ด้วยก็เป็นการต้มตุ๋น. กระทรวงและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความยุติธรรมควรป้องกันและกำจัดปัญหาการหลอกลวงและต้มตุ๋นอย่างเปิดเผยดังกล่าวก่อนแล้วให้หมดไปด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามความเหมาะสม รวมทั้งการให้ความรู้แก่ประชาชนอย่างจริงจังและต่อเนื่อง.

มีตัวอย่างของการหลงเชื่อและงมงายเกิดขึ้นอย่างเปิดเผยกล่าวคือ เคยมีอดีตภิกษุและสามเณรที่อ้างตนว่าสามารถระลึกชาติได้และแสดงตนว่าเคยเป็นญาติกับโยมด้วยบ้างก็อ้างว่าตนสามารถติดต่อกับวิญญาณและเทพต่าง ๆ ได้จนได้รับการยกย่องและนับถือจากคนเป็นจำนวนมาก แต่ในที่สุดก็ถูกจับได้ว่าเป็นเรื่องของการหลอกลวงเพื่อเรียกคนมาเข้าวัด ให้ทำบุญมาก ๆ เพื่อผลประโยชน์ของตนเองและวัด ในที่สุดก็โดนตามจับ เรื่องเช่นนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ควรที่จะป้องกันและปราบปรามตั้งแต่เริ่มแรก ไม่ใช่ปล่อยให้เกิดความเสียหายต่อชาวพุทธที่หลงเชื่อและต่อพระพุทธศาสนาอีกต่อไป.

บางคนเอาพระพุทธเจ้ามาใช้เป็นเครื่องมือในการค้าขายวัดถุมงคล โดยอ้างว่า วัดถุมงคลที่ตนผลิตออกมาจำหน่าย(ให้เช่า)หรือเพื่อตอบแทนว่า มีพุทธคุณต่าง ๆ นานา ซึ่งเป็นการกระทำที่อวดอุตตริ หลอกลวง ต้มตุ๋นแบบซึ่งหน้า และเป็นเรื่องของอวิชา แล้วทำไมคณะสงฆ์ นักกฎหมาย กระทรวงและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความยุติธรรมและพระพุทธศาสนาไม่มารับการหลอกลวงและต้มตุ๋นเช่นนี้มานาน

แล้ว อยากให้ท่านผู้อ่านพิจารณาว่า การปล่อยให้มีการกระทำชั่วดังกล่าวแล้วมีสาเหตุมาจากอะไร ? บ่อนทำลายพระพุทธศาสนาหรือไม่ ? ใครได้รับผลประโยชน์ ? ใครเป็นผู้เสียหาย ? จะแก้ไขอย่างไรและเมื่อใด ?

ชาติบ้านเมืองในยุคปัจจุบันนี้มีความเจริญ มีการให้การศึกษาอย่างทั่วถึงทั้งประเทศ มีมหาวิทยาลัยมากมาย จึงเป็นเรื่องแปลกมาก ๆ ที่ยังปล่อยให้คนจำนวนมากตกอยู่ในความหลงเชื่อและงมงายเหมือนคนที่ขาดการศึกษา. อาจเป็นเพราะว่า ผู้รับผิดชอบโดยตรงและหน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบในเรื่องของพระพุทธศาสนา การศึกษา และความยุติธรรมได้ปล่อยละเลยให้มีการหลอกลวงและต้มตุ๋นในเรื่องต่าง ๆ กันอย่างกว้างขวาง เปิดเผย โดยไม่เคยสนใจเลยที่จะตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงตามหลักวิชาการแล้วรายงานให้สาธารณะได้รับทราบ อีกทั้งควรลงโทษนักหลอกลวงและต้มตุ๋นอย่างจริงจัง.

การตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น เริ่มต้นได้ง่ายนิดเดียว โดยการตั้งคณะทำงานมาเขียนแผนงานและโครงการ แล้วลงมือดำเนินการได้เลย เชื่อว่าคงใช้เวลาไม่นานนักก็จะสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงตามหลักวิทยาศาสตร์ได้ อีกทั้งยังสามารถใช้หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ในการดำเนินการด้านยุติธรรมได้อีกด้วย เพื่อที่จะช่วยให้คนไทยได้มีสติปัญญามากขึ้นและมีโอกาสรอดพ้นจากการถูกหลอกลวงและต้มตุ๋นมากยิ่งขึ้น.

การหลงเชื่อในเรื่องพลังจิตเพื่อการรักษาโรคและเคลื่อนวัตถุ

คนที่สามารถเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิตได้จริงจะเป็น
คนเก่งที่สุดคนแรกของโลกนี้ในเรื่องพลังอำนาจของจิต และอาจเป็น
มหาเศรษฐีได้อย่างรวดเร็ว เช่น สามารถส่งพลังจิตไปเคลื่อนย้าย
เซลล์มะเร็ง เชื้อแบคทีเรีย ไวรัส เชื้อรา พยาธิ ไขมันที่ทำให้หลอดเลือด
ตีบหรืออุดตัน การตัดแต่งทางพันธุกรรม เป็นต้น เพราะจะเป็นผลให้มี
คนและองค์กรต่าง ๆ มาขอรับบริการในด้านต่าง ๆ จากทั่วโลก.

ทุกวันนี้ก็ยังไม่เคยพบคนที่มีพลังจิตในการเคลื่อนย้ายวัตถุ
ขนาดเล็กมากเท่าใดก็ตามได้จริงแม้แต่คนเดียว ที่ทำได้ก็เป็นเพียงแค่
การแสดงมายากลเท่านั้นเอง.

เมื่อประมาณ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว ได้มีการแสดงพลังจิตผ่าตัด
ผู้ป่วยในประเทศฟิลิปปินส์ออกทางโทรทัศน์ ผู้เขียนก็เคยได้ดูเรื่องนี้
แล้ว แต่ก็ดูไม่น่าเชื่อถือเพราะเหมือนทำเล่น ๆ เอาไว้หลอกชาวบ้าน
มากกว่า เพราะผู้เขียนเคยเป็นศัลยแพทย์มาก่อน.

คุณหมอไทยที่รู้จักกับผู้เขียนคนหนึ่งได้บินไปรับการผ่าตัด
รักษาโรคมะเร็งตับด้วยพลังจิต และในที่สุดคุณหมอนั้นก็ได้ตาย
จากไปด้วยโรคมะเร็งระยะสุดท้าย.

อีกหลายปีต่อมาจึงได้เห็นข่าวในโทรทัศน์ว่า เรื่องการผ่าตัด
ด้วยพลังจิตที่ประเทศฟิลิปปินส์นั้น เป็นเรื่องของการหลอกลวงหรือ
เป็นการเล่นกลระดับนานาชาติ และเลือดที่ออกมาจากการผ่าตัดก็
ไม่ใช่เลือดคน. หลังจากนั้น เรื่องของการผ่าตัดด้วยพลังจิตดังกล่าวก็
เงียบหายไปจนถึงทุกวันนี้.

ผู้เขียนเคยทดลองใช้พลังจิตรักษาคนไข้มาก่อนด้วย
 วิธีการง่าย ๆ คือ ส่งพลังจิตไปกับยาที่กำลังฉีดเข้าไปในร่างกายเพื่อ
 หวังว่า พลังจิตจะเสริมให้การรักษามีประสิทธิภาพ. มีผู้ป่วยหญิงอยู่
 รายหนึ่งที่มาได้รับการรักษากับผู้เขียนเป็นประจำ ผู้เขียนจึงทดลองส่ง
 พลังจิตผ่านมือไปยังหลังผู้ป่วย ปราบกฏว่าผู้ป่วยรายนี้บอกว่า ดีและ
 ชอบมาก เวลามาก็ขอให้ผู้เขียนส่งพลังจิตให้เช่นเคย ในที่สุดผู้เขียน
 ก็เชื่อว่า เป็นเรื่องของการให้กำลังใจมากกว่า หลังจากทดลองส่งพลัง
 จิตไปกับยาและผ่านมือไปยังตัวผู้ป่วยไม่กี่ครั้งก็หยุดวิธีการนี้โดย
 เด็ดขาด เพราะเสียเวลาและอาจเป็นการหลอกผู้ป่วยให้หลงเชื่อได้อีก
 ด้วย.

ในสมัยพุทธกาล ยามที่พระพุทธเจ้าประจวรหรือทรงเจ็บป่วย
 ทางพระวรกาย พระองค์ทรงมีคุณหมอชีวกโกมารภัจจ์คอยดูแลการ
 ประจวรทางพระวรกาย และทรงไม่เคยแสดงอิทธิฤทธิ์ในการรักษาโรค
 ทางพระวรกายของพระองค์เลย และทรงไม่ได้ให้การักษาโรคทางกาย
 แก่ผู้อื่นใด. มีหลายคนอ้างพระพุทธคุณในการรักษาโรคและช่วย
 แก้ปัญหาในเรื่องต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องของอวิชา หรืออาจหลอกลวงเพื่อ
 ผลประโยชน์ก็ได้ เรื่องเช่นนี้สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริง
 ได้โดยง่ายมาก ไม่ต้องใช้บรรพระมาณพิเศษแต่ประการใด.

การหลงเชื่อในเรื่องของการผ่าตัดด้วยพลังจิตโดยคนไทย

ผู้เขียนได้เคยไปทำหน้าที่ของแพทย์เคลื่อนที่ที่จังหวัด
 นราธิวาสเมื่อครั้งที่ยังเป็นหนุ่ม. การไปครั้งนั้น ต้องเดินทางไปดูแล

สุขภาพประชาชนในท้องที่ห่างไกล โดยมีเจ้าหน้าที่สาธารณสุข
ทำหน้าที่เป็นผู้พาไปและเป็นคนล่อ.

เจ้าหน้าที่สาธารณสุขดังกล่าวแล้วเป็นบุคคลที่คนในพื้นที่
จำนวนมากรู้จัก จึงทำให้ปลอดภัย เป็นผลให้ผู้เขียนและคณะสามารถ
กลับบ้านได้โดยไม่ถูกดักยิงหรือโดนกับระเบิด.

ระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ในจังหวัดนราธิวาสอยู่นั้น ได้ผ่าตัด
คนไข้ที่โดนกับระเบิดโดยการตัดขาข้างที่โดนกับระเบิดให้ ซึ่งสมัยนั้น
ระเบิดทำด้วยปูนซีเมนต์หล่อเป็นก้อนระเบิด จึงไม่ตาย แต่ขาข้างที่โดน
กับระเบิดมักจะฉีกขาดมากมายจนต้องตัดทิ้ง.

เมื่อกลับมาโรงพยาบาลเลิดสิน จึงส่งนักกายภาพไปช่วยงาน
ที่โรงพยาบาลนราธิวาส. นักกายภาพคนนี้ก็กลับมาพร้อมกับพาผู้ป่วย
คนหนึ่งมารับการฟื้นฟูสมรรถภาพต่อที่โรงพยาบาลเลิดสินด้วย.
ระหว่างที่ผู้ป่วยพักอยู่ในโรงพยาบาล ได้มาขออนุญาตผู้เขียนไปรับ
การรักษาด้วยการผ่าตัดเอาหัวกระดูกที่ฝังในอยู่ที่บริเวณแขนออกโดย
ใช้พลังจิต. ผู้เขียนก็อนุญาตให้ไปได้ แต่ขอให้ทางโรงพยาบาลได้
เอกซเรย์เสียก่อน ผลของการเอกซเรย์พบว่า มีหัวกระดูกตะกั่วฝังลึก
อยู่ที่บริเวณข้อศอกชัดเจน.

หลังการผ่าตัดด้วยพลังจิต ผู้ป่วยและนักกายภาพบำบัดได้มา
รายงานผลกับผู้เขียนโดยเล่าว่า ได้มีการผ่าตัดจริง ๆ โดยการใช้ใบมีด
กรีดลงที่ผิวหนังตรงบริเวณที่มีหัวกระดูกฝังใน และปลิ้นเอากระดูก
ออกมา ซึ่งทั้ง ๒ คนได้เห็นกับตาของตนเองและยังเอาหัวกระดูก
ตะกั่วกลับมาให้ดูอีกด้วย.

ผู้เขียนได้ตรวจบาดแผลผ่าตัดพบว่า เป็นรอยถูกของมีคมบาดตื้น ๆ ผิวหนังไม่ได้แยกออกจากกันและไม่มีรอยเย็บ จึงส่งเอกซเรย์เพื่อดูว่า ลูกกระสุนที่ฝังอยู่ถูกเอาออกไปจริงหรือเปล่า ผลการเอกซเรย์พบว่า กระสุนก็ยังคงอยู่ที่เดิม.

จึงสรุปได้ว่า เป็นการเล่นกลขนาดเล็ก ๆ และง่าย ๆ เพื่อการทำมาหากินเท่านั้นเอง.

การหลงเชื่อในเรื่องการเสกเอาของเข้าและออกจากร่างกาย

ยังมีคนอีกจำนวนหนึ่งที่ยังหลงเชื่อและงมงายในเรื่องของการใช้พลังจิต เวทมนต์ การเสกและส่งของที่เสกให้ไปเข้าร่างกาย เช่น ตะปู ไม้โรงศพ สายสิน กระดุกผี ออกจากตัวผู้ป่วย เป็นต้น เพื่อให้เกิดการเจ็บป่วย และเสกให้ออกจากร่างกายผู้ป่วยเพื่อการรักษา.

ในอดีตผู้เขียนเคยได้ยินได้ฟังมาว่า มีการเสกหนึ่งควายให้หูดเป็นขึ้นเล็ก ๆ แล้วส่งไปเข้าท้องคนตามที่ต้องการหรือส่งไปเข้าท้องใครก็ได้ตามลมเพลมพัด. เมื่อมีการตายเกิดขึ้นและผู้ตายจะมีก้อนหนึ่งอยู่ในท้อง เมื่อมีการผ่าท้องดู บางรายอาจพบว่า มีวัตถุคล้ายหนังและมีขนด้วย จึงรำรือว่าถูกเสกหนึ่งควายเข้าท้อง. ครั้นผู้เขียนได้เรียนแพทย์จึงรู้ว่า มันเป็นเพียงแค้ก้อนเนื้ออกชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาทางการแพทย์เท่านั้นเอง.

การอ้างว่าคนที่เป็นเนื้องอกแล้วตายว่า ถูกเสกหนึ่งควายเข้าท้องเป็นเพียงการอ้างอิงของคนที่ทำมาหากินในด้านการเสกเอาของ

ออก เพื่อประชาสัมพันธ์ให้คนที่หลงเชื่อเรื่องเช่นนี้มาขอรับ
บริการเมื่อมีการเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นในช่องท้อง.

ที่พบเห็นด้วยตนเอง คือ เมื่อตอนที่เริ่มแตกเนื้อหนุ่มผู้เขียน
เคยไปให้พระรูปหนึ่งท่านปิด ฦ หน้าทองเพื่อเมตตามหานิยมที่วัดแห่ง
หนึ่ง ซึ่งได้เห็นมากับตาตนเองเลยว่า แผ่นทองคำเปลว ๑ แผ่นที่วาง
บนฝ่ามือของพระรูปนั้นแล้วปิดทองคำเปลวดังกล่าวลงที่หน้าผากของ
ผู้เขียนพร้อมกับเป่าคาถาด้วย. ครั้นเอามือออก แผ่นทองคำเปลวใน
ฝ่ามือของพระรูปนั้นก็หายไป. ในช่วงนั้น ผู้เขียนหลงเชื่อว่า แผ่น
ทองคำเปลวคงจะเคลื่อนเข้าไปติดอยู่ที่กะโหลกตรงหน้าผากแล้วด้วย
อิทธิฤทธิ์ของพระรูปนั้น. ผลที่ได้รับจากการปิด ฦ หน้าทอง คือ ไม่มี
อะไรเกิดขึ้น ไม่มีเด็กสาวคนไหนสนใจผู้เขียนเช่นเดิม. เมื่อมี
สติปัญญามากขึ้นจึงคิดว่า เป็นเพียงการเล่นกลเล็ก ๆ เท่านั้นเอง.
สมัยนี้ เครื่องมือแพทย์มีหลายชนิดที่สามารถตรวจได้ว่า สามารถเสก
วัตถุเข้าได้จริงหรือไม่ จึงเป็นเรื่องง่ายที่จะพิสูจน์ว่า เป็นเรื่องจริงหรือ
หลอกหลวง..

มีอยู่คืนหนึ่ง ผู้เขียนได้ไปดูการทำพิธีเสกเอาของออกจาก
ร่างกายผู้ป่วยที่ป่วยเรื้อรังและกำลังได้รับการรักษาด้วยการเสกเอา
วัตถุออกจากร่างกายเป็นประจำจากภิกษุรูปหนึ่ง. ผู้เขียนได้พยายาม
ดูอย่างใกล้ชิดก็พบว่า ขณะที่ภิกษุรูปนี้กำลังทำพิธีอยู่นั้น มือของท่าน
ไม่อยู่นิ่งเอาเลย จับตรงนั้นและตรงนี้ของร่างกายไปเรื่อยในขณะที่ทำพิธี
ไปด้วย ในที่สุดท่านก็หยิบเศษไม้แห้ง ๆ ที่พันด้วยสายสิญจน์ขนาด
ประมาณเท่าไขไก่มาให้ดู แล้วบอกว่า นี่คือของที่ถูกลงเข้ามาใน

ร่างกายผู้ป่วยจึงทำให้เกิดการเจ็บป่วยเรื้อรัง. ภูิกษุรูปนี้ทำพิธี
เสกเอาของออกจากร่างผู้ป่วยรายนี้หลายครั้ง ผลจากการรักษา คือ ไม่
หายและในที่สุดก็ตายจากไป.

การแสดงอิทธิฤทธิ์ต่างๆ ในยุคนี้ลดลงไปมากแล้ว เพราะ
สื่อมวลชนสามารถจับการเล่นกลได้ แต่ในชนบทน่าจะยังมีเหลืออยู่
บ้าง. ที่จริงแล้วมีหลายคน que เล่นกลเก่งมากจนสามารถแสดงมายากล
ต่าง ๆ นานาบนเวทีได้เป็นอย่างดีจนเหลือเชื่อท่ามกลางสายตาของคน
ดูเป็นจำนวนมากที่จับจ้องอยู่ตลอดเวลา และมีการถ่ายทำวิดีโอเพื่อ
เผยแพร่ออกไปทั่วโลก ซึ่งท่านผู้อ่านสามารถเปิดดูได้ใน Youtube.

นักแสดงมายากลในยุคปัจจุบันจึงเก่งกว่าพวกที่แสดง
อิทธิฤทธิ์มากมายเพราะการแสดงอิทธิฤทธิ์มักจะแสดงได้น้อยเรื่อง
และมีข้อจำกัดมากด้วย ต่างกับการแสดงมายากลที่แสดงคราวละ
หลายเรื่องและผู้เขียนเองก็ยังไม่เคยจับได้เลยแม้แต่เรื่องเดียว.

การหลงเชื่อเรื่องคาถาอาคม เลี้ยงผี และเสน่ห์ยาแฝด

ตอนที่ผู้เขียนยังเป็นเด็กเคยอยากอยู่ยงคงกระพันธิ์ ยิง ฟัน
แทงไม่เข้า และรอดพ้นจากภัยอันตรายต่าง ๆ จึงต้องท่องคาถาอาคม
และว่าคาถาเมื่อต้องออกไปนอกบ้าน บางช่วงก็อยากให้เด็กผู้หญิงรัก
หรือสนใจก็ต้องเสกคาถาลง ณ หน้าทองที่หน้าผากของตนเอง ผลที่
ได้รับ คือ มีกำลังและความกล้าที่จะไปจับเด็กผู้หญิง แต่ก็ไม่เห็นมีใคร
หลงรักผู้เขียนเลย.

ทุกวันนี้ ยังไม่มีคาถาอาคมใดที่ผ่านการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่า ให้ผลจริง แต่อาจทำให้เกิดความอึดหิมหรือเป็นกำลังใจให้แก่คนที่หลงเชื่อ. ดังนั้น คาถาอาคมจึงเป็นเรื่องของความหลงเชื่อและงมงาย เป็นกำลังใจ และทำให้มีความมั่นใจมากขึ้นเท่านั้นเอง.

ผู้เขียนเคยเลี้ยงผีรักและผียมที่แกะสลักไม้เป็นรูปร่างของเด็กไว้ในขวดแก้วและหล่อรัก-ยมไว้ด้วยน้ำมัน. ทุกวันผู้เขียนต้องเซ่นอาหารและน้ำให้รัก-ยม บางวันก็เอารัก-ยมไปโรงเรียนด้วย. มีอยู่คืนหนึ่ง มีทหารชั้นประทวนลูกน้องของคุณพ่อมานอนค้างในห้องที่เก็บรัก-ยม พอตอนเช้าทหารคนนั้นก็เล่าให้ฟังว่า เห็นเด็กรัก-ยมและมานอนเบียดด้วย ก็ทำให้รู้สึกที่งัว เราเลี้ยงรัก-ยมจนมีวิญญาณของรัก-ยมเข้ามาสิงอยู่ในขวดแล้ว. ที่จริงแล้ว การฝันเห็นอะไรในตอนกลางคืนหรือการคิดปรุงแต่งเป็นมโนภาพเกิดขึ้นได้เสมอ หาใช่ของจริงไม่. ไม่นานนักก็เลิกเลี้ยงโดยเด็ดขาด เพราะไม่เห็นว่าจะมีประโยชน์แต่ประการใด.

มีข่าวออกทางโทรทัศน์เป็นครั้งคราวว่า มีคนหลงเชื่อและงมงายในการทำเสน่ห์ยาแฝด จนต้องไปจ้างหมอเสน่ห์ประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ลงท้ายก็เสียทั้งค่าใช้จ่ายและบางคนยังต้องเสียตัวให้กับหมอเสน่ห์อีกด้วย เพราะความหลงเชื่อและงมงาย.

การป้องกันความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งวิธีการในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองนั้น กระทรวงศึกษาธิการน่าจะจัดทำหลักสูตรและบรรจุไว้ในบทเรียนเริ่ม

ตั้งแต่ชั้นอนุบาลเลย เพราะความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ เกิดขึ้นกับส่วนใหญ่ของคนไทยและสร้างปัญหามากมายให้แก่ตนเอง คนอื่น สังคม และประเทศชาติมาโดยตลอด. ภิกษุในพระธรรมวินัยก็มีส่วนมากที่จะช่วยแก้ไขปัญหานี้อย่างจริงจัง เพื่อให้คนไทยและชาวโลกสามารถเข้าถึงความจริงที่ประเสริฐแทนการหลงเชื่อและงมงายเช่นทุกวันนี้.

การหลงเชื่อในเรื่องของการถอดจิตออกจากกายหรือแยกใจ ออกจากกาย

บางคนหลงเชื่อว่า คนที่ปฏิบัติธรรมเก่งจะสามารถถอดจิตออกจากกายหยาบนี้ได้และจิตที่ถอดออกมาได้นี้สามารถท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ได้ ซึ่งผู้เขียนเองก็เคยหลงเชื่อเช่นนั้นในช่วงที่ยังไม่มีความรู้เรื่องอริยสัจ ๔ อย่างถูกต้อง.

มีภิกษุอยู่รูปหนึ่งมีชื่อเสียงด้านความสามารถทางพลังจิตมากพอสมควร คุณพ่อผู้เขียนจึงนิมนต์มาทำบุญบ้าน. ขณะทำน้ำมนต์อยู่นั้น น้ำที่อยู่ในบาตรหมุนได้ ซึ่งดูแล้วน่าอัศจรรย์มาก. คุณพ่อจึงนับถือมาก ส่วนคุณแม่เป็นคนที่ไม่ฉลาดในเรื่องรู้เท่าทันคน ท่านไม่เชื่อถือภิกษุรูปนี้เพราะได้สังเกตเห็นว่า ภิกษุรูปนี้วางบาตรชิดกับเข่าของท่านเลย น้ำที่หมุนได้เองจึงน่าจะมาจากการเขย่าบาตรมากกว่า.

ครั้นคุณพ่อถึงแก่กรรม ภิกษุรูปนี้ก็ขอให้คุณแม่ไปทอดกฐินที่วัดของท่าน ก่อนถึงวันงานผู้เขียนจึงต้องไปพบท่านเพื่อเตรียมงาน ท่านจึงสั่งให้ผู้เขียนเตรียมทำการถอดเล็บเท้าของท่านที่خبออกในวันที่มาทอดกฐินให้ด้วยพร้อมกับกำชับว่า ไม่ต้องใช้ยาชาเพราะท่านจะ

ถอดจิตของท่านไปไว้ที่ต้นไม้ใกล้กุฏิ พร้อมทั้งชี้นิ้วมือไปที่ต้นไม้ที่
ท่านจะถอดจิตไปไว้ชั่วคราว ผู้เขียนชอบมากเพราะอยากรู้ว่า ท่านจะ
ทำได้จริงหรือไม่.

ในวันทอดกฐินจึงไปทำการถอดเล็บเท้าที่ขบและท่านก็ยืนยัน
ว่า ท่านจะถอดจิตไปไว้ที่ต้นไม้เช่นเดิม. เมื่อผู้เขียนทำความสะอาด
เรียบร้อยแล้วก็ลงมือใช้มีดผ่าตัดถอดเล็บทันที พอปักมีดลงไปก็
บริเวณขอบเล็บเพื่อเริ่มต้นงาน ท่านก็ร้องเสียงดังด้วยความเจ็บปวด
และสั่งให้เลิกถอดเล็บทันที.

เหตุที่ถอดจิตไม่ได้นั้น ก็เพราะจิตหรือใจ หรือมโน หรือ
วิญญาณนั้น เกิดจากการทำงานของสมองเราจึงไม่สามารถจะแยก
ออกจากกันได้. ในขณะที่สมองหยุดทำงานหรือกำลังหลับสนิทหรือ
กำลังสลบอยู่นั้น จิตใจหรือความรู้สึก นึก คิด จำและการรู้เรื่องต่าง ๆ
ทางจิตใจ(เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ)ก็จะไม่เกิดขึ้น.

ผู้เขียนเคยนอนเจริญสมาธิพบว่า ขณะที่กำลังเจริญสมาธิอยู่
นั้น สมองส่วนของความนึกคิดยังคงทำงานอยู่เพราะยังไม่ได้หลับสนิท
ประกอบด้วยสมองล้ามาทั้งวัน สมองส่วนที่ทำหน้าที่ด้านการ
เคลื่อนไหวของร่างกายจึงพักหรือหยุดทำงานชั่วคราว ครั้นคิดจะออก
จากสมาธิ ก็ปรากฏว่า ไม่สามารถขยับตัวได้เลยอยู่พักหนึ่งจึงขยับตัว
ได้ จึงทำให้ดีใจและคิดไปว่า เราสามารถถอดจิตออกจากกายได้จึง
ควบคุมกายนี้ไม่ได้ แต่แท้ที่จริงแล้วอาการเช่นนี้คืออาการที่เราเรียกกัน
ว่า ฝ่ออำนาจนั่นเอง.

อาการผีอำมักจะเกิดขึ้นในขณะที่นอน และไม่เกิดขึ้นใน
ทำนอง เพราะขณะนั้นอยู่นั้นสมองด้านการเคลื่อนไหวต้องทำงานตลอด
เมื่อไรหยุดก็จะทรงตัวไม่ได้. ดังนั้น การนั่งสมาธิจึงไม่เกิดอาการผีอำ.

มีอยู่ครั้งหนึ่งในขณะที่ผู้เขียนนอนเจริญสมาธิอยู่นั้นปรากฏว่า
กายลอยขึ้นไปถึงช่องลมใกล้เพดาน จึงทำให้ดีใจคิดว่าถอดจิตได้ แต่ที่
จริงแล้ว เป็นเรื่องของการคิดปรุงแต่งเป็นมโนภาพหรือฝันไปนั่นเอง.

เรื่องของจิตจะได้กล่าวถึงคุณสมบัติของจิตในตอนต่อ ๆ ไป
ส่วนวิธีตรวจสอบและพิสูจน์ว่า สามารถถอดจิตออกจากกายไปเห็น
เรื่องราวต่าง ๆ ได้นั้น เป็นเรื่องที่ง่ายนิดเดียวซึ่งได้กล่าวถึงแล้ว.

การหลงเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่ามีจริง

คนที่เชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงก็ไม่จำเป็นที่จะต้องทำกิจอื่นใด
เลยนอกจากการอ้อนวอนให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยในทุกเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องที่
เป็นไปไม่ได้เลยแม้แต่เรื่องเดียว และก็ยังไม่เคยเห็นมีใครกล้าทำ. ถ้า
ผู้ใดก็ตามที่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ด้วยตนเองและหรือโดย
สาธารณะว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง ก็จะเป็นคนที่มีชื่อเสียงมากและเรื่อง
เช่นนี้ก็จะป็นวิชาการที่สำคัญของคนทั่วโลก รวมทั้งวิถีชีวิตของคนใน
โลกนี้ก็จะเปลี่ยนไป.

นักบวชในศาสนาต่าง ๆ ที่หลงเชื่อว่า มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์จริงก็
มักจะทำพิธีกรรมต่าง ๆ เพื่อเอาใจหรือบูชาหรือให้สินบนแก่สิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ พร้อมทั้งสวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือเป็นประจำหรือ
ตลอดชีวิต.

วิธีพิสูจน์ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงหรือไม่นั้น เป็นเรื่องง่ายนิดเดียว คือ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยนำเอาของที่ต้องการเพียง ๑ อย่างที่วางอยู่ข้างตู้นิรภัยมาใส่ไว้ในตู้นิรภัยที่ปิดไว้โดยให้เวลานาน ๆ ก็ได้ ถ้าทำได้จริงก็จะเป็นรายแรกของโลก.

คนไทยจำนวนไม่น้อยเลยรวมทั้งผู้เป็นหลักและผู้เป็นใหญ่ของบ้านเมืองก็มักจะยังหลงเชื่อในเรื่องของสิ่งศักดิ์สิทธิ์. คนที่แขวนเครื่องรางของขลังส่วนใหญ่ก็หลงเชื่อในเรื่องของความศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ นานา โดยไม่เคยตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะเลย ยิ่งแขวนมากและสะสมไว้มากเท่าใดก็ย่อมแสดงว่าผู้นั้นยังมีความหลงเชื่อและงมงายมากตามสัดส่วนด้วย แต่บางคนก็สะสมเป็นแบบของเก่า บางคนก็ทำเป็นแบบการค้า บางคนก็ทำเป็นแบบฟอกเงิน และบางคนก็ทำทุกแบบ.

การหลอกลวงให้คนหลงเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงก็เพื่อผลประโยชน์เป็นหลัก แต่ก็น่าแปลกใจว่า ทำไมนักกฎหมายและผู้รักษากฎหมายทั้งหลายซึ่งเป็นผู้ที่มีการศึกษาและประสบการณ์สูงปล่อยให้มีการหลอกลวงกันทั้งบ้านทั้งเมืองโดยไม่เคยมีการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงกันเลย แม้แต่ผู้บริหารในระดับสูงก็มักจะยอมให้ถูกหลอกลวงเช่นกัน จนมีความหลงและงมงายถึงขั้นต้องพกพาวัตถุต่าง ๆ ติดตัวไปทั่วอีกด้วยเพื่อเป็นที่พึ่งและเป็นขวัญกำลังใจจอมปลอม.

ผู้เขียนเคยเป็นแพทย์ประจำของโรงพยาบาลประจำจังหวัดอุดรธานีและไปทำหน้าที่สนับสนุนตำรวจตระเวนชายแดนและทหารที่ปฏิบัติหน้าที่ในช่วงที่มักมีการชุมนิยมของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ใน

เทือกเขาของจังหวัดเพชรบูรณ์. ในช่วงเวลาดังกล่าวรถของทหาร
โดนชুমยิง มีทหารบาดเจ็บและตายหลายนาย. ผู้เขียนได้ตรวจรักษา
ผู้บาดเจ็บและผู้ตายพบว่า ทุกคนรวมทั้งคนที่ตายล้วนมีเครื่องรางของ
ขลังติดตัวมาด้วยกันทั้งนั้น บางคนก็มีมากด้วย มีอยู่คนหนึ่งเอาวัตถุมงคลต่าง ๆ มาคาครอบศีรษะแต่ก็ต้องตายจากกระสุนปืน.

**คนที่หลงเชื่อในเรื่องเครื่องรางของขลังมากเท่าไรก็
น่าจะต้องการที่พึ่งทางใจแบบหลงและงมงายมากขึ้นตาม
สัดส่วนด้วย จึงมักจะต้องเสียเวลา อาจต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็น
จำนวนมากเพื่อจัดหา และอาจโดนหลอกหลวงหรือต้มตุ๋นได้อีก
ด้วย.**

การหลงเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นการพึ่งพาสีงภายนอกหรือ
วัตถุต่าง ๆ ที่สมมุติขึ้นมาว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งตรงกันข้ามกับ
หลักธรรมของพระพุทธศาสนาโดยสิ้นเชิง เพราะหลักธรรมของ
พระพุทธศาสนานั้น เป็นเรื่องของการพึ่งพาภายใน คือ พึ่งพา
สติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมของตนเองซึ่งเป็นสัจธรรม.

ที่น่าห่วงมากก็คือ บางท่านที่เป็นผู้บริหารชาติบ้านเมือง
ศาสนา และภิกษุบางรูปที่หลงเชื่อและงมงายว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง
จนถึงขั้นผลิตหรือสนับสนุนการผลิตวัตถุมงคลและเครื่องรางของขลัง
ออกมา ก็ล้วนเป็นคนมีความหลงเชื่อและงมงายอย่างรุนแรง. ส่วนคน
ที่ผลิตออกมาเพื่อหวังผลประโยชน์ต่าง ๆ จากคนหลงเชื่อและงมงายก็
ได้ชื่อว่า เป็นนักหลอกหลวงและต้มตุ๋นตัวจริง.

ทุกวันนี้มีคนหลงเชื่อและงมงายว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ มีจริง
จนถึงขั้นไปเคารพ บูชา บอนบาล และขอความช่วยเหลือ ทั้ง ๆ ที่สิ่ง

ศักดิ์สิทธิ์นั้น ๆ ก็ยังไม่สามารถช่วยตัวเองได้เลย เช่น ยังถูกน้ำท่วม ไฟไหม้ ชำรุด ถูกทำลาย ถูกตัดส่วนสำคัญไปขาย ถูกขโมย ถูกทำเป็นสินค้า เครื่องประดับบ้าน เป็นต้น.

คนทั่วไปก็สามารถทดสอบความศักดิ์สิทธิ์ได้ด้วยวิธีการง่ายๆ แต่ที่ไม่ทำกันก็เพราะถูกความหลงเชื่อและงมงายครอบงำหมดแล้ว จนไม่กล้าทำแม้แต่จะคิดก็ยังไม่กล้า เพราะเกรงว่าจะได้รับโทษจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่นเดียวกันกับเรื่องของศาสนาต่าง ๆ ที่สอนให้คนหลงเชื่อและงมงาย รวมทั้งยังกำหนดโทษอย่างหนักสำหรับผู้ที่ไม่เคารพหรือไม่นับถือ จึงทำให้ไม่กล้าตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง เพราะเกรงว่าจะได้รับโทษหนักมากที่สุด คือ ต้องตกนรกชั่วนิรันดร์.

บางศาสนาสอนให้เชื่อสถานเดียวโดยระบุไว้ในทำนองว่า การเชื่อและปฏิบัติตามคำสอนในศาสนานั้น ๆ จะทำให้ไม่ตกนรก และจะได้ไปอยู่ในสวรรค์อย่างมีความสุขชั่วนิรันดร์เมื่อตายจากโลกนี้ไปแล้ว.

ผู้เขียนเองก็เคยหลงเชื่อและงมงายมาก่อน เคยขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายและผลบุญต่าง ๆ ที่ได้ทำไว้แล้วในอดีตชาติมาช่วยเหลือ. ตลอดชีวิตของผู้เขียนยังไม่เคยพิสูจน์ได้ด้วยตนเองเลยว่า เคยมีผลบุญในอดีตและสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาช่วยเหลือผู้เขียนแม้แต่เพียงครั้งเดียว. ที่ผู้เขียนมีชีวิตอยู่ในทุกวันนี้ต้องอาศัยเหตุปัจจัยต่าง ๆ ในชาตินี้ร่วมกับสติปัญญาทางโลกและทางธรรมของตนเองทั้งสิ้น ซึ่งคนทั่วไปก็สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ในทุกขั้นตอนด้วยตนเอง.

ผู้เขียนได้เลิกการหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ แล้วหันมาตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองร่วมกับผู้ที่มาฟังการ

บรรยายของผู้เขียน ก็สามารถเข้าถึงอริยสัจ ๔ บริสุทธิ และ
 เข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้มากขึ้น จึงทำให้มั่นใจได้ว่า ในยุค
 นี้และต่อไป ควรฝึกให้ชาวพุทธและชาวโลกทำเช่นเดียวกับผู้เขียนซึ่ง
 เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ในเกสปุตตยสูตรนั่นเอง.

**การหลงเชื่อว่า การทำบุญ การสวดมนต์ การรักษาศีล การทำ
 สมาธิ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถช่วยแก้ปัญหาของชาติบ้านเมือง
 ได้**

ยังไม่เคยมีใครเคยพิสูจน์ได้ว่า การทำบุญ การสวดมนต์ การ
 รักษาศีล และการทำสมาธิ เพื่ออุทิศให้แก่ผู้ใดคนหนึ่งเพื่อให้พ้นจาก
 ทุกข์ทางกายและทุกข์ใจในอริยสัจ ๔ นั้น เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย
 แต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องของความปรารถนาดี. วิธีการต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว
 ไม่สามารถแก้ปัญหาของประเทศชาติได้เลย เพราะปัญหาต่าง ๆ ของ
 ชาติบ้านเมืองล้วนมีสาเหตุของปัญหาหรือมีเหตุปัจจัยจากหลายเรื่อง
 ลึกซึ้ง รวมทั้งยังมีบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวข้องเป็นจำนวนมากและในวง
 กว้างอีกด้วย จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ของ
 ประเทศชาติด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว.

ปัญหาต่าง ๆ ต้องแก้ที่สาเหตุจึงจะแก้อย่างถูกต้อง จึง
 จำเป็นต้องอาศัยสติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมของคณะผู้บริหาร
 ชาติบ้านเมืองและคนในชาติในการแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยไม่ใช้ความ
 หลงเชื่อโดยเด็ดขาด.

การพยายามแก้ปัญหาต่าง ๆ ของบ้านเมืองด้วยวิธีการต่าง ๆ
 ตามความหลงเชื่อและงมงายได้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยไม่เคยใครเคย

พิสูจน์หรือประเมินผลว่า ได้ประสบความสำเร็จแม้แต่ครั้งเดียว.

เมื่อยังไม่เคยพิสูจน์ได้เลยว่าประสบความสำเร็จ ก็น่าที่จะพิจารณาได้แล้วว่า เป็นเรื่องของการหลงเชื่อและงมงาย ใช่หรือไม่ ? อีกทั้งยังเป็นการตอกย้ำให้ชาวพุทธเป็นจำนวนมากหลงเชื่อและงมงายมากยิ่งขึ้นหรือไม่ ?

ชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลยที่มักจะขอหรือสวดขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือหรือทำพิธีกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยประชาชนและประเทศชาติในยามที่เกิดปัญหาต่าง ๆ ของชาติบ้านเมือง ซึ่งเป็นวิธีการของศาสนาอื่นที่เขาทำกันด้วยความหลงเชื่อและงมงาย อีกทั้งยังเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับพระธรรมวินัย เป็นการอวดอุตตริในเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ และไม่ใช้สติปัญญา อีกด้วย.

การพยายามเผยแผ่หลักธรรมบริสุทธิ์ การฝึกปฏิบัติธรรม ประเมินผล ในวงกว้างอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ก็จะช่วยพัฒนาจิตใจของคนที่ตั้งใจศึกษาและปฏิบัติธรรมให้เป็นบุคคลที่ประเสริฐที่ทำประโยชน์ให้แก่ตนเอง ผู้อื่น สังคม ประเทศชาติด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์และประเสริฐ.

การศึกษาและปฏิบัติธรรมตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และต่อเนื่องย่อมทำให้ผู้ปฏิบัติธรรมได้รับผลดีคือเป็นคนดี มีจิตใจบริสุทธิ์ มีความเมตตา กรุณา เป็นบุคคลที่ประเสริฐ และพ้นทุกข์จากความชั่วทั้งปวง.

ชาติบ้านเมืองไม่เจริญ ไม่สงบสุข และไม่มั่นคงเท่าที่ควรก็เพราะคนในชาติบ้านเมืองเป็นจำนวนมาก(หมายรวมถึงข้าราชการ

นักการเมือง และผู้บริหาร)ยังมีความพร่องด้านสติปัญญาทางโลกและทางธรรมในการดำเนินงานและดำเนินชีวิต จึงมีการสร้างปัญหาต่าง ๆ อย่างรุนแรง มากมาย และต่อเนื่อง ถึงขั้นเกิดภาวะวิกฤติทางคุณธรรม คือ มีการการคดโกงกันและกัน รวมทั้งมีการโกงกินเงินงบประมาณของชาติบ้านเมืองเป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังมีการปลุกระดมมวลชนจนทำให้เกิดการให้แตกแยกไปทั่วประเทศ เพื่อหวังจะได้มีกำลังมวลชนคอยสนับสนุน ต่อรอง และต่อสู้กับฝ่ายตรงกันข้าม เพื่อความมั่นคงของตนเอง หมู่คณะ หรือพรรค โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายของชาติบ้านเมือง.

การจะแก้ปัญหของการขาดคุณธรรมถึงขั้นวิกฤติได้อย่างตรงประเด็น คือ ต้อง**กำจัดความหลง(อวิชชา)**ให้ลดลงหรือหมดไป เพื่อที่จะใช้สติปัญญาในการละชั่ว มุ่งทำแต่ความดี และทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์ หรือให้คิดดีและทำดีด้วยกาย วาจา ใจ.

การจะ**กำจัดความหลง(อวิชชา)**ให้ลดลงหรือหมดไปได้ด้วยสติปัญญานั้น ต้องเริ่มต้นด้วยการมีข้อมูลเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เสียก่อน เพื่อเป็นข้อมูลให้ชาวพุทธได้นำไปศึกษาและปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง จึงจะเป็นผลให้ชาวพุทธมีคุณธรรมมากขึ้น และวิกฤติทางคุณธรรมก็จะลดลงหรือหมดไปตามเหตุปัจจัย.

ความหลง(อวิชชา)เป็นสาเหตุให้เกิดวิกฤติทางคุณธรรม เพราะทำให้คิดโลภและคิดโกรธ. ดังนั้น จึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเริ่มต้นด้วยการคัดกรองเอาอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ออกมาจากความหลงเชื่อทั้งปวงที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมบริสุทธิ์เสียก่อน แล้วรีบเผย

แผ่อริยสัจ ๔ บริสุทธิออกไปในวงกว้าง ซึ่งเป็นกิจของคณะสงฆ์
กระทรวงศึกษาธิการ และองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องร่วมกันดำเนินการ
อย่างจริงจัง ต่อเนื่อง และตลอดไปด้วย.

ปัญหาของชาติบ้านเมืองมีสาเหตุมาจากปัญหา ๒ ด้าน คือ
๑. ปัญหาทางโลก. ๒. ปัญหาทางธรรม. ในแต่ละด้านของปัญหาก็
มักจะมีปัญหาอีกหลายเรื่องที่ต้องแก้ไขไปพร้อม ๆ กัน. การจะ
แก้ปัญหายุ่งยากเรื่องจำเป็นต้องใช้สติปัญญาทางโลกและทางธรรม
ร่วมกันเสมอ. ปัญหาของประเทศชาติที่เป็นเรื่องใหญ่และสำคัญมาก
ย่อมจำเป็นจะต้องใช้ผู้ที่มีสติปัญญาทั้ง ๒ ด้านช่วยกันแก้ปัญหา.

การแก้ปัญหาที่ผ่านมามีส่วนใหญ่มักเป็นการแก้ปัญหาทางโลก
ซึ่งอาศัยหลักวิชาการและไม่ใช้ความหลงเชื่อโดยเด็ดขาด
ขณะเดียวกันก็มักจะไม่ได้เปิดโอกาสให้ทางด้านธรรมเข้าร่วมด้วย อาจ
เป็นเพราะว่าทางด้านธรรมมักจะไม่ใช่หลักธรรมบริสุทธิในการ
แก้ปัญหา แต่มักจะถนัดการแก้ปัญหาแบบใช้ความหลงเชื่อมากกว่า
จึงอาจทำให้ไม่ได้รับการยอมรับก็ได้.

อนึ่ง การแก้ปัญหาโดยใช้วิชาการทางโลกอย่างเดียวยังไม่
เพียงพอ เพราะปัญหาส่วนใหญ่มาจากปัญหาทางธรรม คือ โลก โกรธ
หลง จึงถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราจะต้องมีพระธรรมที่บริสุทธิเสียที่
เพื่อที่จะเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาและพัฒนาคุณธรรมของคนทั้ง
ชาติ. คนกลุ่มแรกที่ต้องถูกแก้ คือ ภิกษุ นักการเมือง ผู้บริหารทุกระดับ
และข้าราชการ.

หลงเชื่อเรื่องการสะสมบารมีเพื่อเข้าถึงความดับทุกข์

มีชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลยที่หลงเชื่อสืบต่อกันมาว่า คนที่ได้สะสมบุญบารมีมาจากอดีตชาติไว้อย่างมากมายเท่านั้น จึงจะมีดวงตาเห็นธรรมในเรื่องอริยสัจ ๔ และอาจพ้นทุกข์ได้ในชาตินี้หรือชาติหน้าเมื่อบารมีเต็มเปี่ยม.

การจะสะสมบารมีแบบข้ามภพข้ามชาติได้นั้น คงจะต้องมีเทพหรือเทพเจ้าหรือวิญญาณของตนเองคอยจดจำกิจกรรมต่าง ๆ ทางกาย วาจา ใจ และความคิดที่เกิดขึ้นในแต่ละวันเวลาของทุก ๆ ภพชาติที่เคยเกิด แก่ เจ็บ ตาย อย่างละเอียด เพื่อขึ้นตาชั่งแห่งความดีและชั่ว หรือเพื่อการตัดสินความดีและชั่ว หรือเปลี่ยนเป็นพลังบุญและกรรมไปเกิดในภพและภูมิต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย อีกทั้งในโลกนี้ยังมีมนุษย์และสัตว์ในโลกนี้จำนวนมากมายจนนับจำนวนไม่ได้ รวมทั้งในนรก สวรรค์และพรหมโลกก็มีวิญญาณจำนวนมากมายเกินที่จะประมาณการเป็นตัวเลขได้ ขณะเดียวกันยังมีเรื่องของกาลเวลาของภพทั้ง ๓ ที่ผ่านไปแล้วไม่รู้วาก็มหากัปป์ หรือโลกเกิดขึ้นจากการสร้างของพระพรหมและดับสลายไปแล้วไม่รู้วาก็ครั้ง จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีการจดจำ จดบันทึกเรื่องของกรรมดี กรรมชั่ว และการสะสมบารมีแบบข้ามภพข้ามชาติตามรูปแบบที่เป็นกฎของกรรมได้เลย แต่บางท่านก็ยังหลงเชื่ออย่างจริงจังว่า มียมบาล(ซึ่งแต่งตั้งขึ้นโดยชาวอารยัน)ในศาสนาพราหมณ์เป็นผู้จดบันทึกความดีและชั่วไว้ในบัญชีของแต่ละบุคคล ทั้ง ๆ ที่ในสมัยพุทธกาลยังไม่มีภาษาเขียนคงมีแต่ภาษาพูดเท่านั้น.

ในเรื่องของการสะสมบารมีนั้น เป็นเรื่องที่ไม่มีในอริยสัจ ๔ เลยเพราะเป็นอัตตาซึ่งตรงกันข้ามกับไตรลักษณ์ และเป็นคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูโดยตรง. เรื่องของนรกสวรรค์จึงเป็นความหลงเชื่อและงมงายที่สืบต่อกันมาตั้งแต่ก่อนพุทธกาล รวมทั้งยังเป็นคติในพระพุทธศาสนานิกายมหายานที่มีบทบาทในการปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยให้สอดคล้องกับความคิดเห็นของภิกษุที่ยังเชื่อในคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู เพื่อให้คล้องจองกับชาวพราหมณ์-ฮินดูในอดีต หรืออาจเพื่อผลประโยชน์ของตนและหมู่คณะก็ได้ด้วย.

ทุกวันนี้มีการชี้ชวนให้คนที่หลงเชื่อเรื่องบารมีมุ่งทำบุญเป็นหลัก ซึ่งอาจแฝงเรื่องของผลประโยชน์ของผู้ชี้แนะ หมู่คณะ และของวัดก็ได้. การทำบุญจนเป็นหนี้สินมากมายเพียงใดก็ไม่สามารถทำให้คนพ้นทุกข์ในชาตินี้ได้เลย และยังเพิ่มทุกข์ในชาตินี้จากการเป็นหนี้สินมากมายได้อีกด้วย. คนที่เชื่อเรื่องบารมีและนรกสวรรค์มักจะไม่นสนใจเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ ผู้ที่สอนให้คนหลงเชื่อเรื่องนรกสวรรค์ก็มักจะไม่นำสั่งสอนในเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิและไม่สอนให้ปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และต่อเนื่อง เพราะเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับเรื่องของนรกสวรรค์แบบสืขาวกับดำ.

บางคนสร้างบารมีในเรื่องของการกินมังสวิรัตซึ่งเป็นเรื่องของพราหมณ์และเป็นข้อเสนอของพระเทวทัต. ในพระธรรมวินัยของนิกายเถรวาทและในข้อปฏิบัติของมรรคมีองค์ ๘ เพื่อเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ก็ไม่มีเรื่องเช่นนี้.

การจะพิจารณาว่า ควรจะกินมังสวิรัตตลอดไปหรือไม่ นั้น ต้องพิจารณาด้วยสติปัญญาตามข้อเท็จจริงของชีวิต กล่าวคือ ในทางการแพทย์แผนปัจจุบันซึ่งอิงอยู่กับหลักวิชาการหรือข้อเท็จจริง ของธรรมชาติมนุษย์ ได้ระบุไว้ชัดเจนว่า อาหารที่มาจากสัตว์จะเป็น องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ร่างกายได้สารอาหารครบถ้วน เช่น กรดอมิโนจำเป็นที่ร่างกายสร้างเองไม่ได้ต้องกินโปรตีนของสัตว์ ถ้าขาดก็จะ ทำให้สุขภาพไม่ดี และเกิดการเจ็บป่วยขึ้นได้. การกินเจหรือมังสวิรัต เป็นช่วงเวลาสั้น ๆ ไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด.

การกินมังสวิรัตไม่สามารถทำให้คนเข้าถึงความดับทุกข์ใน อริยสัจ ๔ ได้ถ้าไม่ศึกษาอริยสัจ ๔ บริสุทธิและปฏิบัติธรรมตามมรรคมี องค์ ๘ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และต่อเนื่อง. ในอดีตยังไม่เคยมีพระ อรหันต์เกิดขึ้นจากการกินมังสวิรัตเลย อาหารที่ดีต้องมีส่วนประกอบ คือ ๕ หมู่หลัก โดยมีทั้งปริมาณและคุณภาพในทุกมื้อ จึงจะทำให้ ร่างกายมีสุขภาพดี มีพลังกำลังทางกาย ใจ และมีสติปัญญาใน การศึกษาและปฏิบัติธรรมเต็มที่.

การกินมังสวิรัตจึงมักจะโยงใยไปกับเรื่องของกรรมแบบข้าม ภพข้ามชาติตามความหลงเชื่อของศาสนาอื่นและนิกายอื่น การกิน เนื้อสัตว์มากจนเกินความต้องการของร่างกายก็จะเกิดการเจ็บป่วย และเป็นการเบียดเบียนตนเองและสัตว์ต่าง ๆ เกินความจำเป็น บาง ท่านงดการกินสัตว์ใหญ่ก็เป็นเรื่องที่ดีงาม.

การทำบุญด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ คือ ทำบุญแบบทางสาย กลาง คือ ไม่เบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น จึงเป็นการทำ ความดีตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา แต่ในทันทีที่หวัง

ผลตอบแทนก็คงเป็นเรื่องของการซื้อหา การค้ากำไรทั้งสิ้น และเป็นการสร้างบารมี ซึ่งศาสนาอื่นมักจะให้ความหวังหรือให้หลงเชื่อว่า จะได้รับผลประโยชน์ตอบแทนอย่างมหาศาลในชาติหน้า ซึ่งต่างกับพระพุทธศาสนาที่มุ่งทำให้คนมีสติปัญญาทางธรรมเพื่อเข้าถึงความจริงที่ประเสริฐ และได้รับประโยชน์ต่อตนเองในทันทีที่ลงมือปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้อง คือ ทำให้สามารถคิดดี พูดดี ทำดี มีจิตใจที่บริสุทธิ์ และเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะ โดยไม่ต้องมีใครมาบันทึกกรรมดีและชั่ว ไม่มีการตัดสินความ หรือต้องรอให้บารมีเต็มเปี่ยมเสียก่อน ซึ่งจะต้องรออีกไม่รู้กี่ภพชาติ หรือต้องทำบุญกับเนื่อนาบุญที่ตนหลงเชื่อว่าจะช่วยให้บารมีเต็มเร็วขึ้น.

อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เป็นประโยชน์ต่อชาวโลกทุกคนไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด เพราะให้ความเท่าเทียมกันที่จะเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะในชาติปัจจุบันด้วยสติปัญญาทางธรรมของตนเอง โดยไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของความยาก ดี มี จน อดีตชาติหรือบารมีแต่ประการใด.

คนทั่วไปสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ได้ด้วยตนเองว่า การศึกษาและปฏิบัติธรรมในชาตินี้ตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ ย่อมได้รับประโยชน์ตามหลักธรรมในทุกขณะที่กำลังปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้องตามสมควรกับเหตุปัจจัย และถ้าหากว่ามีเทพ เทพเจ้า หรือพระผู้เป็นเจ้าจริง ผู้ที่มีจิตใจบริสุทธิ์ ย่อมเป็นที่รักของเทพ เทพเจ้า และพระผู้เป็นเจ้า รวมทั้งจะได้รับรางวัลแห่งความดีงามในชีวิตนี้และชีวิตหลังการตาย.

เมื่อชาติปัจจุบันไม่มีสติปัญญาทางธรรมในอริยสัจ ๔ ถ้าหากชาติหน้ามีจริงก็คงไม่สนใจหรือไม่มีศรัทธาที่จะต่อเติม สติปัญญาทางธรรม หรืออาจคิดปรุงแต่งว่า ตนจะต้องไปเกิดกันอีก หลายชาติและใช้เวลานานมากกว่าจะเข้าถึงกระแสของพระธรรม บริสุทธิ์และความดับทุกข์ตามความหลงเชื่อ.

ขอให้กำลังใจแก่ท่านผู้อ่านว่า ถ้าท่านศึกษาอริยสัจ ๔ อย่าง ถูกต้อง ครบถ้วนตามความเป็นจริง และตรงประเด็น ก็จะมี ขอบเขตจริงได้ด้วยตนเองว่า อริยสัจ ๔ ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนนั้น เป็น เรื่องสั้น ง่าย และเปิดเผย. คนทั่วไปในสมัยพุทธกาล ไม่เลือกชั้น วรรณะ และไม่ว่าจะนับถือศาสนาใดหรือลัทธิใดก็ตาม ย่อมสามารถ เข้าถึงเนื้อหาของอริยสัจ ๔ เพราะเป็นเรื่องของวิชาการทางด้านจิตใจที่ ประเสริฐ ที่เปิดเผย ชัดเจน สั้น ง่าย และมีผู้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ กันเป็นจำนวนมาก.

มีชาวพุทธบางคนมีความยึดมั่นถือมั่น(มีอุปาทาน)ว่า ศาสนา อื่นไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาหลักธรรมของพระพุทธเจ้าไปใช้ได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ คำนกับหลักธรรมของพระพุทธศาสนา. ผู้เขียนคิดว่า เป็นโอกาสดีมาก ที่ศาสนาอื่นเห็นความสำคัญ และเป็นประโยชน์มากที่จะได้เผยแพร่ ความจริงที่ประเสริฐให้แก่ชาวโลกไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด. ผู้เขียน เองก็ได้นำเสนอวิชาการต่าง ๆ ที่ได้จัดทำขึ้นมาทั้งด้านทางโลกและ ทางธรรมโดยไม่สงวนลิขสิทธิ์ทุกรูปแบบ และไม่ต้องการผลประโยชน์ ใด ๆ.

มีชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลย ที่ยังอาจมีความหลงหรือ
มือวิชาครอบงำจิตใจอยู่มาก จึงปล่อยให้คิดโลกและคิดโกรธ
รวมทั้งยังไม่สนใจที่จะศึกษาและปฏิบัติธรรมด้วยสติปัญญาทางธรรม
แทนการหลงเชื่อและงมงายในเรื่องการสร้างบารมีแบบข้ามภพข้าม
ชาติ.

ทุกวันนี้มีการอดอูตตริเกิดขึ้น บางท่านก็ชักชวนให้สร้างและ
สะสมบารมีแบบข้ามภพข้ามชาติด้วยการทำบุญมาก ๆ และมีอีกไม่
น้อยที่ทำผิดพระวินัยอย่างเปิดเผย แต่ก็ไม่เห็นคณะสงฆ์ลงมือ
แก้ปัญหายอย่างจริงจังและต่อเนื่องให้สมกับที่ได้รับควมไว้วางใจจาก
ชาวพุทธทั้งประเทศและรัฐบาล.

ปัจจุบัน มีคนต้องถูกจองจำหรือติดคุกเป็นจำนวนมากขึ้นจาก
การทำผิดกฎหมาย จนทำให้คุณมีพื้นที่ไม่เพียงพอ. เป็นที่น่าสังเกต
ว่า ตำรวจ อัยการและศาลต่างก็ต้องทำงานหนักและนานในด้านการ
สอบสวน จับ ฟ้องศาล และลงโทษคนชั่ว. ครั้นมีนักโทษจำนวน
มากมายต้องไปติดคุกในขณะที่สถานที่ งบประมาณ และบุคลากรไม่
เพียงพอ จึงต้องมีการพยายามดำเนินการให้มีการลดโทษเพื่อให้มีพื้นที่
เพียงพอสำหรับรับนักโทษใหม่. ปัญหาของชาติบ้านเมืองเช่นนี้ไม่
สามารถแก้ไขด้วยการทำพิธีขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยแก้ไข แต่ต้องใช้
สติปัญญาทางโลกและทางธรรมในการแก้ไขอย่างจริงจังและต่อเนื่อง
ตลอดไป. ปัญหาที่ใหญ่และมีสาเหตุมาจากหลายด้านย่อมต้องอาศัย
สติปัญญาทางโลกและทางธรรมในการแก้ปัญหา ไม่ใช่การขอให้สิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือแต่ประการใด. ปัญหาที่มีคนทำผิดกฎหมายมาก

ขึ้นก็เพราะความตกต่ำทางคุณธรรม ใช่หรือไม่ ? คนไทยส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธ ดังนั้น เมื่อมีคนไทยถูกจำคุกมากขึ้นก็หมายถึงสถิติปัญหาทางธรรมของคนไทยโดยเฉลี่ยย่อมลดลงตามสัดส่วนด้วย ใช่หรือไม่ ? ความศรัทธาต่อพระพุทธศาสนาลดลงเพราะอะไร ? และมีใครบ้างที่เป็นต้นเหตุ ? ควรแก้โดยการคัดกรองให้ได้พระธรรมวินัยบริสุทธิ์ แล้วปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งเผยแพร่พระธรรมวินัยบริสุทธิ์อย่างจริงจังและต่อเนื่อง ใช่หรือไม่ ?

การบวชโดยไม่มีความรู้ในเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์มาก่อนและไม่เพียรเข้าถึงความดับทุกข์อย่างต่อเนื่อง

ในสมัยพุทธกาลการจะเป็นชาวพุทธได้นั้นต้องมีความรู้ขั้นพื้นฐาน คือ เรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เสียก่อน ครั้นมีศรัทธาถึงขั้นนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันก็จะได้ว่าชื่อว่า เป็นชาวพุทธแท้ด้วยความสมัครใจ แต่เมื่อใดที่ชาวพุทธแท้หยุดศึกษาและปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำเมื่อนั้นก็จะหมดจากความเป็นชาวพุทธแท้ และเมื่อกลับมาศึกษาและปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันก็จะกลับมาเป็นชาวพุทธแท้เช่นเดิม.

คนที่จะบวชเป็นภิกษุเรียกว่า “นาค”. เหตุที่เรียกว่า นาค ก็มี การแต่งเรื่องขึ้นมาว่า ในสมัยพุทธกาล มีพญานาคแปลงตัวมาเป็นมนุษย์และได้มาบวชเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา ต่อมาพบว่าภิกษุรูปดังกล่าวกลับมาเป็นพญานาคในขณะนอนหลับ ภิกษุที่ทราบเรื่องจึงกราบทูลพระพุทธเจ้า ในที่สุดก็ต้องเลิกเพราะไม่ได้เป็นมนุษย์ และพญานาคทูลขอพระพุทธเจ้าให้เรียกคนที่จะบวชว่า นาค เพื่อเป็นที่ระลึก. ผู้เขียนคิดว่า เรื่องของพญานาคดังที่กล่าวแล้วเป็นนิทานและ

เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์มากที่ปล่อยให้ให้นาเอานิทานมาเป็นขั้นตอน
ในพิธีบวชทั่วประเทศ.

การบวชเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทนั้น ควรเอา
อย่างรูปแบบในสมัยพุทธกาลกล่าวคือ ก่อนจะบวชเป็นภิกษุ อุปัชฌาย์
(พระเถระผู้เป็นประธานการบวชกุลบุตรในพระพุทธศาสนา) ก็จะต้อง
ประเมินว่า ผู้ที่มาขอบวชนั้นเป็นชาวพุทธแท้เสียก่อน. ทุกวันนี้ คน
ที่มาบวชมักเป็นชาวพุทธเทียม ครั้นมาบวชจึงกลายเป็นภิกษุเทียม
ทันที และถ้าเป็นภิกษุเทียมแล้วยังไม่มีสติปัญญาทางธรรมหรือไม่มี
ความรู้และความสามารถตามพระธรรมและพระวินัยบริสุทธิก็ย่อมเป็น
ภิกษุเทียมต่อไป และอาจบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาโดยไม่รู้ตัว.
ดังนั้น จึงควรมีการตรวจสอบหรือกลั่นกรองให้แน่ชัดก่อนการทำพิธี
บวชว่า เป็นชาวพุทธแท้แล้วหรือยัง ไม่ใช่แค่ถามว่า **เธอเป็นมนุษย์
หรือเปล่า ?** เพราะอาจเป็นการถามแบบใช้ความหลงเชื่อในเรื่อง
พญานาคซึ่งเป็นคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู. พญานาคเป็นที่นอน
ของเทพเจ้าสูงสุดพระองค์หนึ่งของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ทรงมีพระ
นามว่าพระวิษณุหรือพระนารายณ์. คำถามเช่นนี้จึงควรยกเลิกเสีย
เพราะคำถามที่แสดงว่าคณะสงฆ์มีความหลงเชื่อในเรื่องของการแปลง
กายว่าเป็นเรื่องจริงหรือหลงเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ของสัตว์ และไม่เคยมี
คำถามเช่นนี้ในสมัยพุทธกาล.

ในสมัยพุทธกาลมีแต่การขอบวชด้วยความตั้งใจจริงที่
จะบวชเพื่อเข้าถึงความดับทุกข์เช่นพระอรหันต์ทั้งหลาย ไม่ใช่
การบวชเพื่อการแก้บน เพื่อประเพณีนิยม เพื่อการพักพิง เพื่อ
ทำมาหากิน เพื่อได้ศึกษาทางโลก เพื่ออุทิศให้เป็นกุศลแก่ผู้หนึ่ง

ผู้ใด แต่เป็นการบวชเพื่อให้ตนสามารถเข้าถึงความดับทุกข์และมุ่งทำแต่ความดีให้กับตนเองและผู้อื่นด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์จึงจะถูกต้อง.

การบวชที่ไม่เป็นไปเพื่อสละทางโลกและไม่มีเป้าหมายที่จะมุ่งศึกษาและปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะ จึงเป็นภิกษุเทียมที่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ มักจะไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด อีกทั้งยังไม่เป็นภิกษุแท้สมกับที่ชาวพุทธเคารพ กราบไหว้ และยกย่องว่าเป็นที่พึ่งแต่ประการใด.

ผู้เขียนอยากให้ภิกษุทุกรูปหมั่นประเมินตนเองในทุกครั้งที่มีคนมากราบไหว้ ถวายอาหารและสิ่งของโดยประเมินว่า ตนมีจิตใจที่บริสุทธิ์เพียงพอแล้วหรือยัง ถ้ายังมีจิตใจที่สกปรกก็ให้รู้สึกละอายแก่ใจและมุ่งมั่นแก้ไขจิตใจของตนให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง ถ้าทำอย่างจริงจังและต่อเนื่องได้ตามสมควร ไม่นานนักจิตใจก็จะบริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องมากขึ้น.

ชาวพุทธมักจะพูดคุยกันว่า การบวชลูกชายเป็นประโยชน์ เพราะเวลาบิดาและมารดาถึงแก่ความตาย จะได้เกาะชายฉัตรขึ้นสวรรค์. การบวชตามประเพณีเพื่อหวังว่า จะพาบิดาและมารดาขึ้นสวรรค์ได้นั้น เป็นเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายแบบข้ามภพข้ามชาติ ซึ่งไม่มีอยู่ในอริยสัจ ๔ เลย และไม่มีในข้อปฏิบัติของชาวพุทธหรือในมรรคมรรค ๘ เลย.

ในโลกนี้ยังไม่มีใครเลยที่สามารถพิสูจน์ได้ว่า เคยมีบิดาและมารดาเกาะชายฉัตรของลูกที่บวชให้เพื่อการขึ้นสวรรค์เมื่อถึงแก่ความตาย ขณะเดียวกัน ก็ยังไม่มีใครพูดคุยกันเลยว่า ถ้าภิกษุที่

บิดาและมารดาบวชให้ทำผิดต่อพระธรรมวินัย จะเป็นเหตุให้บิดาและมารดาเกาะชายจีวรลูกที่บวชให้ลงสู่นรก.

ภิกษุที่ดีควรทำตามแบบอย่างของพระพุทธเจ้าที่ตรัสพระธรรมเทศนาแก่พระเจ้าสุทโธทนะ(พระพุทธบิดา)ขณะประทับยืนบนถนน เป็นผลให้พระเจ้าสุทโธทนะเป็นพระโสดาบันหรือเป็นชาวพุทธแท้. ครั้นพระเจ้าสุทโธทนะประจวรพระพุทธเจ้าได้เสด็จไปโปรดกระทั่งสำเร็จเป็นพระอรหันต์ในบ้นปลายแห่งพระชนม์ชีพ.

พระสารีบุตรได้ไปสอนธรรมให้มารดาของท่าน เพื่อให้มารดาของท่านมีดวงตาเห็นธรรมและเป็นโสดาบันหรือเป็นชาวพุทธแท้. ในยุคปัจจุบัน ภิกษุควรสอนอริยสัจ ๔ บริสุทธิให้แก่บิดาและมารดา ไม่ควรสอนความหลงเชื่อและงมงายให้แก่บิดาและมารดาโดยเด็ดขาด เพราะการสอนความหลงเชื่อและงมงายให้แก่ผู้ที่มีพระคุณก็เหมือนกับการเนรคุณโดยไม่ได้เจตนา นั่นเอง. ดังนั้น เมื่อบวชเป็นภิกษุแล้วจำเป็นต้องรู้จักวิธีตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริง เพื่อกำจัดความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ให้หมดไป คงเหลือไว้แต่พระธรรมวินัยบริสุทธิเท่านั้น แล้วนำเอาพระธรรมวินัยบริสุทธิมาเป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น..

พึงสังเกตว่า การจะช่วยบิดา มารดา หรือใครก็ตามเพื่อให้เข้าถึงความดับทุกข์นั้น ต้องเอาอย่างพระพุทธเจ้าและพระสารีบุตร คือการแสดงธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ ไม่ใช่การเกาะจีวรขึ้นสวรรค์แต่ประการใด การเกาะจีวรขึ้นสวรรค์เป็นเรื่องของความหลงเชื่อที่ตรงกันข้ามกับอริยสัจ ๔ บริสุทธิ.

การบวชในสมัยพุทธกาลที่ควรเอาเป็นแบบอย่างนั้น ใช้เวลานิดเดียวและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเลย ซึ่งต่างจากยุคปัจจุบันโดยสิ้นเชิง เพราะอะไร ? ใครบ้างที่ได้รับผลประโยชน์จากการบวชในยุคปัจจุบัน ? กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาในยุคปัจจุบันมักจะไปคู่กับผลประโยชน์ของใคร ? ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ จะเกิดอะไรขึ้นต่อพระพุทธศาสนา ?

ผู้บวชควรตั้งเป้าหมายมาตั้งแต่ก่อนบวชว่า จะบวชให้นานที่สุดหรือตลอดชีวิตเพื่อสละการดำเนินชีวิตทางโลกมาดำเนินชีวิตทางธรรมเช่นในสมัยพุทธกาล พร้อมทั้งมุ่งศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังและต่อเนื่องเพื่อจะได้รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความจริงในอริยสัจ ๔ บริสุทธิและเข้าถึงความดับทุกข์อย่างต่อเนื่องเช่นพระอรหันต์ทั้งหลายในสมัยพุทธกาล รวมทั้งเผยแผ่พระธรรมบริสุทธิให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นต่อไป ซึ่งเป็นเรื่องที่ถูกต้อง งดงาม มีคุณค่า และเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง. การบวชเป็นภิกษุแล้วไปทำกิจอื่นที่ไม่ตรงกับพระธรรมวินัยบริสุทธิก็ได้ชื่อว่า เป็นโมฆะบุคคล.

คนทั่วไปก็สามารถศึกษาและปฏิบัติธรรมได้โดยไม่ต้องบวช แต่เมื่อบวชเป็นภิกษุแล้วต้องทำกิจของภิกษุ คือ ต้องศึกษาพระธรรมวินัยและคัดกรองเอาอริยสัจ ๔ บริสุทธิออกมาเป็นประโยชน์สำหรับการเข้าถึงความดับทุกข์ เมื่อได้รับผลดีตามสมควรแล้วก็ต้องทำหน้าที่เผยแผ่ให้ผู้อื่น จึงจะเป็นไปตามรูปแบบของพระพุทธเจ้า. ภิกษุที่ไม่ปฏิบัติกิจของสงฆ์ดังกล่าวแล้วควรได้ชื่อว่า ภิกษุเทียมและอาจนำพา

ชาวพุทธให้หลงทางตามไปด้วย รวมทั้งยังเป็นการบ่อนทำลาย
ชาวพุทธและพระธรรมวินัยโดยตรง.

การที่บางคนอ้างว่า การบวชก็เพื่อการเรียนธรรมหรือเรียกว่า
บวชเรียน. ในยุคนี้คนทั่วไปสามารถศึกษาและปฏิบัติธรรมใน
ชีวิตประจำวันได้โดยไม่ต้องบวช เพราะมีสื่อมากมายที่เข้าถึงเนื้อหา
ของธรรมและครูอาจารย์ได้โดยง่าย.

ผู้เขียนเองก็เคยคิดจะบวชมาก่อนด้วยความหลงเชื่อว่า การ
บวชเท่านั้นที่จะทำให้เป็นพระโสดาบันเพื่อเข้ากระแสของนิพพานหรือ
ความดับทุกข์ได้ ครั้นศึกษาและปฏิบัติได้ระยะหนึ่งก็พบว่า เป็นเรื่องที่
ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของตนเองต่างหาก เพราะการศึกษาและปฏิบัติ
ธรรมนั้น ไม่มีข้อจำกัดแต่ประการใด ซึ่งเป็นเรื่องที่ยังดงามมาก.

การเป็นภิกษุในยุคปัจจุบันเป็นเรื่องไม่ง่ายเลยสำหรับผู้เขียน
เพราะในแต่ละวันคณะสงฆ์มักจะมีกิจกรรมและพิธีกรรมต่าง ๆ ที่
นอกเหนือไปจากมรรคมีองค์ ๘ เป็นประจำ แต่การเป็นฆราวาสของผู้เขียนกลับเป็นเรื่องง่าย เพราะสามารถปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน
ตามมรรคมีองค์ ๘ ได้โดยง่าย และไม่ต้องเสียเวลาไปกับกิจกรรมและ
พิธีกรรมต่าง ๆ อีกด้วย.

เมื่อบวชแล้วไม่มีความเพียรในการทำกิจเพื่อความดับทุกข์ใน
อริยสัจ ๔ บริสุทธิ คือ ไม่มีความเพียรในการศึกษา ปฏิบัติ และ
ประเมินผลของการศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง ก็ย่อมเป็นการ
เสียเวลาและเสียโอกาส. ถ้าเป็นภิกษุเพื่อทำกิจอื่นที่ไม่ใช่เพื่อความ
ดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ก็ไม่น่าจะเป็นภิกษุแท้.

ภิกษุบางรูปสละทุกอย่างทางโลกเพื่อการบวชเรียนและ
เข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ครั้นไปหลงเชื่อเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปน
เข้ามาในพระธรรมวินัย ก็ยอมเสียโอกาสที่จะเข้าถึงความดับทุกข์ใน
อริยสัจ ๔ และอาจสอนคนอื่นให้หลงเชื่อและงมงายตามไปได้อีกด้วย.

การบวชเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนาเป็นหนทางที่จะช่วยให้
ภิกษุทั้งหลายสามารถพัฒนาจิตใจของตนเองให้สามารถเข้าถึงความ
ดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะได้อย่างรวดเร็วและต่อเนื่องตามสมควรกับ
เหตุปัจจัย ถ้าภิกษุเหล่านั้นได้ศึกษาและปฏิบัติตามพระธรรมวินัย
บริสุทธิ์อย่างเคร่งครัดเช่นเดียวกับภิกษุทั้งหลายในสมัยพุทธกาล.

ขอให้ท่านผู้อ่านทดลองประมาณการดูว่า ในวัดต่าง ๆ ที่ท่าน
รู้จักนั้น มีภิกษุมาน้อยเพียงใดที่มีความตั้งใจ และมีความเพียรอย่าง
จริงจังที่จะเข้าถึงความดับทุกข์อย่างต่อเนื่อง ณ ปัจจุบันขณะ ? มี
ภิกษุจำนวนมากน้อยเพียงใดที่ทำตนนอกพระธรรมวินัยหรือดำรงชีวิต
ไปเรื่อย ๆ ? เมื่อมีภิกษุไม่แท้อยู่ในคณะสงฆ์เป็นจำนวนมาก ก็อาจจะ
ทำให้เกิดการเสื่อมศรัทธาก็ได้ ใช่หรือไม่ ?

มีภิกษุจำนวนมากไม่น้อยที่มักใช้เวลาไปกับงานทางโลกจน
กลายเป็นเรื่องปรกติหรือเป็นงานประจำ จึงทำให้ไม่สามารถทำงาน
ทางธรรมได้เต็มที่. โดยหลักการแล้ว งานสวด งานพิธีกรรม และงาน
ต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ข้อปฏิบัติในมรรคมงคล ๘ เลย จึงจัดว่าเป็นงานและ
พิธีกรรมทางโลกทั้งสิ้น และไม่ใช่งานของสงฆ์ในนิยามเถรวาทบริสุทธิ์
แต่ประการใด.

ก่อนการทำพิธีบวชให้ผู้ใดก็ตาม ท่านที่ทำหน้าที่เป็น
อุปัชฌาย์ควรตรวจสอบว่า คนที่จะมาของท่านบวชนั้น มีความพร้อม
หรือสมบูรณ์พอที่จะมาเป็นภิกษุที่ดีแล้วหรือยัง ถ้ายังไม่พร้อมก็ต้องให้
เวลาแก่ผู้ที่จะบวชได้ปรับปรุงตัวเองและประเมินผลเป็นระยะ ๆ จนกว่า
จะพร้อมจึงทำการบวชให้ เพื่อจะได้ภิกษุที่เป็นที่พึงของชาวพุทธอย่าง
แท้จริง ไม่ใช่เป็นภิกษุที่หลงทางและสอนให้ชาวพุทธหลงทางตามไป
ด้วย.

การที่อุปัชฌาย์ปล่อยให้คนที่ไม่มีความพร้อมหรือไม่ดีพอมา
บวชในพระพุทธศาสนาย่อมมีโอกาสที่จะบ่อนทำลายชาวพุทธและ
พระพุทธศาสนาได้โดยง่าย และยังเป็นความผิดพลาดของอุปัชฌาย์
อีกด้วย.

อุปัชฌาย์ต้องเป็นตัวอย่างของการดำเนินชีวิตตามแบบของ
ชาวพุทธแท้ ที่มีความเมตตา กรุณาต่อภิกษุใหม่ ไม่รับเงินหรือสินจ้าง
ใด ๆ และต้องคอยสั่งสอนธรรม ติดตามพฤติกรรม ความคิด คำพูด
การกระทำ ประเมินผลอย่างต่อเนื่อง และต้องชี้แนะพระที่ท่านเคยเป็น
อุปัชฌาย์ให้สามารถดำเนินชีวิตตามหลักธรรมเพื่อเข้าถึงความดับ
ทุกข์ได้อย่างตรงประเด็นและรวดเร็ว. ถ้าอุปัชฌาย์ยังไม่รู้เห็นอย่าง
แจ่มชัดตามความเป็นจริงในพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ ก็อาจนำพาภิกษุที่
ท่านบวช(บรรพชา)ให้หลงทางได้เช่นกัน.

เมื่อภิกษุรูปใดก็ตามที่ทำผิดอย่างรุนแรง ก็ควรมีประวัติไว้ที่
ส่วนกลางและรายงานให้อุปัชฌาย์ทราบ เพื่อป้องกันปัญหาในอนาคต
ด้วย.

ควรมีการติดตามและประเมินผลอุปัชฌาย์ว่า ท่านเป็นผู้รู้แจ้งชัดและปฏิบัติตามพระธรรมวินัยบริสุทธิ์หรือไม่ ? อุปัชฌาย์ควรหลงเชื่อคำสอนของศาสนา นิกายอื่น พิธีกรรมที่ไม่มีในมรรคมงคล ๘ รวมทั้งหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ หรือไม่ ? การประเมินผลเช่นนี้อาจจะช่วยให้อุปัชฌาย์ตระหนักในในความสำคัญสูงสุดของพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ มีความเคร่งครัดในการปฏิบัติตามพระธรรมวินัยเป็นอุปัชฌาย์แท้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการเป็นแม่พิมพ์ของภิกษุที่ท่านทำพิธีบวชให้ และเป็นที่พึ่งของชาวพุทธอย่างแท้จริง.

การบวชในสมัยพุทธกาลไม่ต้องมีพิธีกรรมใด ๆ ไม่ต้องท่องจำ ไม่ต้องจัดงาน ไม่ต้องจ่ายเงิน ไม่ต้องถวายปัจจัยแก่พระพุทธรูปเจ้าหรืออุปัชฌาย์แต่ประการใด ไม่ต้องเป็นหนี้สิน และไม่ต้องเป็นทุกข์จากค่าใช้จ่าย ซึ่งต่างกับการบวชในยุคนี้อย่างสิ้นเชิง เพราะมีแต่เรื่องของการจ่ายเงิน รับเงิน เลี้ยงดู ทำพิธีกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นการเสียเวลาและไม่ได้ช่วยให้เกิดสติปัญญาทางธรรมแต่ประการใด แถมยังอาจเป็นทุกข์ที่เกิดจากค่าใช้จ่ายที่สูงเกินตัว หรือเกิดหนี้สินที่เกิดจากการจัดงานบวช หรือเป็นการเบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่นซึ่งเป็นอกุศล. ปัญหาต่าง ๆ ในด้านการบวชเพื่อการเริ่มต้นชีวิตของการเป็นภิกษุก็เป็นปัญหาเสียแล้ว จึงสมควรที่จะปรับปรุงและฟื้นฟูทั้งระบบให้กลับมาเหมือนกับสมัยพุทธกาลกันได้แล้ว.

อุปัชฌาย์ควรมีส่วนในการรับผิดชอบตามสมควรในกรณีภิกษุที่ท่านเป็นอุปัชฌาย์ได้ทำผิดต่อพระธรรมวินัยหรือกฎหมาย และ

ใช้เป็นข้อมูลในการประเมินผลงานของอุปัชฌาย์รูปนั้น เพื่อ
ปรับปรุงให้เป็นไปตามมาตรฐานของการเป็นอุปัชฌาย์ต่อไป.

อุปัชฌาย์เป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องว่า เป็นพระอาจารย์
หรือผู้นำทางพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ของวัด ถ้าผู้นำหลงทางก็อาจเป็น
ผลให้พระในวัดหลงทางไปด้วย. บางวัดในยุคปัจจุบันอาจมีปัญหา
มากมายจากการมีอวิชชาครอบงำ(หลง)หรือมีการหลงเชื่อคติของ
ศาสนาอื่น นิกายอื่น พิธีกรรมและความหลงเชื่อต่าง ๆ มากมายที่ไม่มี
อยู่ในพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ ก็ควรที่จะได้รับการแก้ไขและป้องกันไม่ให้
เกิดขึ้นอีกโดยอุปัชฌาย์และผู้บริหารวัด. ต่อจากนี้ไป เมื่อท่านเข้าไป
ในวัดใดก็ตามแล้วมีเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นอวิชชาครอบงำวัดนั้นอยู่ ก็น่าจะ
เป็นเพราะว่า ภิกษุส่วนใหญ่ในวัดนั้นยังมีอวิชชาครอบงำตามสัดส่วน
ด้วย และมักจะเชื่อมโยงกับผลประโยชน์. ถ้ามีวัดจำนวนมากมีอวิชชา
ครอบงำ ผู้บริหารของคณะสงฆ์ก็น่าจะตกอยู่ในสภาพเดียวกัน.

ผู้บริหารคณะสงฆ์เป็นบุคคลที่ได้รับการกลั่นกรองและความ
ไว้วางใจให้ผู้บริหารคณะสงฆ์จึงควรมีความเพียรชอบ(มรรคข้อที่ ๖)ที่
จะเป็นตัวอย่างและกำกับคณะสงฆ์รวมทั้งอุปัชฌาย์ให้ปฏิบัติตามพระ
ธรรมวินัย(มรรคข้อที่ ๑)อย่างเคร่งครัดเช่นเดียวกับภิกษุในสมัย
พุทธกาล รวมทั้งต้องมีความขยันหมั่นเพียรในการเผยแผ่พระธรรม
วินัยบริสุทธิ์อย่างจริงจังและต่อเนื่องในทุกโอกาสเช่นเดียวกับ
พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายในสมัยพุทธกาล เพื่อประโยชน์
สุขของคนทั่วไป ชาวโลก เพื่อความเจริญและมั่นคงของ
พระพุทธศาสนาสืบต่อไป.

การไปทำบุญในโอกาสต่าง ๆ แล้วไม่ได้สติปัญญาทางธรรม

มีคนเป็นจำนวนมากที่ตั้งใจไปงานบุญหรือทำบุญที่วัดซึ่งเป็นโอกาสดีมาก ๆ ที่จะได้ฟังธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ ฝึกปฏิบัติธรรมตามมรรคมรรค ๘ และฝึกประเมินผลของการศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้องจากภิกษุผู้เป็นที่พึ่งทางธรรมของชาวพุทธ.

ผู้เขียนขอเสนอว่า ในขณะที่มีประชาชนมาทำบุญกับภิกษุหรือวัดในโอกาสต่าง ๆ ท่านก็น่าจะใช้โอกาสที่ดีมาก ๆ เช่นนี้ให้ธรรมทานแก่ผู้ที่มาเกื้อกูลท่าน คณะสงฆ์ วัดของท่าน พระพุทธศาสนา และควรดการตอบแทนผู้ที่มาทำบุญด้วยวัตถุ มงคลทั้งหมดและพิธีกรรมต่าง ๆ เพราะไม่ใช่ข้อปฏิบัติในมรรค มรรค ๘ และไม่เกิดประโยชน์ทางธรรมแต่ประการใด อาจต่อ ยอดอวิชชาหรือความหลงเชื่อและงมงายให้มากยิ่งขึ้นจนเกิด ความยึดมั่นถือมั่นก็ได้. ในสมัยพุทธกาลไม่เคยมีการแสดง อิทธิฤทธิ์ การสร้างวัตถุมงคลหรือเครื่องรางของขลังแต่ประการ ใด ไม่มีการเจิม ปลุกเสกของขลัง ไม่มีการสร้างและแจกวัตถุ มงคลใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเป็นเรื่องของความหลงเชื่อและงมงาย มาก ๆ อีกทั้งไม่มีอยู่ในมรรคมรรค ๘ แต่ประการใด.

ในยุคปัจจุบันมีภิกษุจำนวนหนึ่งที่อวดอุตริในการสร้าง และแจกวัตถุมงคลรวมทั้งเครื่องรางของขลัง อีกทั้งยังมักจะมี การประชาสัมพันธ์ในสรรพคุณที่เป็นเท็จ(หลอกลวง)อย่าง เปิดเผยอีกด้วย และลงท้ายเป็นเรื่องของการได้ผลประโยชน์ โดยตรงหรือแอบแฝงจากความหลงเชื่อและงมงายของชาวพุทธ.

หลังการทำบุญเสร็จแล้ว ภิกษุก็มักจะให้พรและ
หรือพรมน้ำมนต์ ซึ่งเป็นประเพณีและวัฒนธรรมที่ดีงาม เป็น
การแสดงออกถึงความปรารถนาดีและการให้กำลังใจ และไม่
ควรขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มนุษย์สมมุติขึ้นมาคอยให้หรือคอย
ช่วยเหลือแต่ประการใด เพราะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย
เพราะเป็นเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายทั้งสิ้น.

ควรสอนให้ผู้ที่รับพรทราบว่า การให้พรเป็นเรื่องของ
ความปรารถนาดี แต่จะสำเร็จตามพรได้นั้นต้องพึงพาสติปัญญา
ทางโลกและทางธรรมของตนเอง ถ้าไม่บอกให้ทราบก็อาจทำ
ให้ผู้ที่ได้รับพรหลงเชื่อและงมงายมากขึ้น และผู้ให้พรก็อาจจะ
ได้ชื่อว่า หลอกให้คนหลงเชื่อและงมงายด้วย.

การทำน้ำมนต์ พรมน้ำมนต์ การสร้างวัตถุต่าง ๆ ที่อ้างว่าเป็น
วัตถุมงคลนั้น ไม่มีอยู่ในอริยสัจ ๔ แต่ประการใด ในสมัยพุทธกาล
พระพุทธเจ้าทรงไม่เคยทำน้ำมนต์ พรมน้ำมนต์ สร้างหรือแจกวัตถุ
มงคลแต่ประการใด พระองค์จะปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘
เท่านั้น. การทำผิด การพูด และการกระทำต่าง ๆ ที่ไม่เป็นไปตามพระ
ธรรมวินัยก็ไม่ต่างอะไรกับการกระทำของพระเทวทัตในสมัยพุทธกาล
นั่นเอง. หลังพุทธกาลมีภิกษุจำนวนมากที่ไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย
ก็เพราะต้องการผลประโยชน์ของตนเอง หมู่คณะ และลงท้ายก็เพื่อ
เสพกามคุณ ๕ คือ เสพ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ในชีวิตประจำวัน
ตามที่ตนปรารถนา เพราะไม่ได้ตั้งใจบวชเป็นภิกษุเพื่อการดับกิเลส
และกองทุกข์ตามพระธรรมวินัยบริสุทธิ์.

คำว่า “นํ้ามนต์” เป็นคำที่แสดงถึง “มนต์หรือมนตร์” ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในศาสนาพราหมณ์แปลว่า “**ศักดิ์สิทธิ์**” ซึ่งไม่มีคำนี้ใน อริยสัจ ๔ เลย และยังไม่เคยสามารถพิสูจน์ในสาธารณะได้ว่า นํ้ามนต์ เป็นนํ้าศักดิ์สิทธิ์จริง.

ภิกษุจึงไม่ควรสร้างนํ้าศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อของศาสนาอื่น และไม่สมควรเลยที่พรมนํ้าที่ไม่ศักดิ์สิทธิ์ให้แก่ชาวพุทธอีกไป เพราะเป็นเรื่องของความหลงเชื่อ. โดยหลักการแล้ว กิจโดยตรงของภิกษุทุกรูป คือ ศึกษา ปฏิบัติ ประเมินผล และเผยแผ่อริยสัจ ๔ และพระวินัย เป็นหลัก.

ผู้ที่มีความหลงเชื่อก็อาจรู้สึกชื่นใจเมื่อได้สัมผัสกับนํ้ามนต์ที่ได้รับ. บางแห่งจัดหนักมาก ถึงกับกล้าประชาสัมพันธให้ประชาชนหลงเชื่อและงมงายว่า เป็นนํ้ามนต์ที่ศักดิ์สิทธิ์มากเพราะมีอายุนานแล้ว เนื่องจากเป็นนํ้ามนต์ที่ผ่านการทำพิธีมามากมาย และบางแห่งระบุว่าตั้ง ๑๐๐ ปีขึ้นไป (เพราะได้เก็บรวมไว้ในภาชนะเดียวกัน) ซึ่งเข้าข่ายอวดอุตตริ หลอกลวง และผิดต่อพระธรรมวินัยมาก เช่นเดียวกับการประชาสัมพันธเรื่องพระพุทธรูป พระเครื่อง เครื่องราง และของขลังต่าง ๆ ว่า มีอิทธิฤทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ คุมภัย เมตตา มหานิยม ช่วยให้มีอยู่เย็นเป็นสุข และบางรายถึงกับอ้างว่ามีพระพุทธรูปคุณก็ยิ่งเป็นความผิดที่รุนแรงมากยิ่งขึ้นเพราะเป็นการแอบอ้างเอาพระพุทธรูปเจ้ามาเป็นเครื่องมือในการหาผลประโยชน์ ซึ่งทั้งหมดเป็นเรื่องของความโลภในผลประโยชน์จนกลายเป็นเรื่องปรกติเหมือนกับเรื่องของการหลอกลวง ต้มตุ๋น และโก่งกินของคนชั่วทั้งหลายใน

บ้านเมืองนั่นเอง. ที่น่าห่วงมาก คือ เป็นการตอกย้ำหรือมอมเมาให้คนหลงเชื่อและงมงายมากขึ้นอย่างไม่รู้จักจบสิ้น อีกทั้งยังอาจเป็นสาเหตุให้ไม่สนใจที่จะพึ่งพาสติปัญญาทางโลกและทางธรรมก็ได้.

ภิกษุบางรูปตั้งใจตอบแทนผู้ที่มาทำบุญถึงขั้นฉีดน้ำมันตักให้ก็มี สงสารแต่ชาวบ้านที่ยกมือไหว้เหนือหัวเพราะหลงเชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์ที่แท้เป็นเรื่องเท็จทั้งสิ้น. นักวิจัยสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ว่า น้ำมันที่ผ่านพิธีการมาก็ร้อยปีก็ตามไม่ได้มีความศักดิ์สิทธิ์อะไรเลย และถ้าศักดิ์สิทธิ์จริงก็น่าจะทำเป็นอุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี ที่ต้องอ้างถึงงานวิจัยก็เพื่อให้ผู้ที่หลงเชื่อเลิกเชื่ออย่างเด็ดขาด. ในเรื่องของวัตถุมงคล หรือเครื่องราง ของขลังทุกชนิดก็เหมือนกัน เขามีไว้หลอกลวงคนที่ไม่ใช้สติปัญญาให้หลงเชื่อและงมงายเพื่อผลประโยชน์เท่านั้นเอง.

ในโอกาสที่มีคนมาทำบุญที่วัดหรือที่ใดก็ตาม แม้แต่เพียงคนเดียวก็ถือว่าเป็นโอกาสดีมากแล้วที่จะได้เผยแพร่พระธรรมบริสุทธิ์เพื่อประโยชน์ของตนเองและหรือผู้อื่น. ในสมัยพุทธกาลแม้แต่มีผู้ฟังธรรมจากพระองค์ท่านเพียงคนเดียว พระองค์ท่านก็ทรงตรัสสอน.

ในโลกนี้ยังไม่เคยมีใครเคยพิสูจน์ได้เลยว่า การอวยพรสามารถทำให้ผู้ที่ได้รับพรเป็นไปตามคำอวยพรโดยตรง ถ้าตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ว่า มีคนทำได้จริง คนที่ทำได้จริงก็คงจะเป็นคนแรกของโลกนี้มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก และคงจะมีคนมาขอรับพรกันไม่ขาดสายจากทั่วโลกเป็นแน่.

ผู้เขียนสังเกตว่า คนที่ชอบอวยพรต่าง ๆ นานาให้แก่คนอื่นก็มักจะไม่อวยพรให้แก่ตนเอง เพราะรู้อยู่แก่ใจว่า ไม่ได้ผล. ดังนั้นก่อนที่จะอวยพรให้ผู้อื่นก็ควรตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองเสียก่อน โดยการอวยพรให้กับตนเองบ่อย ๆ ในเรื่องที่เป็นไปได้ยากมาก แล้วรอผลที่เกิดขึ้น และอาจทดลองหลายครั้งหรือตลอดชีวิตก็ได้. ผลของความความสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ ย่อมเกิดจากสติปัญญา ตามเหตุปัจจัย และเกิดขึ้นได้ตามหลักการของวิชาสถิติ.

**การอวยพรเป็นประเพณีและวัฒนธรรมที่ดั่งามซึ่งเป็น
เรื่องทางโลก เมื่อภิกษุให้พรเสร็จแล้วก็ควรต่อด้วยการสอน
หลักวิชาการทางโลกและทางธรรมตามกำลังสติปัญญาให้ด้วย
เพื่อจะให้ผู้ที่ได้รับความรู้เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ใน
ชีวิตประจำวันและอาจมีส่วนช่วยให้เป็นไปตามพรที่ให้.**

ผู้เขียนเองก็เคยทำตามประเพณีมานานแล้วโดยการอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกมาช่วยผู้ที่ได้รับพรให้เป็นไปตามพรที่ให้ แต่ในตอนช่วงหลังนี้ได้ปรับเปลี่ยนมาเป็นการให้พรเป็นคำพูดที่แสดงถึงความรัก ความห่วงใย และความปรารถนาดีของตนเอง หมั่นคณะหรือผู้ที่มาในงาน แล้วต่อด้วยการนำเสนอหลักธรรมบริสุทธิ์ง่าย ๆ ตามความเหมาะสมให้ด้วย เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการใช้สติปัญญาดำเนินชีวิตด้วยความดั่งามและประสบความสำเร็จตามที่ได้อวยพรไว้.

ยังไม่มีเคยใครเลยที่ได้รับพรว่า ขอให้เข้าถึงความพ้นทุกข์ แล้วทำให้ผู้ที่ได้รับพรเข้าถึงความพ้นทุกข์โดยไม่ต้องศึกษาและปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน. ในทำนองเดียวกัน ยังไม่มีใครเลยที่พิสูจน์

ข้อเท็จจริงได้ว่า อายุของตนยืนนาน ผิดพรณดี มีความสุข มี
 พละกำลังดี จากพรที่ได้รับ แต่คงจะยอมรับได้ว่าการจะเป็นไปตามพร
 ที่ได้รับมานั้นว่า ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยมากมาย รวมทั้งต้องอาศัย
 สติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมในการดำเนินชีวิต แต่ก็ต้องลงท้าย
 อย่างแน่นอนด้วยการแก่ เจ็บ และตายไปในที่สุด. การชะลอความแก่
 เจ็บ และตาย สามารถทำได้ตามสมควรกับเหตุปัจจัยเมื่อใช้สติปัญญา
 ทั้งทางโลกและทางธรรม ซึ่งไม่ใช่ด้วยอำนาจของพรหรือวาจา
 ศักดิ์สิทธิ์แต่ประการใด.

การทำพิธีกรรมต่าง ๆ นานาที่คณะสงฆ์ส่วนมากได้ทำกันมา
 นานแล้วนั้น ถ้าไม่มีอยู่อริยสัจ ๔ หรือไม่มีในมรรคมีองค์ ๘ ย่อมทำให้
 ไม่สามารถนำพาคนให้พ้นจากทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้ และที่น่ากลัวมาก
 ก็คือ อาจทำให้เกิดการหลงเชื่อและงมงาย เสียเวลา เสียค่าใช้จ่าย เสีย
 โอกาสที่ดีของชีวิต และบางรายอาจเป็นสาเหตุให้หลงทางจากความ
 จริงที่ประเสริฐไปชั่วชีวิตก็ได้ อีกทั้งยังปิดหรือลดโอกาสของภิกษุใน
 การแสดงธรรม นำปฏิบัติธรรม และประเมิณผลตามหลักธรรมใน
 อริยสัจ ๔ บริสุทธิอีกด้วย.

การสวดในพิธีกรรมหรือในโอกาสต่าง ๆ อาจเป็นรูปแบบของ
 ศาสนาอื่นที่เจือปนเข้ามาในพระพุทธศาสนาหรือมาจากการหลงเชื่อ
 และงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่สืบทอดกันมานานแล้วก็ได้ ซึ่งมากกว่าร้อย
 ละ ๙๐ ของคนที่ฟังสวดรวมทั้งผู้เขียนเองก็ฟังไม่รู้เรื่อง และเมื่อฟังแล้ว
 ไม่รู้เรื่องก็ยอมไม่ช่วยให้คนที่ฟังสวดมีความรู้และความสามารถทาง
 ธรรมเกิดขึ้นได้เลย เป็นการเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์จริง ๆ บางที่

ก็น่าเบื่อ และก็ไม่ใช่ไปเพื่อความบันเทิงแต่ประการใดเลย
 เพราะเป็นเรื่องที่ออกนอกพระธรรมวินัยทั้งสิ้น และใครล่ะที่จะได้รับ
 ผลประโยชน์จากการสวด ? ใครเล่าที่เสียประโยชน์จากการสวดที่ไม่
 เกิดสติปัญญาทางธรรม ? ในกรณีที่มีการสวดเป็นภาษาบาลีและ
 แปลเป็นภาษาไทยด้วยก็ต้องระวังว่า เนื้อหาอาจไม่ใช่อริยสัจ ๔
 บริสุทธิ์ก็ได้.

ในงานศพที่วัดต่าง ๆ ก็มักจะมีคนเป็นจำนวนมากไปฟังสวด
 พระอภิธรรมที่วัด. ดังนั้น ภิกษุจึงควรถือโอกาสนี้แสดงธรรมบริสุทธิ์
 ฝึกปฏิบัติธรรม และฝึกประเมิณผลให้แก่ผู้ที่มาฟังสวดด้วย เพราะเป็น
 การเผยแผ่ธรรมซึ่งเป็นหน้าที่หลักและสำคัญมากของภิกษุทุกรูป.

การไปฟังสวดพระอภิธรรมในงานศพโดยผู้ฟังไม่เข้าใจเนื้อหา
 จึงไม่เกิดสติปัญญาทางธรรมเลย จึงเป็นความสูญเปล่าหรือไม่เกิด
 กุศลใด ๆ เลย แถมยังอาจเป็นอกุศลด้วยเพราะเบียดเบียนเวลาของผู้
 มาฟังสวด และไม่ได้มีส่วนช่วยเจ้าภาพในการตอบแทนผู้ที่มาร่วม
 ทำบุญและฟังสวดแต่ประการใด.

ผู้มาฟังสวดคงได้ประโยชน์ทางโลกจากการได้แสดงออกของ
 ความเห็นใจ เอื้ออาทรต่อญาติผู้ตาย ระลึกถึงผู้ตาย ช่วยงาน พบปะคน
 ที่รู้จัก และได้ร่วมกันถวายเป็นปัจจัยและของใช้แด่ภิกษุที่มาสวด. ดังนั้น
 จึงเป็นโอกาสดีที่ทางวัดควรจัดให้มีการแสดงธรรม ปฏิบัติธรรม
 และประเมิณผลตามความเหมาะสม และงดพิธีกรรมที่
 นอกเหนือไปจากมรรคมงคล ๘ และงดการรับผลประโยชน์ส่วนตน

เช่นเดียวกับภิกษุในสมัยพุทธกาล เพื่อให้เป็นไปตามพระธรรมวินัยบริสุทธิ.

การแสดงธรรมควรเน้นเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิและการปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และต่อเนื่องในชีวิตประจำวัน เพื่อประโยชน์ของผู้มาในงาน. ในสมัยพุทธกาลไม่เคยมีการสวดอภิธรรมแต่ประการใด การทำกิจที่นอกเหนือไปจากหน้าที่หลักของภิกษุจึงไม่เกิดประโยชน์ทางธรรม แต่อาจเป็นเรื่องของผลประโยชน์ทางโลกก็ได้. ขอได้โปรดพิจารณาว่า การสวดอภิธรรมเกี่ยวข้องกับอะไรกับผู้ตาย ? เกี่ยวข้องกับผู้ฟังสวดอย่างไร ? ทำอย่างไรจะเกิดประโยชน์สูงสุดแก่เจ้าภาพ หมู่ญาติ และผู้ไปร่วมงาน อีกทั้งควรได้รับประโยชน์ ณ ปัจจุบันของชาตินี้โดยไม่ต้องรอชาติหน้า ? ความตายและความพลัดพรากสร้างความทุกข์มากมายให้กับญาติขณะเดียวกันญาติยังจะต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมากจนสร้างความทุกข์ซ้ำเติมขึ้นมาอีกสำหรับผู้ที่ยังฐานะไม่สู้จะดีก็ได้. การดำเนินกิจกรรมด้านการเผาศพไม่ใช่กิจของวัดและคณะสงฆ์แต่ประการใด ควรเป็นหน้าที่ของหน่วยงานหรือองค์กรในชุมชน ภิกษุควรมุ่งปฏิบัติกิจของสงฆ์โดยตรง ไม่ควรรับสิ่งตอบแทนใด ๆ เพื่อประโยชน์ส่วนตน เพราะเป็นเรื่องของการตอบแทนหรือให้แก่สังคม.

การทำบุญเพื่ออุทิศเป็นกุศลให้ผู้ตายเป็นเรื่องของความหลงเชื่อสืบต่อกันของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูตั้งแต่เมื่อประมาณ ๑.๐๐๐ ปีก่อนพุทธกาลซึ่งเป็นเรื่องของอัตตา อีกทั้งไม่ใช่ข้อปฏิบัติใน

มรรคมืดองค์ ๘ แต่ประการใด จึงไม่ใช้กิจโดยตรงของภิกษุ และเป็นเรื่องของศาสนาอื่น.

ในสมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะแสวงหาโอกาสในการแสดงธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ และทรงแสดงธรรมอย่างง่าย ๆ เปิดเผย ที่ได้ต้นไม้ ริมทาง และบนถนน. ทรงใช้เวลาสั้น ๆ ในการแสดงธรรม และทำให้ผู้ที่ฟังธรรมมีดวงตาเห็นธรรมเป็นชาวพุทธแท้ที่เข้าสู่กระแสของความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ได้. ต่างจากยุคนี้มาก ๆ ที่มีการฟังสวดและฟังธรรมกันเป็นประจำแต่ดวงตากลับก็ไม่เห็นธรรม คือ ไม่รู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ ไม่เข้าสู่กระแสของความดับทุกข์ในชาตินี้ บางคนก็หลงทางและหลงเชื่อมากขึ้นไปอีกว่า เป็นการสะสมบารมีเพื่อจะได้เข้าถึงความดับทุกข์ในชาติหน้าตามแบบความเชื่อของศาสนาอื่น เพราะเป็นการแสดงธรรมที่ไม่บริสุทธิ.

การคัดกรองเอาแต่อริยสัจ ๔ บริสุทธิแล้วนำมาแสดงธรรมจะช่วยให้มีการพัฒนาความรู้และความสามารถทางธรรมแก่ผู้แสดงธรรมได้เป็นอย่างดี และผู้ฟังธรรมบริสุทธิก็ย่อมจะได้รับประโยชน์ทุกประการเช่นเดียวกันกับสมัยพุทธกาล.

ในงานสวดพระอภิธรรมจะมีการจุดเทียน ธูป และกราบพระอภิธรรมที่กล่อ่งใส่พระอภิธรรมด้วยความเคารพ. ผู้เขียนได้เคยเปิดกล่อ่งพระอภิธรรมดูด้วยความอยากรู้ อยากเห็นว่า ที่เราตั้งใจกราบพระอภิธรรมในตู้ด้วยความเคารพในพระธรรมของพระพุทธเจ้าอย่างสูงที่สุดนั้น ข้างในมีอะไรให้เรากราบบ้าง ก็พบว่าเมื่อเปิดฝาขึ้นมาที่ไรก็มีแต่กล่อ่งเปล่า บางทีก็มีขยะเล็ก ๆ น้อย ทำให้รู้สึกสลดใจว่า คณะสงฆ์

กำลังทำอะไรกันอยู่ เหมือนหลอกให้ชาวพุทธมากราบกล่อมเปล้า ๆ กันมานานแล้ว. ครั้งสุดท้ายที่เพิ่งเปิดดูพบว่า มีเอกสารธรรม ๑ เรื่องในรูปแบบของใบลาน สำหรับไว้ใช้ประกอบการแสดงธรรม ไม่ใช่พระธรรมบริสุทธิแต่ประการใด.

ผู้เขียนคิดว่า ควรปรับจากกล่อมพระอภิธรรมมาเป็นกล่อมพระธรรมวินัยบริสุทธิ ซึ่งน่าจะตรงประเด็นมากกว่า เพราะจะได้ไม่ต้องไปกราบไหว้คำสอนของศาสนาอื่น ความเห็นของคนอื่นที่ต่อเติมขึ้นมาภายหลัง รวมทั้งเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ อีกต่อไป.

ชาวพุทธควรเลิกพิธีกรรมต่าง ๆ ที่ไม่มีอยู่ในมรรคมรรค ๘ หรือไม่มีอยู่ในพระธรรมวินัยแต่ประการใด เพราะพิธีกรรมเป็นเรื่องของศาสนาอื่น ความหลงเชื่อ งมงาย และผลประโยชน์ ที่เขาเอาไว้หลอกคนที่หลงเชื่อและงมงาย รวมทั้งยังเป็นการตอกย้ำความหลงเชื่อและงมงายให้มากยิ่งขึ้น. ภิกษุที่ทำพิธีกรรมอะไรก็ตามที่ไม่มีมรรคมรรค ๘ ก็น่าจะเข้าใจว่า เป็นการอวดอุตริก็ได้. ภิกษุทั้งหลายควรแสดงธรรมเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ พร้อมทั้งฝึกปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันตามมรรคมรรค ๘ เพื่อเข้าถึงความดับทุกข์ และฝึกประเมิณผลตามหลักธรรมในนิโรธของอริยสัจ ๔ รวมทั้งเผยแผ่พระธรรมเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้า จึงจะได้ชื่อว่าเป็นภิกษุแท้ และเป็นที่พึ่งแท้ของชาวพุทธและชาวโลก.

ถึงเวลาแล้วหรือยังที่ชาวพุทธซึ่งหมายรวมถึงคณะสงฆ์ควรปฏิรูปพระพุทธศาสนาให้บริสุทธิ รวมทั้งป้องกันและกำจัดเรื่องต่าง ๆ

ที่เจือปนเข้ามาในพระพุทธศาสนาในรูปแบบต่าง ๆ ให้หมดไป
อย่าเด็ดขาดในทุกกิจกรรมของชาวพุทธโดยไม่มีข้อยกเว้น เพื่อให้
เหมือนกับต้นฉบับของชาวพุทธแท้ในสมัยพุทธกาล.

ภิกษุเป็นที่พึงของชาวพุทธจึงควรที่จะรู้เห็นอย่างแจ่มชัดตาม
ความเป็นจริงในพระธรรมวินัยบริสุทธิ์เหมือนในสมัยพุทธกาลหรือตาม
หลักธรรมบริสุทธิ์ของนิกายเถรวาท เพื่อฟื้นฟูพระพุทธศาสนาให้
กลับมาบริสุทธิ์เหมือนสมัยพุทธกาล อันจะยังประโยชน์อย่างมหาศาล
ต่อชาวพุทธและชาวโลก.

ผู้เขียนคิดว่า หลักธรรมของนิกายเถรวาทในยุคปัจจุบันนี้ต่าง
กับยุคแรกมาก ๆ จนทำให้เกิดความเสียหายต่อพระธรรมวินัยอย่าง
ต่อเนื่องและไม่หยุดยั้ง อีกทั้งยังทำให้การเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้ผล
น้อยลง เพราะในยุคปัจจุบันและในอนาคตเมื่อโลกเจริญขึ้นและคนมี
สติปัญญามากขึ้น ความหลงเชื่อและงมงายย่อมลดลงตามสัดส่วน
ด้วย.

พระธรรมวินัยที่มีความบริสุทธิ์ย่อมช่วยให้คนยุคใหม่ที่มี
สติปัญญาหันสนใจที่จะศึกษาธรรมและปฏิบัติธรรมมากยิ่งขึ้น และ
ชาวโลกก็น่าจะให้ความสนใจมากขึ้น เพราะทุกคนสามารถตรวจสอบ
และพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ด้วยตนเองและสาธารณะว่า เป็นหลักธรรมที่
เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของชาวโลก ทำให้ผู้
ที่นำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันอย่างถูกต้องและต่อเนื่องมีความสุข
จากความสงบ รวมทั้งสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ ซึ่งตรงกับความ
ปรารถนาของคนที่ใช้สติปัญญาในโลกนี้.

ผู้เขียนมั่นใจว่า ชาวพุทธแท้ทุกคนที่รัก เคารพ เทิดทูน พระพุทธเจ้า พระธรรมบริสุทธิ์ พระสงฆ์บริสุทธิ์ จะได้ตื่นตัวขึ้นมา ช่วยกันปฏิรูปพระพุทธศาสนาที่เสียหายมากเพราะถูกบ่อนทำลายมานานกว่า ๒,๕๐๐ ปีด้วยชาวพุทธกันเองและบุคคลภายนอก เพื่อให้กลับคืนมาเหมือนสมัยพุทธกาลโดยเร็วเพื่อประโยชน์ของชาวโลก.

การเผยแพร่พระธรรมวินัยในสมัยพุทธกาลเป็นการให้ธรรมเป็น ธรรมทาน ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงปฏิบัติมาโดยตลอดและทรงไม่รับ ค่าตอบแทนแต่ประการใด การให้ธรรมและรับค่าตอบแทนก็คือการทำ มาหากินโดยใช้พระธรรมเป็นเครื่องมือ ซึ่งเป็นเรื่องที่เสียหายมากต่อ พระพุทธศาสนา มาก และน่าจะผิดต่อพระธรรมวินัย ผู้ที่รับ ค่าตอบแทนจากการสอนธรรมจึงไม่น่าจะเป็นชาวพุทธแท้ในพระธรรม วินัย และยังเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีอีกด้วย.

ภิกษุที่ทำพิธีกรรมในโอกาสต่าง ๆ หรือแสดงธรรมแล้วรับ ค่าตอบแทนอาจจะถูกกระตุ้นให้มีความโลภที่จะสะสมทรัพย์สมบัติ จึง มีโอกาสที่จะต่อเติมกิเลสมากขึ้นจนหมดจากความเป็นภิกษุแท้ และ อาจเป็นช่องทางให้ภิกษุไม่แท้มาหาผลประโยชน์ ไม่สนใจที่จะละ กิเลส และบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาไปเรื่อยจนกลายเป็นเรื่องที่ ปรกติ.

ถ้ามีคนให้หรือถวายก็ควรปฏิเสธ ถ้าตกลงกันไม่ได้ก็อาจ รับมาและมอบให้เป็นของวัด สนับสนุนการเผยแพร่พระธรรมวินัย และ กิจกรรมการกุศลต่าง ๆ. อันที่จริงแล้ว ภิกษุในยุคนี้ดำเนินชีวิตได้ สะดวกและสบายอย่างมากมายเมื่อเทียบกับภิกษุในสมัยพุทธกาล

เพราะภิกษุในยุคนี้อยู่ท่ามกลางชาวพุทธที่ต่างก็เคารพ ศรัทธา และได้อุปถัมภ์ค้ำชูภิกษุมาโดยตลอด จึงไม่น่าเลยที่จะเรียกหรือรับค่าตอบแทนใด ๆ รวมทั้งสอนให้หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ แต่ประการใด.

กรุณาพิจารณาว่า เมื่อยังไม่เคยมีใครในโลกนี้ที่สามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ว่า ชาติหน้ามีจริงจนเป็นที่ยอมรับในสาธารณะ การทำพิธีอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ตายจึงเป็นเรื่องที่ควรทำต่อไปหรือไม่ สำหรับชาวพุทธแท้ เพราะเหตุไร ?

ผู้เขียนขอถือโอกาสนี้กราบขออภัยทุกท่านที่อ่านบทความนี้ แล้วรู้สึกไม่ชอบหรือไม่สบายใจ. ผู้เขียนขอชี้แจงว่า การที่นำเสนอปัญหาต่าง ๆ ที่ผู้เขียนได้พบเห็นความไม่ถูกต้องหรือค้านกับหลักธรรมในเกสปุตติยสูตร จึงได้รวบรวมมานำเสนอให้ท่านผู้อ่านได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและพิสูจน์ว่า เป็นข้อเท็จจริงหรือไม่ ? ถ้าเป็นข้อเท็จจริงก็ควรพิจารณาช่วยกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้ลดลงหรือหมดไป. ผู้เขียนเองก็มีความหลงหรือมีวิชาครอบงำมาตั้งแต่เกิด และเพิ่งจะมาเกิดสติปัญญาในการนำเสนอเรื่องนี้เมื่อตอนแก่มาแล้ว และเริ่มเผยแพร่อย่างจริงจังในเรื่องเช่นนี้เมื่ออายุย่างเข้า ๗๘ ปีซึ่งตรงกับพ.ศ. ๒๕๕๙ โดยไม่ได้ตั้งใจกล่าวร้ายต่อท่านผู้ใดหรือคณะใด แต่เป็นการยกตัวอย่างของปัญหาต่าง ๆ ของชาวพุทธที่ผู้เขียนคิดว่าไม่ตรงกับหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ เพื่อเป็นเพียงข้อมูลเบื้องต้นของปัญหาต่าง ๆ อีกมากมายที่กำลังบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาในขณะนี้อย่างไม่หยุดยั้ง และช่วยกันลงมือแก้ปัญหาดังกล่าว ๆ ที่แสนยาก

ให้ลดลงหรือหมดไปเพื่อฟื้นฟูพระธรรมวินัยให้บริสุทธิ์เหมือนในสมัยพุทธกาล.

การสร้างและปลุกเสกเครื่องรางของขลังในวัด

มีชาวทางเสื่อมวลชนและมีการติดป้ายประกาศสัมพันธพิธีกรรมต่าง ๆ ตามริมถนนนอกเขตเมืองอยู่เสมอในเรื่องของการจัดให้มีพิธีสร้างพระเครื่อง เครื่องรางของขลัง และวัตถุมงคลในรูปแบบต่าง ๆ นานารวมทั้งมีการปลุกเสกเครื่องราง ของขลังต่าง ๆ ในวัดโดยภิกษุที่มักถูกขนานนามว่าเป็นพระเกจิอาจารย์ คือ พระอาจารย์ที่เชื่อกันว่า มีความรู้และความสามารถในด้านคาถาอาคมและการปลุกเสกเครื่องรางของขลังให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์เป็นผู้ทำพิธี.

บางวัดมีพราหมณ์เป็นผู้ทำพิธีกรรมหรือเป็นเจ้าของพิธีในการบวงสรวงเทพหรือเทวดาในเทวโลกมาร่วมพิธี ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า มีชาวพุทธและภิกษุในวัดต่าง ๆ ที่ยังหลงเชื่อและงมงายจนถึงขั้นทำพิธีกรรมตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูและลงมือปลุกเสกวัตถุต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา.

ผู้ทำพิธีปลุกเสกรวมทั้งผู้จัดและผู้ร่วมกระบวนการอาจได้ชื่อว่าเป็นบุคคลที่อวดอุตตริทั้งสิ้น และเป็นการกระทำที่ไม่ต่างไปจากนักหลอกลวงและต้มตุ๋นชาวพุทธด้วยกันถ้าปลุกเสกแล้วไม่ศักดิ์สิทธิ์จริงตามที่ได้ประกาศสัมพันธไว้ และการทำเช่นนี้เป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับหลักธรรมของพระพุทธศาสนาโดยสิ้นเชิง เพราะเป็นเรื่องของอวิชชาที่ทำให้คนหลงเชื่อ งมงาย และมีอวิชชามากขึ้น เป็นการแสวงหา

ผลประโยชน์จากคนที่หลงเชื่อและงมงายโดยตรง รวมทั้งเป็นสาเหตุหนึ่งของการบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาอีกด้วย.

ในโลกนี้ยังไม่เคยมีคนที่สามารถปลุกเสกให้สิ่งต่าง ๆ เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์จนสามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้โดยสาธารณะ คงมีแต่นักมายากลเท่านั้นที่สามารถจัดการแสดงต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี.

ในอริยสัจ ๔ หรือในเรื่องของทุกข์ สมุทัย นิโรธ และมรรค ไม่มีเรื่องการเททองหล่อพระพุทธรูป สร้างพระเครื่อง วัตถุมงคล ปลุกเสก เครื่องราง ของขลัง เลี้ยงผี บูชาเทพ สักยันต์ เจิม พรหมน้ำมันต์ ทำนาย ดูทางใน บูชาไฟ บูชาของหอม ของสวย และทำพิธีกรรมตามคติของพราหมณ์-ฮินดูแต่ประการใด แล้วทำไมเราชาวพุทธรวมทั้งคณะสงฆ์จึงปล่อยให้ทำพิธีกรรมต่าง ๆ ที่ขัดต่อพระธรรมวินัยบริสุทธิ์กันอย่างโจ่งแจ้ง ขึ้นในวงการสงฆ์ทุกระดับ อีกทั้งยังปล่อยให้มีการโฆษณาชวนเชื่อหรือหลอกลวงให้ประชาชนหลงเชื่อและงมงายในผลที่เกิดจากพิธีกรรมต่าง ๆ เช่น อ้างว่ามีพุทธคุณทางเมตตา มหานิยม ทำมาค้าขึ้น แคล้วคลาด อยู่ยงคงกระพัน รักษาโรค ป้องกันภัยต่าง ๆ ร่ำรวย มีลาภ ยศ สุข สรรเสริญ สุขภาพดี อายุยืน ผิวพรรณดี มีร่างกายที่แข็งแรง เป็นต้น.

การหลอกลวงให้คนทั่วไปหลงเชื่ออย่างโจ่งแจ้งและกว้างขวางเช่นนี้ ก็น่าจะเป็นเรื่องของผลประโยชน์ในด้านต่าง ๆ จึงทำให้ชาวพุทธจำนวนมากหลงทางจากพระธรรมวินัยบริสุทธิ์และจากนิกายเถรวาทดั้งเดิม รวมทั้งไม่สนใจและไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ เพราะขัดกับความโลภ ตัณหา และอุปาทานของตนเอง.

ภิกษุที่ทำพิธีปลุกเสกหรืออ้างว่า ได้ทำพิธีปลุกเสกจนมี
พระพุทธรูปหรือมีความศักดิ์สิทธิ์ในด้านต่าง ๆ. ภิกษุเหล่านี้ เป็น
บุคคลที่owodุดตรืออย่างชัดเจน และเป็นที่น่าตำหนิมาก ๆ เพราะได้
แอบอ้างว่า เป็นพระพุทธรูป ซึ่งเปรียบเหมือนการเอาพระพุทธรูปเจ้ามา
โฆษณาทางการค้า เพื่อหาผลประโยชน์ และทำลายภาพลักษณ์ของ
พระพุทธรูปเจ้า.

พิธีกรรมต่าง ๆ ของศาสนาพราหมณ์เคียงคู่กับกษัตริย์และ
ราชวงศ์ของอินเดียมาตั้งแต่ก่อนพุทธกาล และมีการถ่ายทอดพิธีกรรม
ต่าง ๆ ของศาสนาพราหมณ์มายังประเทศไทยและคงอยู่จนถึงยุค
ปัจจุบันนี้.

พิธีกรรมของศาสนาพราหมณ์จึงเป็นประเพณีของไทยและ
บรรจุอยู่ในพระราชพิธีต่าง ๆ โดยมีพราหมณ์หลวงทำหน้าที่ถวายงาน
พระราชพิธี ซึ่งเป็นเรื่องของประเพณีที่สืบทอดกันมา เป็นเรื่องของความ
ห่วงใย และการให้กำลังใจประชาชน.

ผู้เขียนไม่ได้ปฏิเสธพิธีกรรมต่าง ๆ ของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู
ซึ่งเป็นประเพณีที่สืบทอดกันมาเป็นเวลานานแล้ว ซึ่งจัดว่าเป็นเรื่องทาง
โลก และอาจเป็นประเพณีที่จะสืบทอดกันไปอีกนาน. ชาวพุทธทุกคนก็
ควรแยกให้ออกว่า เป็นพิธีกรรมของศาสนาอื่น. ทุกครั้งที่มิพิธีกรรม
สำคัญ ควรชี้แจงให้ประชาชนได้ทราบว่า เป็นพิธีกรรมตามคติของ
ศาสนาอื่นด้วย เพื่อชาวพุทธจะได้ไม่เข้าใจผิดว่าเป็นพิธีกรรมของชาว
พุทธ. ผู้เขียนคิดว่า พิธีกรรมใดก็ตามที่เป็นคติของศาสนาอื่นหรือเป็น
ความหลงเชื่อและงมงาย ก็ควรได้รับปรับปรุงหรือแก้ไขพิธีกรรมนั้นให้

เหมาะสม โดยไม่ให้เป็นพิธีกรรมที่เจือปนด้วยความหลงเชื่อและ
งมงาย.

พิธีกรรมต่าง ๆ ในระดับชาติควรให้กระทรวงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
และคณะสงฆ์มีส่วนร่วมในการพิจารณาเนื้อหาของการดำเนินการด้วย
เพื่อป้องกันไม่ให้มีกิจกรรมที่เป็นความหลงเชื่อและงมงายเจือปนเจ้า
มาสร้างปัญหาอีกต่อไป.

พระพุทธเจ้าทรงมีพระมหาเมตตาธิคุณ กรุณาธิคุณ
และทรงมีพระทัยเสมอกันต่อศาสนิกชนของทุกศาสนา เราชาว
พุทธก็ควรปฏิบัติตนตามแบบฉบับของพระพุทธเจ้าและ
สามารถเข้าร่วมกิจกรรมตามประเพณีต่าง ๆ กับทุกศาสนาได้
เหมือนการไปร่วมกิจกรรมกับเพื่อนบ้านซึ่งเป็นเรื่องของทาง
โลก และใช้สติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมควบคู่กันไปใน
การร่วมกิจกรรมตามความเหมาะสมในแต่ละเรื่อง.

ภิกษุไม่ทำกิจตามแบบอย่างของพระพุทธเจ้า

หลังการตรัสรู้พระพุทธเจ้าทรงพยายามเผยแผ่ธรรมเรื่อง
อริยสัจ ๔ ให้แก่คนทั่วไปโดยไม่หยุดยั้ง ทรงต่อสู้กับความยากลำบาก
ท่ามกลางคนในศาสนาอื่น ซึ่งส่วนใหญ่นับถือศาสนาพราหมณ์จนถึง
วาระของการดับขันธปรินิพพาน.

ภิกษุในสมัยพุทธกาลไม่เสียเวลาไปกับการศึกษาทางโลกหรือ
ทำกิจทางโลกแต่ประการใด ต่างกับภิกษุในยุคปัจจุบันซึ่งมีจำนวนไม่
น้อยเลยที่มุ่งศึกษาตามระบบการศึกษาทางโลกเพื่อหวังความ
เจริญก้าวหน้าและผลประโยชน์ทางโลก จึงน่าจะไม่ใช่ภิกษุแท้.

ในวงการสงฆ์ภิกษุทุกรูปน่าจะรู้อยู่แก่ใจเป็นอย่างดีว่า อะไรบ้างที่เป็นกิจหรือไม่ใช่กิจของภิกษุ เพราะมีกิจที่ต้องปฏิบัติอยู่ในมรรคมรรค ๘ และในพระวินัยแล้ว และถ้าอ้างว่าไม่รู้พระธรรมวินัยก็ไม่ได้ เพราะกิจแรกที่ภิกษุทุกรูปต้องทำก็คือ ต้องศึกษาและปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างถูกต้อง ครบถ้วน ต่อเนื่อง รวมทั้งต้องประเมิณผลด้วย เพื่อให้เกิดการรู้เห็นอย่างแจ่มชัดตามความเป็นจริงในพระธรรมวินัยและเข้าถึงความดับทุกข์อย่างต่อเนื่อง ณ ปัจจุบันขณะ.

การมีเจตนาทำกิจอื่นใดที่ไม่ใช่กิจของภิกษุเป็นประจำหรือไม่เป็นไปตามพระธรรมวินัยก็น่าจะได้ชื่อว่า เป็นบุคคลที่เบียดเบียนชาวพุทธ ภาษีประชาชน ประเทศชาติ และยังไม่ใช่ภิกษุแท้อีกด้วย.

น่าแปลกใจที่คณะสงฆ์ไทยของเราซึ่งเป็นคณะสงฆ์ที่ใหญ่มาก เป็นที่ยอมรับของชาวพุทธทั่วโลก มีตำแหน่งต่าง ๆ มากมาย มีมหาวิทยาลัยสงฆ์ถึง ๒ แห่ง แต่ยังไม่มีบาทในการปฏิรูปพระพุทธศาสนา คุณธรรมของภิกษุและของประชาชนเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่การปฏิบัติตามพระธรรมวินัยของภิกษุและคุณธรรมของคนไทยตกต่ำถึงขั้นวิกฤติ ก็เพราะอะไร ? ผู้เขียนคิดว่า ตราบใดที่คณะสงฆ์ส่วนใหญ่ยัง 모르แจ่มชัดตามความจริงในพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ และไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยบริสุทธิ์อย่างเคร่งครัด ยังคงหลงเชื่อและมกมาย มีความโลภ ตัณหา และอุปาทานอยู่เช่นเดิม ก็คงจะไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาของพระพุทธศาสนาและชาติบ้านเมืองได้เท่าที่ควร หรือ

อาจช่วยทำลายพระพุทธศาสนาและความมั่นคงของประเทศชาติ
ไปเรื่อย ๆ โดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ได้.

ผู้เขียนคิดว่า ถ้าศึกษาเนื้อหาของอริยสัจ ๔ ไม่บริสุทธิ์
หรือพระธรรมวินัยไม่บริสุทธิ์ ถึงจะศึกษาเล่าเรียนและจดจำได้
มากมายเพียงใดหรือได้ปริญญาสูงมากเพียงใดก็ตาม ก็ไม่
สามารถทำให้ตนเองเข้าถึงความดับทุกข์และเป็นบุคคลที่
ประเสริฐได้ อีกทั้งยังเสียเวลาและค่าใช้จ่ายไปอย่างมากมาย
แต่กลับได้รับคำสอนที่ไม่ใช่อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์เป็นจำนวนมาก
และยังมีโอกาสเผยแพร่คำสอนที่ไม่บริสุทธิ์รวมทั้งอาจนำพาคน
อื่นให้หลงทางไปตลอดชีวิตก็ได้.

บางคนถูกเรียกว่าเป็นปัญญาชน มีการศึกษาสูง เป็น
นักวิทยาศาสตร์ เป็นอาจารย์ เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ เป็นผู้นำในสังคมหรือ
ประเทศ แต่ก็มาสอบตกในเรื่องของการมีความหลงเชื่อและงมงายใน
เรื่องต่าง ๆ.

ชาวพุทธจำนวนมากต้องการเข้าถึงความดับทุกข์โดยการ
ทำบุญหรือซื้อบุญเพื่อแลกกับมรรค ผล และนิพพานในชาตินี้หรือชาติ
หน้าก็ล้วนเป็นเรื่องของความหลงเชื่อและงมงายหรืออวิชชาทั้งสิ้น
และเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย เพราะความดับทุกข์หรือนิพพานนั้น
เป็นเรื่องของความรู้และความสามารถทางธรรม(สติปัญญาทางธรรม)
ณ ปัจจุบันขณะเท่านั้น. ขอให้ท่านผู้อ่านพิจารณาว่า ใครเล่าที่เป็นคน
ชี้แนะให้ทำบุญมากทั้ง ๆ ที่ไม่มีคำสอนเช่นนี้ในอริยสัจ ๔ แม้แต่นิด
เดียว ? ใครเล่าที่ได้รับประโยชน์โดยตรงจากการทำบุญเพื่อมรรค ผล

นิพพานในชาติหน้า ? ใครเล่าที่เสียผลประโยชน์หรือเสียหาย
โดยตรง ? ควรจะแก้ไขอย่างไรบด่วนหรือปล่อยไปตามเรื่อง ?

ภิกษุในยุคปัจจุบันส่วนใหญ่ทำหน้าที่เหมือนเป็นคนกลาง
ระหว่างคนที่มาทำบุญกับวิญญาณของคนที่ยาไปแล้วหรือกับเจ้า
กรรมนายเวรเหมือนกับพราหมณ์ จนกลายเป็นประเพณีและพิธีกรรม
ในวัด ซึ่งเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับพระธรรมวินัยโดยสิ้นเชิง. เมื่อทำผิด
ในพระธรรมวินัยเป็นประจำจึงเกิดความเคยชินจากการได้รับ
ผลประโยชน์จึงคิดโลภจนถอนตัวไม่ขึ้น และกลายเป็นบุคคลที่มีกิเลส
มากมายชนิดฝังแน่นอยู่ในความจำจนมีฐานะไม่ต่างไปจากคนทั่วไป
และอาจจะตกต่ำกว่าคนทั่วไปเพราะได้ต่อเติมความหลงเชื่อและม
งายให้ตนเองและผู้อื่นมากขึ้น ซึ่งเป็นการทำผิดต่อพระธรรมวินัยจน
กลายเป็นเรื่องปรกติหรือเป็นความเคยชิน.

บางท่านอาจตั้งใจยกเว้นการปฏิบัติในบางข้อของพระธรรม
วินัยเพื่อความสะดวกสบาย โดยคิดเอาเองว่า ไม่เป็นไรทั้ง ๆ ที่เป็น
เรื่องที่ผิด. ครั้นยกเว้นข้อปฏิบัติบางข้อไปแล้วก็อาจติดใจจนเกิดความ
อยากที่จะยกเว้นมากข้อขึ้นไปอีกก็ได้.

การยกเว้นข้อปฏิบัติในบางข้ออาจก่อความเสียหายได้อย่าง
มากมาย. ยังมีภิกษุจำนวนมากยกเว้นการปฏิบัติในบางข้อของพระ
ธรรมวินัย ก็ย่อมเกิดความเสียหายในวงกว้าง ทั้งต่อตนเองและหรือ
ผู้อื่น ต่อหมู่คณะ รวมทั้งทำให้สูญเสียความเลื่อมใสและศรัทธาใน
พระพุทธศาสนามากขึ้นก็ได้.

ขอกราบวิงวอนภิกษุทั้งหลายว่า ภิกษุในพระธรรมวินัยของนิกายเถรวาทบริสุทธิ์นั้น เป็นองค์ประกอบหลักของไตรสรณะหรือที่พึ่งทั้งสาม คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จึงไม่ควรเลยที่ภิกษุจะสนับสนุนให้เกิดการหลงเชื่อและมกมายในทุกระื่องที่ไม่ใช่ความจริงอันประเสริฐโดยเด็ดขาด เพราะเป็นอวิชาหรือความหลงเป็นหัวหน้าใหญ่ของกิเลสหรือความชั่วทั้งปวง. ถ้าภิกษุรูปใดสนับสนุนให้มีการหลงเชื่อและมกมายก็เท่ากับเป็นภิกษุผู้ทำร้ายชาวพุทธด้วยกันเอง ทำลายพระธรรมวินัยหรือผู้แทนของพระศาสดา ทำลายพระพุทธศาสนาในประเทศไทยและของชาวโลกโดยตรง.

สรุป

หลักธรรมของพระพุทธศาสนาถูกเจือปนด้วยคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู พระพุทธศาสนานิกายมหายาน พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและมกมายในเรื่งต่าง ๆ ที่สืบต่อกันมานานกว่า ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว จึงเป็นผลให้ชาวพุทธส่วนใหญ่ต้องตกอยู่ในความหลง (อวิชา) จนไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะอันเป็นเป้าหมายสูงสุดของพระพุทธศาสนา อีกทั้งยังบ่อนทำลายพระธรรมวินัย ความมั่นคงของพระพุทธศาสนาอย่างรุนแรงและต่อเนื่อง จนเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาต่าง ๆ นานาทางด้านคุณธรรมของชาวพุทธอย่างมากมายถึงขั้นวิกฤต จากการคิดชั่ว พุ่ชั่ว ทำชั่ว ในรูปแบบต่าง ๆ ไปทั่วประเทศ.

อวิชา(หลง)เป็นหัวหน้าใหญ่ของการคิดชั่ว พุ่ชั่ว และทำชั่ว ที่ก่อให้เกิดการเบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น. การจะป้องกันลด หรือกำจัดอวิชาให้หมดไปได้นั้น ต้องทำให้ชาวพุทธมีความรู้ที่ได้จากการศึกษาอริยสัจ ๔ บริสุทธิและสามารถปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และต่อเนื่องจนเป็นนิสัย.

พระธรรม(อริยสัจ ๔)บริสุทธิและพระวินัยบริสุทธิจะเกิดขึ้นได้ก็ต้องปฏิบัติตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ในเกสปุตติสูตร หรือกาลมสูตร นั่นก็คือ ชาวพุทธต้องตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ ทั้งทางโลกและทางธรรมด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ โดยไม่หลงเชื่อแม้แต่อาจารย์หรือพระอาจารย์ที่เราเคารพและนับถือ.

การจะแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่กำลังบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาและชาวพุทธอย่างรุนแรง ณ ขณะนี้นั้น ต้องอาศัยชาวพุทธซึ่งหมายรวมถึงภิกษุผู้เป็นที่พึ่งของชาวพุทธ รวมทั้งทุกองค์กรที่เกี่ยวข้อง และผู้บริหารชาติบ้านเมืองทั้งหลายร่วมกันแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างจริงจังต่อเนื่อง และต้องรีบด่วนด้วย เพราะในยุคนี้การบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาเกิดขึ้นอย่างรุนแรงและทั่วประเทศ.

หลักการสำคัญที่จะป้องกันและแก้ปัญหาต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวถึงแล้วได้เป็นอย่างดี คือ ชาวพุทธต้องใช้สติปัญญาทั้งทางโลกและทางธรรมในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ ที่ได้รับทราบด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ เพื่อคัดกรองให้เหลือแต่พระธรรมและพระวินัยบริสุทธิเท่านั้น พร้อมทั้งปฏิบัติตามพระธรรมและพระวินัยบริสุทธิอย่าง

เคร่งครัด เพื่อให้จิตใจของตนมีความบริสุทธิ์และเข้าถึง
ความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ รวมทั้งสามารถประยุกต์เอาวิธีคัด
กรองนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันจนเป็นนิสัย พร้อมทั้งเผยแผ่แต่
พระธรรมวินัยบริสุทธิ์เท่านั้น เพื่อช่วยให้คนไทยและชาวโลก
เป็นจำนวนมากมีจิตใจบริสุทธิ์ สามารถอยู่ร่วมกันด้วยความรัก
สามัคคี มีความเมตตา กรุณา และมีความสุขอย่างยั่งยืน.

บันทึกท้ายเรื่อง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ พระอาจารย์ และผู้รู้ทุกท่านที่ได้
กรุณาให้ข้อมูล สั่งสอน และฝึกอบรมให้ผู้เขียนให้มีสติปัญญาทาง
ธรรมจนสามารถรู้เห็น ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับพระธรรมวินัย การบ่อน
ทำลายพระพุทธศาสนา ความเสียหายอย่างมากมาต่อชาวพุทธและ
ชาวโลก.

เนื้อหาที่ผู้เขียนนำเสนอเป็นเพียงความคิดเห็นส่วนตัวของ
ผู้สูงอายุมากคนหนึ่งที่สมองเสื่อมไปตามสมควรแก่วัยเมื่ออายุย่าง ๘๐
ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐) จึงอาจมีโอกาสดูผิดพลาดได้อย่างมากมาย.
ดังนั้น ท่านผู้อ่านอย่าได้หลงเชื่อผู้เขียนเป็นอันขาด พึงตรวจสอบและ
พิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง.

กราบขออภัยชาวพุทธ คณะสงฆ์ ชาวพราหมณ์-ฮินดู ชาว
พุทธนิกายมหายาน และทุกท่านที่รู้สึกไม่สบายใจเมื่อได้อ่านเรื่องนี้
โดยเฉพาะคำว่า **หลงเชื่อ** ซึ่งมาจากคำว่า **หลง(อวิชชา) + เชื่อ** คือ
หลงเชื่อในเรื่องที่เป็นอวิชชา หรือเชื่อเรื่องที่ไม่ใช่พระธรรม
บริสุทธิ์ในพระพุทธศาสนาเท่านั้นเอง*. ผู้เขียนคิดว่า เรื่องที่เจือปน

เข้ามาในพระพุทธศาสนาเป็นจำนวนมากนั้น เป็นเรื่องได้สืบต่อ
ตัดแต่ง และต่อเติมโดยชาวพุทธกันมานานแล้ว จึงทำให้เกิดปัญหา
ต่าง ๆ นานาให้วงการพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่วนใหญ่น่าจะ
มาจากชาวพุทธที่มีวิชาหรือมีความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่
พระธรรมวินัยบริสุทธิ์นั่นเอง.

หากท่านเห็นว่าการนำเสนอเรื่องนี้เป็นประโยชน์ก็ขอได้โปรด
บอกต่อ และถ้ามีพื้นที่ในเว็บไซต์ใดที่จะพอฝากบทความนี้และสื่อต่าง
ๆ ที่ผู้เขียนผลิตขึ้น ก็ขอได้โปรดพิจารณาดำเนินการให้ด้วย เพราะไม่
อยากให้เรื่องนี้หายไปจากการตายของผู้เขียน. สื่อทุกชนิดที่ผู้เขียน
จัดทำขึ้นก็ไม่สงวนลิขสิทธิ์ทุกรูปแบบ.

โปรดอย่าลืมว่า เอกสารนี้เป็นเพียงการยกเล่าครั้งที่ ๑ และ
ควรจะมีเนื้อหาที่ดีที่ขึ้นอีกเมื่อเขียนเสร็จสมบูรณ์. เหตุที่ต้องรีบ
นำเสนอ เพราะผู้เขียนกำลังเขียนเรื่อง อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์อย่างย่อและ
เต็มรูปแบบซึ่งได้เขียนมาเป็นปีที่ ๖ แล้วเพราะต้องแบ่งเวลาไปทำงาน
อื่น จึงเกรงว่าเอกสารเรื่องนี้ ซึ่งเป็นบทที่ ๑ ของหนังสือที่กำลังเขียนอยู่
อาจจะไม่มีโอกาสได้นำเสนอเลยก็ได้ ถ้าผู้เขียนตายก่อนที่หนังสือเล่ม
ดังกล่าวจะพิมพ์เสร็จ.

ท่านที่สนใจที่จะอ่าน ฟัง ดู เรื่องอริยสัจ ๔ ที่ผู้เขียนนำเสนอใน
ทุกเรื่อง กรุณาไปที่เว็บไซต์ของผู้เขียน www.thai60.com ในทุกเรื่องที่
ผู้เขียนนำเสนอ นั้น มีเนื้อหาหลักคือ อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์.

กราบขอบพระคุณและขอบพระคุณท่านผู้อ่านทุกท่านมา ณ
โอกาสนี้.

กรุณาติดตาม
บทต่อไปของเรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ
ซึ่งจะประกอบด้วยเรื่อง
อริยสัจ ๔ บริสุทธิอย่างย่อ
และอย่างเต็มรูปแบบ.